

Duyên Anh

NHỮNG ĐỨA TRẺ THÁI-BÌNH

Tiểu thuyết

Phần I : Tuổi vàng hoa mộng

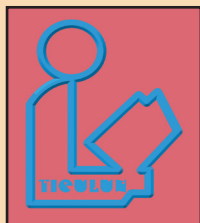
THẮNG VŨ

NHỮNG ĐỨA TRẺ THÁI BÌNH

Phần I : Tuổi Vàng Hoa Mơ

THẮNG VŨ

DUYÊN ANH

- Lời Giới Thiệu -

Không có người lớn tuổi nào không tiếc nhớ tuổi trẻ, và càng những ai có nhiều suy tư càng tiếc nhớ nhiều hơn. Đó là một trong những nguyên nhân vì sao hầu hết các nhà văn đều có lần viết về tuổi trẻ.

Nhưng rất ít người thành công. La Fontaine, Grimm, Perrault không viết về tuổi trẻ mà chỉ viết cho tuổi trẻ. Mark Twain là nhà văn độc nhất kể chuyện Tom Sawyer bất tử. Còn tất cả đều theo quy luật chung : đã lớn rồi tất không còn bé nữa. Quá khứ chỉ có hình ảnh, tuổi trẻ không ở lại trong cảm nghĩ, người viết văn thường gán cho bọn thiếu niên những căn cỗi của mình. Chính vì thế mà họ thất bại.

Duyên Anh đã thành công ở chỗ rất nhiều người thất bại. «Thằng Vũ» quả là một đứa bé sống động, tinh nghịch, tràn đầy nhựa sống. Truyện của nó làm cho người đọc tuổi sắp về già, nhớ lại cả một thời thiếu niên. Niềm cảm xúc chân thành như cả một đời chỉ có mấy lần.

«Thằng Vũ» cũng còn là truyện của các em học sinh. Tôi không muốn nói đến danh từ công thức như «lành mạnh» hay «trong sạch». Tôi tin rằng các em sẽ tìm thấy ở «Thằng Vũ» một tình bạn vui nhộn, thành thực.

5 | Thằng Vũ

Các em có thể «hỗn» như nó, nếu các em cũng chịu học cho giỏi và yêu thầy, mến bạn như nó.

Con đường đi của «Thằng Vũ» không biết đến thế nào là cùng...

Nguyễn Mạnh Côn

- Chương 1 -

Vũ và Côn nằm dài trên chiếc chiếu rách trải dưới giàn hoa lý sau vườn. Bóng râm mỗi lúc một lan rộng ra. Nắng chiều yếu dần nên màu xanh của lá và màu vàng của chùm hoa tươi lên làm dịu mắt hai thằng bé.

Những con bọ ngựa trốn nắng hạ từ lâu, bây giờ bò khắp chỗ dừa bõn. Côn bỗng nhớ nhà quê. Vụ hè năm ngoái nó được theo bà nó về mãi làng Thanh Triều tít tắp bên kia sông Trà Lý. Nó cũng đã từng nằm dưới bóng mát của giàn hoa gần bờ ao, nghe tiếng cuốc kêu rĩ rả, tiếng tu hú bắt nhịp thời gian chạy uể oải. Và nó đã chán cả tắm ao, câu cá, đập cào cào, đánh bẫy chim với tụi nhóc đồng nội. Côn bỏ lên tỉnh ngay để khoe với thằng Vũ rằng không có thằng Vũ thì trên đời không có gì vui cả. Bây giờ nằm bên thằng Vũ nó lại nhớ nhà quê.

Côn và Vũ xấp xỉ mười ba tuổi. Chúng nó cùng học một lớp, cùng ngồi một bàn, cùng thích chuyện kiếm hiệp Tàu nên hợp nhau lắm. Bất cứ nơi nào người ta cũng gặp hai đứa. Nửa trưa nắng gắt, chúng nó kéo bạn bè xuống phố An Tập tổ chức đánh trận, vật lộn, ném đá, ném đất. Thằng nào thằng nấy nhể nhại mồ hôi,

quần áo lem luốc, rách nát. Đôi bạn bị xây da, sứt trán, chúng nó giả vờ khai vấp ngã.

Được cái ở nhà chúng nó rất ngoan ngoãn, tới trường học hành siêng năng nên cha mẹ chúng thả lỏng. Lần mò mẫm vào hồ Phúc Khánh - cái hồ hàng năm ba bốn mạng chết đuối - câu cá, cũng bọn thăng Vũ. Sang làng Bò Xuyên bắn chim, bắn gà con, bắn chó, cũng bọn thăng Vũ. Qua cầu Bo bẻ trộm ổi bị đuổi mất cả mũ nón, cũng bọn thăng Vũ. Bấm chuông điện nhà ông Đốc cho chó sủa inh ỏi rồi chạy chí chết cũng bọn thăng Vũ. Ghé thăm đền Mẫu, rút râu ông hộ pháp, ăn cắp oản, xôi, hoa quả, trêu chọc bà đồng, ông từ, cũng bọn thăng Vũ nốt.

Thăng Vũ còn đầu têu trò «chơi kiếm hiệp», bắt chước mọi hành động, cử chỉ của những tay giang hồ mã thượng thời nước Tàu cổ xưa, bắt chước luôn cả những tay hiệp sĩ mà chúng thích. Thăng Vũ là Triều Dương Hiệp, thăng Côn là Hà Nguyên Khánh. Mỗi thăng cầm đầu một bọn nhãi chia làm hai môn phái. Khi không tìm ra môn phái địch thủ thứ ba nào thì chúng thách thức, đâm đá nhau cho đỡ buồn. Khi tìm ra môn phái thích nghịch như chúng nó thì chúng nó hợp lại tôn thăng Vũ làm chúa đảng, bày mưu tính kế hạ kẻ thù. Chúng nó tự nhận mình là những kẻ «cứu dân độ thế» mặc dù cả

chánh đảng Vũ cũng chẳng hiểu cứu dân độ thế là gì.

Hai thằng bé chỉ hiểu nghịch cho nhiều, càng nguy hiểm càng thú vị. Vũ tập lấy gân bụng thật rắn chắc. Ra trường nó cời trần thách tội cùng lớp thử sức. Nó cho mỗi đứa đâm một cái thật mạnh vào bụng. Mặt nó tỉnh khô không tỏ vẻ gì đau đớn khiến lũ học trò lớp nhì một phục sát đất. Lối biểu diễn này thu hút được nhiều đồ đệ lắm. Thằng Côn tập phóng dao. Chiều chiều nó lên xuống cầu tiêu tu luyện đến nát cả cánh cửa gỗ. Môn sở trường của nó dần dần thành cừ khôi. Nhưng cu cậu chỉ dám bắt nạt mấy thân cây bàng, cây hòe ngoài đường hay trộ bạn bè thì phóng lên bảng đen, trên mặt bàn, chứ cho kẹo cũng không dám rút dao dọa bạn.

Vũ còn khuyến khích Côn tập ném phi tiêu để hện hò nhau cho bí mật. Trong cặp sách của thằng Côn không lúc nào không nhét hàng chục cái phi tiêu mũi bằng ghim-cài-đầu nhọn hoắt. Có khi Vũ đang ngồi ăn cơm, chợt một mũi phi tiêu từ đâu bay tới cắm phập vào cánh cửa. Vũ vội buông đĩa buông bát chạy rút mũi phi tiêu kèm theo bức thư, lầm nhảm đọc :

- «Bữa nay ta đã rình mi rất lâu. Đáng lẽ mũi tên này phải trúng cổ họng mi giữa lúc mi đang há hốc mồm và cơm. Song ta nghĩ, môn phái ta không cho phép giết người sau lưng nên ta tha chết cho mi và hện mi đến

bốn giờ chiều nay ta sẽ gặp mi tại bờ sông Trà Lý để tranh tài cao thấp. Mi mà vắng mặt, mi là thằng hèn nhất thế giới.»

Cuối bức thư vẽ mũi phi tiêu xuyên qua cái đầu lâu máu rì rì, mấy nét ngòong ngoèo ký đề lên. Biết rằng Hà Nguyên Khánh dọa mình, Triều Dương Hiệp ngấu nghiến đọc tiếp hàng chữ tái bút quan hệ :

- «Chỗ mày chỉ tao nấp phóng phi tiêu cao quá, tao trèo mãi mới được. Đáng lẽ phóng từ chiều qua có đấy. Nhớ chiều nay nhé ! Đông đủ cả bọn, có phao, có sấm ô tô nữa. Tụi mình bơi qua sông ăn cắp ôi».

Triều Dương Hiệp mỉm cười khoái chí. Chàng vờ chạy ngay ra đường, ngó trước ngó sau. Nấp sau cây bàng, cách đó chừng hai thước, thích khách Hà Nguyên Khánh chỉ đợi có vậy, bèn xuất đầu lộ diện, miệng cười hứa hẹn, chàng không quên làm bộ chỉ tay, cái giận mắng lớn :

- Khá đó, súc sinh ! Ta tha đuổi mi, chiều nay mi sẽ biết đường gươm họ Triều.

Rồi hiệp sĩ Triều Dương Hiệp Vũ lại vài ăn tiếp tục ăn cơm. Khi khác, Côn sang nhà chú nó ăn cỗ, về nhà đã thấy mảnh giấy cài lên bàn học, nguyệt ngọc vài

dòng :

- «Hà nguyên Khánh chắc nhà ngươi biết võ đài do hoàng thượng dựng lên ở nghĩa địa ngã tư Vũ Tiên để anh hùng mười phương tới tỉ thí chứ ? Nhà ngươi thường hãnh diện cái tài phóng dao lên bảng đen của nhà ngươi. Vậy chiều nay, hai giờ rưỡi hay ba giờ nhà ngươi hãy mang đủ thứ dao đến. Nếu sợ chết thì rủ thêm thằng Dực, thằng Hải đấu tay tư cho vui.»

Cuối mảnh giấy vẽ hình người treo cổ, cũng ngòong ngoèo mấy nét ký đề lên. Đó là dấu hiệu của thằng Vũ. Thư dọa giết, thư thách đố của hai hiệp sĩ này kỳ quặc là luôn luôn thêm tái bút :

- «Cổ xoay vài đồng, tụi mình xuống Đoan Túc chén canh bánh đa mỳ nhé ! Canh bánh đa Đoan Túc ngon lắm mỳ ạ ! Màu vàng khe béo ngậy, nghe đã thèm nhỏ dãi rồi...»

Chúng nó ranh mãnh, quỷ quái thế đấy. Thế mà lúc này, nằm dưới giàn hoa, thằng thì nhớ nhà quê, thằng thì say sưa ngắm đôi bộ ngựa vung gươm chém nhau. Vũ tưởng tượng thấy đấu trường thời xưa và hai con bộ ngựa chính là hai chàng dũng sĩ. Nhưng sự tưởng tượng của Vũ và nỗi nhớ của Côn tiêu tan ngay khi Côn bỗng nhiên ngồi nhồm dậy vỗ vai Vũ, hét lớn :

- Tao nhớ ra rồi, tuyệt, tuyệt, thằng này tuyệt...

Vũ ngồi nhồm dậy sung sướng hỏi :

- Tuyệt vừa hay tuyệt cú mèo hử mày ?

- Tuyệt cú mèo !

- Nó ở đâu ?

- Nó ở trường mình, lớp nhì hai.

- Sao mày biết ?

- Hôm nọ tao xuống cầu Kiến Xương ăn giỗ ông nội tao. Nghe nói có đá bóng, tao khoái quá quên cả giỗ. Tao mò ra bãi xem hai hội Kỳ Bá và Bò Xuyên tranh cúp «Cam tích tán» của nhà thuốc Bình an. Hội Kỳ Bá có thằng lỏi tỳ đi trung phong lừa gạt nhanh như máy. Chính nó làm bàn hai quả. Thiên hạ vỗ tay hoan hô nó như điên. Tao sôi cả ruột gan. Mãn cuộc, tao đứng rón lại xem trao cúp và nhìn cho rõ mặt thằng trung phong lỏi tỳ. Đố mày biết nó là thằng nào ?

- Thằng Môn.

- Thằng Môn xách dép cho nó không đáng !

- Thế thằng nào, thằng nào ?

- Làm chi mà rồi lên vậy ?

- Tao ghét mày quá, đồ vớی thách, nói nhanh nhanh tí mày !

- Thằng Vọng !

Vũ kinh ngạc :

- Vọng ghê đặc biệt hử ?

- Ủ, «chiến» ghê lắm mày ạ. Nó đá đẹp «ba chề» !

Vũ đứng hẫng lên, vờn vai khoan khoái.

- Tao phải gạ gẫm nó đá cho tụi mình mới hạ nổi tụi An Tập. Để mai ra trường tao rủ nó. Hì hì nằm nghỉ nát óc chiều nay. Đội bóng của tao có thằng Vọng chắc tụi An Tập kiêng mặt.

Côn lo ngại nói :

- Nhớ thằng Vọng nó từ chối ?

Vũ tin tưởng :

- Từ chối sao được, tao sẽ có cách. Thôi tao về kéo dì tao mong.

Côn không giữ bạn. Tự nhiên nó vui lây cái niềm vui của thăng Vũ. Sau lần thua đội bóng lớp nhì hai trường tiểu học An Tập, thăng Vũ buồn lắm. Ngày ngày sang ngày nọ, nó chỉ nghĩ đến phục thù. Nhưng muốn phục thù, đội bóng của nó cần phải có một thăng trung phong «cừ». Nay thăng Côn kiếm được thăng Vọng, hỏi chỉ Vũ chẳng sợ. Côn đưa bạn khỏi cửa. Năng đã tắt hẳn.

- Chương 2 -

Vũ ngồi dưới gốc cây bàng đợi Vọng. Cạnh nó, Côn đang lẩm nhẩm ôn bài cách trí. Còn hai mươi phút nữa mới chào cờ. Ước gì không phải học sáng nay. Vũ thăm thì thế. Mắt nó không ngớt hướng ra cổng trường.

- Sao hôm nay con nhà Vọng đến chậm thế hử Côn ?

- Tao biết đâu.

Vũ cúi sồn :

- Thôi mày đừng ôn bài cho tao nhờ tí.

Côn vui vẻ chịu bạn. Bao giờ nó cũng nghe lời thằng Vũ như nghe lời anh nó. Không hẳn nó sợ thằng Vũ nhưng chắc chắn nó yêu thằng Vũ, phục thằng Vũ hơn tất cả tụi bạn của nó.

Thỉnh thoảng có thằng bạn mới nào hỏi «mày chơi với thằng Vũ lâu chưa» nó đều lắc đầu, nghĩ ngợi. Nó quên thật. Côn không nhớ bắt đầu chơi với Vũ tự ngày nào. Trong trí óc của nó, Côn chỉ còn nhớ một ván đáo lớn gần năm đồng bạc xu, đi không hết phải chồng vơi trên sân. Thằng Vũ chơi ván đáo đó. Côn châu ngoài.

Mấy đứa giao hẹn trước khi chơi là nếu hết tiền nộp mỗi lần chơi hỏng thì đương nhiên thua. Ba thằng phạm luật ra rìa, cay cú lắm. Còn trần si thằng Vũ chơi với thằng Quý. Ván đáo mỗi lúc một sôi nổi. Cổng trường khép kín hơn nửa giờ mà bọn học trò còn quây quần ngồi xem «ván đáo lịch sử».

Thằng Quý chuyên môn chơi bản. Nó cạy nhiều tiền, đi tước lên rồi không chơi, hy vọng thằng Vũ ham ăn, chơi liên tù tì và sẽ cạn tiền nộp phạt. Vũ biết, song cứ tỉnh khô. Nó gieo tiền rất khéo, gặp dịp ngon ăn. Vũ mừng quá hóa chơi hỏng. Thằng Quý sướng nhảy rồi rít. Nó đòi tiền giam. Vũ cháy túi, tai nó đỏ bừng, mặt nó tái đi, uất ức.

Đúng lúc bị bắt bí ấy. Côn móc túi dúm vào tay thằng Vũ một đồng. Không hỏi han, không ngạc nhiên gì cả, Vũ ném đồng bạc giấy xuống sân, nhổ nước bọt, gân cổ dọa :

- Ông còn chơi đến tối, hết cả củ «thiu biu» đây này !

Ván đáo tiếp tục. Kết cuộc thằng Vũ thắng. Thu tiền đầy túi xong xuôi. Vũ mới nhìn ân nhân của nó. Mặt nó chớp mau, cảm động. Ván đáo vẫn người, hai đứa trẻ nán lại, im lặng. Vũ trao đồng bạc cho Côn. Hai đứa cùng ngượng ngùng sóng đôi bước trên đường về. Vũ

mở đầu :

- Tại sao «đằng ấy» cho tờ mượn tiền ?
- Tại tờ ghét con nhà Quý.
- Tại sao «đằng ấy» ghét con nhà Quý ?
- Tại nó đánh đáo gạo.
- Nhỡ tờ thua «đằng ấy» có đòi tờ không ?
- Không.

Vũ mỉm cười. Nó định nói «Đằng ấy nói phét» vì nó nghĩ rằng một đồng chứ đâu phải một xu, một hào mà thằng Côn không đòi. Vũ nhìn thẳng vào đôi mắt thằng Côn khiến thằng Côn bẽn lễn cúi xuống.

- Chắc nhà «đằng ấy» giàu nhỉ ?

Côn thành thực :

- Ừ, mỗi ngày ba tờ cho hai đồng. Còn «đằng ấy» mỗi ngày lĩnh mấy đồng ?
- Nhà tờ không giàu cũng không nghèo. Ba tờ đi vắng luôn, dì tờ mỗi sáng năm hào thôi.
- Thế mẹ «đằng ấy» đâu ?

- Mẹ tớ chết rồi !

Côn len lén nhìn Vũ. Nó buồn buồn. Vũ thấy hai đứa cứ sóng đôi về cùng đường, nó hỏi :

- Nhà «đăng ấy» ở phố nào ?

- Phố Lý Thường Kiệt.

- «Đăng ấy» ở cùng phố tớ, nào sang nhà tớ chơi nhé!

- Ừ.

- Này !

- Gì ?

- Tớ hỏi thật, nhờ tớ thua «đăng ấy» tính sao ?

- «Đăng ấy» có thua đâu mà tính.

- Nhưng nhờ cơ mà ?

- Nhờ sao được, «đăng ấy» chơi đáo «mả» khét tiếng.

Hai đứa bé lại nhìn nhau, cười rúc rích. Từ hôm ấy, Vũ chơi thân với Côn. Càng thân nhau, càng mến nhau. Cho nên hễ Vũ muốn gì là Côn chịu ngay.

Vũ toan rũ Côn rời gốc cây bàng thì thằng Vọng đã khúm núm từ ngoài cổng lững thững bước chân vào sân trường, hai tay vẫn thủ trong áo dài như thường lệ. Tội nghiệp thằng Vọng, con nhà nghèo lại ghê, Vọng sợ bạn bè ghê tởm nó nên nó cứ dấu diếm.

Trong lớp học, dù cái ghê đào hào khơi sông trên bàn tay nó, ngứa đến mấy chẳng nữa, nó cũng chỉ cắn răng chịu đựng, không dám gãi, tuy gãi thì sưng lấm, hủ hê lấm. Luôn luôn nó rút tay trong áo dài. Giờ ra chơi nó lén vào cầu tiêu hay thậm thụt gần bờ dậu râm bụt gãi bằng thích, gãi sứt cả máu, gãi đỏ bằng đôi bàn tay.

Bọn học trò lớp nhì hai có đưa đọc truyện «Ghê đặc biệt» của Tô Hoài đăng ở «Phổ thông bán nguyệt san», nó bỗng thấy thằng Vọng giống nhân vật Hoa trong truyện từng ly từng tí. Cũng bản thủ, cũng bị ghê, cũng dấu tay, cũng gãi nơi vắng vẻ. Thế là chúng nó đồn nhau, chúng nó xúi giục nhau làm sống lại thằng Hoa của Tô Hoài trong trường tiểu học công lập thị xã Thái Bình.

Truyện «Ghê đặc biệt» được truyền tay đọc. Chúng nó xúm quanh nhau nghe một thằng đọc rồi cười như nắc nẻ. Chúng nó thọc mọi hành động của thằng Hoa, thuộc mọi thủ đoạn của bạn nó trên nó để áp dụng vào thằng Vọng. Chúng nó theo dõi thằng Vọng khắp sân trường,

bảo thằng Vọng có phù phép vì chúng nó gặp thằng Vọng đan hai tay lại «bắt ấn». Rồi y hết như chuyện của Tô Hoài, chúng nó ngẫu nhiên đề thằng Vọng xuống sân cỏ, lôi tay thằng Vọng ra ngoài ánh sáng để thấy bí mật của đôi tay nó chỉ là bệnh ghẻ kinh niên !!!

Một thằng đứng giữa sân diễn thuyết. Ba bốn lớp vây quanh để cười. bài văn của Tô Hoài được thay nhân vật Hoa bằng nhân vật Vọng. Đại khái :

- «Thưa các bạn,

Nhân loại có hàng triệu chứng bệnh. Thí dụ thối tai, hôi nách, chảy máu cam, đi tướt, táo kiết, chảy rãi, đái dầm, ỉa đùn, nhưng chỉ có một thứ bệnh đáng sợ nhất. Đó là bệnh ghẻ, tiếng Pháp gọi là «La gale». Ghẻ lại có nhiều loại. Thí dụ : ghẻ Ấn Độ, ghẻ Cao Miên tức Khơ Me, ghẻ Lào, ghẻ Miến Điện, ghẻ Ý Đại Lợi, ghẻ Nhật Bản, ghẻ Thổ Nhĩ Kỳ, ghẻ Nga Xô Viết, ghẻ Nam Dương quần đảo vân vân... Những bệnh ghẻ tôi vừa kể trên đều là bệnh kinh khủng cả.

Còn một loại bệnh ghẻ kinh khủng hơn những bệnh ghẻ kinh khủng nhất trên đời này là ghẻ... tàu. Tại sao ghẻ tàu lại vĩ đại thế ? Thưa, nó có từ đời nhà Hán mà kẻ đem «cái ghẻ» sang xứ ta chính là Mã Viện. Sử ký Trần Trọng Kim trang... giòng... quyển... có ghi chuyện

này. Muốn biết đúng hơn, xin quý bạn hỏi thằng Vọng vì nó làm tổng đại lý cái ghê nhãn hiệu Mã Viện tức ghê tàu...»

Bài diễn văn của anh học trò lớp nhất tung ra như trái bom ngạt. Cả trường biết thằng Vọng ghê tàu. Bọn con gái nhìn nó lắc đầu, nhéo mắt khinh bỉ khiến nhiều bạn nó phát khóc. Thằng Vũ cũng khoái trò này lắm. Song nó giống mấy thằng đầu têu là chỉ trêu thằng Vọng một lần thôi. Cái thằng trêu thằng Vọng khổ sở suốt ngày này sang ngày khác là thằng Hách con ông tham Lân. Nó cứ gọi thằng vọng là thằng Hoa. Vọng biết thân phận mình con nhà nghèo, ghê lở, đành im lặng chịu nhục.

Thấy Vọng ủ rũ đi, Vũ bỗng thương hại nó. Vũ chợt quên rằng nó đang chờ thằng Vọng để gạ nó vào đội bóng của nó chứ không phải để thương thằng học trò nghèo, ghê lở, cô thế. Vũ hỏi Côn :

- Nói với thằng Vọng thế nào hờ mày ?

- Sao mày bảo đã có cách ?

Vũ ngẫm nghĩ giây lát. Nó nói :

- Chúng mình đã «a dua» bọn lớp nhất chế nhạo nó, chả biết nó có ghét chúng mình không ?

Côn bắn khoăn :

- Tao đang lo thế.

Vọng tới gần bậc hiên trường. Vũ chưa hiểu tình thế nào thì một quả ổi xanh đã ném bộp trúng mũ của thằng Vọng. và thằng Hách toét miệng cười từ trên bước xuống. Như thường lệ, thằng Hách bị bỏ :

- Ê, Hoa, đưa tay mày ra xem cái ghẻ Mã viện to bằng con bò chưa ?

Vọng nhìn lên, nín thinh.

- Hoa, bố mày hỏi mày mà không trả lời à ?

Vọng vẫn nín. Nó đã quen nhin nhục. Hách tới gần đập mạnh vai nó, hất hàm hỏi :

- Mày câm hả con ?

Đôi mắt đỏ ngầu vì bị áp bức. Vọng đau khổ nói :

- Anh để tôi yên thân...

Hách cười gần :

- Muốn yên thân thì bố mày hỏi mày phải thưa chứ ?

Giọng thằng Vọng chìm đi, lạc lõng :

- Nhưng anh hỏi tôi tử tế. Tên tôi là Vọng...

Hách đưa ngón tay chỉ vào quần :

- Tử tế cái con củ c... ông đây này ! Ông cứ gọi mày là Hoa. Ê Hoa, mẹ mày hôm nay có bán xôi chè không ?

Vũ và Côn theo dõi cảnh bắt nạt này từ đầu. Vũ nghiêng răng ken két trong khi hai nắm tay Côn bóp chặt lại. Côn bảo Vũ :

- Mày chịu ngồi yên à ?

- Khoan đã.

- Khoan cái «đếch» gì nữa, cách làm thằng Vọng nó đá cho hội mình là đánh học máu mồm thằng Hách đi !

- Mày đừng dạy tao, tao chờ con nhà Hách đâm thằng Vọng tao mới ra tay. Mày ra ngăn thằng Khải thằng Ngọc, hai đứa bè thằng Hách trước đi.

Côn rời khỏi gốc bàng chạy ra phía đang cãi nhau. Lúc này thằng Hách đã xắn tay áo. Nó chỉ nắm đấm trước mặt thằng Vọng, dọa nạt :

- Không trả lời bố, con sẽ ném quả phạt thủ này !

Vọng năn nỉ :

- Tôi xin anh...

Hách xỉa nói :

- Xin cái củ c... á, xin cái gì ?

- Xin anh đừng nói tới mẹ tôi...

- Tao cứ nói, con mụ xôi chè, mẹ thằng Hoa ghẻ tàu !

Nước mắt Vọng ứa ra. Nó buông cái cặp cũ nát xuống sân trường, chấp tay lạy thằng Hách :

- Anh muốn bắt tôi làm gì thì tôi cũng làm đừng nói tới mẹ tôi...

Hách cười sằng sặc, khoái chí :

- Anh em làm chứng lời con nhà Hoa nhé ! Được tao không thềm nói tới con mụ xôi chè nhưng mày phải quỳ xuống lạy tao đi !

Nói dứt câu, Hách phóng chân đá tung cái cặp sách của thằng Vọng. Đúng dịp đó, Vũ nhảy vào vòng chiến. Nó nghiêm nét mặt, ra lệnh :

- Hách, mày nhặt cái cặp kia lên đưa cho thằng Vọng!

Hách bị cụt hứng :

- Việc gì đến mày ?

- Việc gì hở ? Cặp của tao đây. Tao nhờ thằng Vọng mang hộ. Nào, mày có nhặt lên không ?

Vọng giảng hòa :

- Thôi để tôi nhặt...

Vũ quát :

- Để thằng Hách nhặt, tao cầm mày đây Vọng !

Vọng chết đứng. Nó không ngờ chuyện của nó lại dính vào thằng Vũ, tay «sùng» của lớp nhì một. Thấy Hách đứng trân trân, Vũ dục :

- Mày có nhặt lên không ?

- Việc gì đến mày ?

- Việc gì hở ? Mày xưng bố với thằng Vọng mày bắt nó lay mày, bây giờ tao xưng bố với mày, tao bắt mày lay thằng Vọng. A lê, nhặt cặp lên cho bố Vọng mày, Hách !

Hách hung tiết :

- Con củ c... ông đây này !

Vũ xông tới đâm thẳng vào mặt thằng Hách. Hách tránh không kịp, trái đâm trúng mũi, máu cam chảy đầm đìa. Bọn học trò xanh mặt. Hách bị đau lao người vào đâm Vũ. Nhưng nó không phải là địch thủ của thằng Vũ nên ăn đâm như người. Thằng Ngọc vào can thiệp tiếp đến thằng Khải đều bị thằng Côn giữ kéo lại. Vũ sợ hết giờ, đá thêm một phát trúng bụng thằng Hách. Nó ngã sống soài. Vũ lao tới đặt chân lên mặt nó :

- Con hết đời rồi con ơi !

Hách đau khổ nhìn Vũ như muốn xin tha tội. Vũ hiểu ý nó, bèn ra lệnh :

- Bò ra nhặt cái cặp trao vào tay thằng Vọng và xin lỗi nó đi !

Hách rầm rập tuân lời. Vũ đe :

- Từ nay, bất cứ ở đâu, ông mà thấy mày bắt nạt thằng Vọng thì ông đánh bỏ mẹ !

Nắm chặt tay thằng Vọng. Vũ dắt nó về phía sân sau khiến bọn học trò kinh ngạc. Vọng cũng kinh ngạc đến run rẩy. Mấy năm nó học ở cái trường tiểu học này là

mấy năm bị bạn bè hiếp đáp.

Nó vội mừng tượng ngay quang cảnh lớp nhì hai. Nó ngồi bàn cuối cùng. Bạn bè xa lánh, thầy ít chú ý mặc dù Vọng học giỏi. Đôi khi thầy gọi nhưng chỉ gọi để xoá bảng, hay đi giặt khăn lau chùi bảng. Tết nhất mẹ nó nghèo không có tiền mua quà biếu thầy nên thầy tỏ vẻ lãnh đạm. Thằng Vọng sống cô độc, đứa nào cũng muốn bắt nạt nó. Vọng không thể ngờ có hôm nay. Vũ đã nắm chặt bàn tay gẻ kinh niên của nó, bước sóng đôi với nó.

Vọng ứa nước mắt - thứ nước mắt của kẻ lâu ngày bị áp bức khổ sở - rút nhẹ tay mình khỏi tay thằng bạn mới. Vũ sững sờ hỏi :

- Gì thế mày ?

Vọng rút rè :

- Tay tôi gẻ !

- Chân mày có gẻ không ?

- Không.

- Thế thì tuyệt.

- Tuyệt sao ?

- Tuyệt cú mèo !

Vọng ngó ngẩn :

- Anh nói tôi chả hiểu gì cả...

- Tí nữa rồi mày hiểu. Ra gốc bàng kia chúng mình nói chuyện. Mà đừng gọi tao bằng anh, xưng tôi nữa. Tao ít tuổi hơn mày lại học dưới mày. Cứ mày tao cho thân. Mày ăn sáng chưa ?

- Ăn rồi, sáng nào tôi cũng ăn xôi chè.

Vọng vẫn ngượng chưa dám xưng «tao». Vũ móc túi lấy thanh kẹo sô cô la dúm vào tay Vọng.

- Chén đi, quà Hà Nội của ba tao đây !

Vọng cứ nhìn thằng Vũ mãi. Biết nó ngượng, Vũ nói:

- Kẹo này ngon lắm. Mày đá bóng cừ thế, sao không vào hội tao ?

Vọng tròn xoe đôi mắt.

- Sao «cậu» biết «tớ» đá bóng cừ ?

Vũ vỗ vai thằng Vọng ghẽ tàu :

- Mày còn cậu cậu tớ tớ nữa tao đánh mày à ! mày

đầu tài y như hắc y hiệp sĩ trong truyện kiếm hiệp ấy. Thăng Côn nó bảo mày đi trung phong cho hội Kỳ Bá, mày sút lọt gôn Bồ Xuyên hai phát, đoạt giải «Cam tích tán». Thôi mày đừng chối nữa...

Một nỗi khoan khoái vừa lọt vào tâm hồn Vọng. Mắt nó sáng rực lên :

- Côn nó xem trận đó hử ?

- Ừ.

Giọng nó trả lời buồn buồn :

- Mày có biết tại sao tao không vào hội mày không ?

- Không. Tại sao ? Mày nói nhanh lên ?

- Tại thằng Vịnh nó chê tao.

- Nó chê mày thế nào ?

- Hôm tụi mày thua bọn trường Tàu ở «tăng» đầu, tao muốn vào đá cho mày thay chân thằng Vịnh. Nó chửi tao, nó bảo tao về đá với cái ghẻ. Tao xấu hổ quá nên thôi.

Vũ cái tiết, vắng tục :

- Thằng Vịnh đá như củ «thiù biu». A lê hấp, có mày

tao cho nó ra rìa. Nó coi tụi An Tập hơn bố nó. Bóng vào chân «đét» dăm sút, sợ lợt gön bọn An Tập nó «cộp» gãy chân. Mà vào hội tao nhé ?

Vọng ngần ngại :

- Nhỡ thằng Vịnh nó trả thù tao ?

Vũ quả quyết :

- Thằng Hách ông còn cho ôm đôn nữa là thằng oắt Vịnh. Mà đá cho hội tao đi, rồi mà xem chúng nó sẽ coi mà như thánh !

Nghe Vũ hứa hẹn bảo vệ, Vọng gật đầu. Nó biết thằng Vũ là thằng «ngồ» nhất trong trường. Vũ nghịch tinh và đánh nhau như gà chọi, không kiêng thằng nào dù lớn hơn nó một hai tuổi. Vọng được nhập phe thằng Vũ lấy làm hả hê lắm. Còn thằng Vũ «bốc» được cầu thủ «cừ» của hội Kỳ Bá thì hơn hở ra mặt.

Vũ dúi vào tay thằng Vọng thanh kẹo sô cô la nữa. Ngay lúc đó, keng trường điểm chào cờ. Côn cũng vừa rào cẳng tới nhập bọn với Vũ và Vọng. Thằng Vọng tách hai đứa bạn mới, xếp hàng cùng lớp nhì hai. Vũ và Côn đứng trong hàng lớp nhì một. Vũ dơ tay bảo Côn :

- Mắt mày tinh, trông dùm tao xem có con cái ghẻ Mã Viện nào không ?

Côn nhìn sang thằng Vọng nháy mắt, cười...

- Chương 3 -

Vũ nằm ngửa trên võng. Mắt nó mở thao láo nhìn lũ thạch sùng đuổi nhau trên trần nhà. Chán rồi nó khép mắt nằm im.

Mấy hôm nay Vũ buồn lắm. Thằng em khác mẹ của nó bị sốt. Con sốt lên đến gần bốn mươi độ. Ba nó lại đi rồi. Chuyến này ba nó lên mạn ngược. Ba Vũ buôn hàng chuyến, mỗi lần đi ít ra cũng mất một tháng. Dì nó cuống cả lên, không biết làm gì hơn là ôm con khóc. Vũ thích chạy nhảy nhưng những bạn em ốm, nó không biết đi đâu cả.

Suốt ngày, Vũ ngồi trong giường canh giấc ngủ cho em hoặc kể chuyện vui lúc em tỉnh. Mẹ Vũ chết năm nó ba tuổi. Qua năm sau, ba nó lấy vợ khác. Năm sau nữa, dì nó sinh Khoa rồi lần lượt em Tú, em Mai. Vũ yêu Khoa nhất. Côn thường hỏi nó :

- Tại sao mà yêu thằng Khoa thế ?

Vũ trả lời :

- Tại nó là con trai. Con trai mới biết đá bóng và đánh nhau. Con gái nhát như cáy, chỉ được cái nước hơi tí mách mẹ nên tao ghét.

Thằng Khoa cũng yêu anh lắm. Nó hay theo Vũ dự vào những cuộc chơi nghịch. Những lần có Khoa, Vũ đều giao hẹn cầm không đũa nào được đánh Khoa đau. Đánh khe khẽ thôi. Một hôm, dàn trận ở bờ sông, vô tình thằng Toán lớp ba quên mất lời cầm đó, thôi thằng Khoa một thoi trúng mắt. Khoa nằm lăn ra khóc giãy đành đạch. Thế là Vũ chồm tới, đấm đá thằng Toán toi bời, không kịp nghe thằng này phân trần hay xin lỗi. Đánh sung vù mặt thằng lỏi. Vũ vẫn chưa nguôi giận. Nó còn nhào xuống sông bốc bùn trát kín đầu thằng Toán. Lát sau, thằng Côn bảo nó :

- Thằng Khoa đấm vào mũi thằng Toán trước mày đánh nó đau quá.

Vũ chẳng thèm đếm xỉa chuyện đó, nó nói :

- Ai bảo nó thoi em tao, tao đã giao hẹn rồi. Em tao có đấm nó đau nó cũng không được đấm lại. Đũa nào đấm lại, là tao cho ồm đòn. Mày có bệnh em mày không ?

Thấy thằng bạn thân của mình lý luận thế. Côn đành gật đầu :

- Có chứ.

- Thế tao bệnh em tao, việc gì mày phải thương con nhà Toán ?

Côn ngăn người im lặng. Vũ không cần biết nó phải hay trái. Hễ đứa nào đụng chạm vào em nó là nó đánh, lớn nó không từ bé nó không tha. Nó yêu em nó từ thuở thằng Khoa vừa lọt lòng. Tình yêu đó lớn dần theo tuổi nó. Dì nó thương nó như nó thương em nó nên nếu mỗi năm không có ngày giỗ mẹ thì nó quên rằng mẹ nó đã chết.

Còn thằng Khoa, dù đã chín tuổi, nó vẫn tưởng thằng Vũ là anh ruột nó. Thằng Vũ làm bất cứ việc gì nó đều khen rồi rít. Đá bóng, chỉ anh Vũ nó là hay. Đánh đáo, chỉ anh Vũ nó đánh cừ. Bắt chim, chỉ anh Vũ nó bắt tài. Đắm nhau chỉ anh Vũ nó đắm chiến. Đi xe đạp, chỉ anh Vũ nó biết ‘xăng đơ’. Thổi ác mô ni ca, chỉ anh Vũ nó biết đánh ‘tông’. Đứa nào chê anh nó dở, nó gây sự ngay lập tức. Đối với nó, thằng Vũ là thần tượng. Trận đá bóng nào mà đội của thằng Vũ thắng, nó hò hét khan cả cổ, trận nào thua nó khóc sụt sùi. Ba chúng nó thường mắng yêu :

- Hai đứa cùng hồn như nhau.

Dì nó bảo :

- Hai anh em giống nhau như đúc.

Có tiếng cựa quậy trong giường. Vũ giật mình rời văng. Nó vén màn chui đầu vào. Thằng Khoa mở mắt thao láo nhìn anh. Nó vẫy tay ra hiệu cho Vũ ngồi cạnh nó. Vũ sờ tay lên trán em. Nó sung sướng :

- Em bớt nóng rồi.

Khoa khe khẽ nói :

- Bao giờ em mới khỏi hử anh ?

- Vài hôm nữa.

- Vài hôm lâu không ?

- Lâu gì mà lâu.

Khoa nghĩ đến những chú chim sẻ chưa vỡ bọc cứng, còn nhắm mắt quanh cái viền vàng dầy, nó tiếc rẻ :

- Vài hôm nữa tụi chim sẻ nó mọc hết lông cánh, nó bay mất thì em bắt thế nào được ?

Vũ vỗ về em :

- Mọc lông gì mà chóng thế em, còn lâu tụi nó mới biết bay. Anh thăm rồi, bọc cứng còn to tướng !

Khoa nói :

- Thật hờ anh ? Thích ghê ! Anh cho em ngậm nước.

Vũ rót nước. Nó nâng thằng em và để tách nước kê miệng em nó. Khoa tọt một hơi hết liền. Nó đòi uống thêm. Vũ rót nữa. Uống xong thằng bé bỗng tỉnh táo :

- Mai em đã khỏi chưa ?

- Chưa.

- Nhỡ em khỏi thì sao ?

- Khỏi còn phải ăn giả bữa mới mạnh.

- Ăn giả bữa là gì hờ anh ?

- Ăn giả bữa là...

Vũ vỗ trán suy nghĩ :

- Ăn giả bữa là... À, nhớ rồi. Máy hôm ốm không ăn gì, hôm nào khỏi em phải ăn giả nợ những bữa đó.

Khoa hỏi :

- Em ốm mấy bữa rồi anh ?

Vũ xoa bàn tay đếm lia lịa :

- Thứ hai, thứ ba... Một, hai, ba, bốn. Em ốm bốn hôm rồi.

- Bốn hôm ăn mấy bữa ?

Vũ làm tính nhẩm :

- Bốn bữa quà sáng, tám bữa cơm, bốn bát canh bún buổi trưa, bốn bát chè đỗ đen buổi tối. Cộng tất cả hai mươi bữa.

Khoa lè lưỡi :

- Eo ôi ! Hai mươi bữa cơ à ?

- Ừ, hai mươi bữa.

- Ăn giả bữa làm gì hở anh ?

- Ăn cho chóng khỏe.

- Ăn mấy ngày mới hết ?

Vũ bối rối. Nó đã ăn giả bữa bao giờ đâu. Chỉ nghe nói thôi. Nó trả lời bừa :

- Ăn một ngày.

Khoa méo xệt cái mồm :

- Một ngày ăn làm sao hết được ?

- Cố ăn chứ.

- Anh đã ăn giả bữa chưa anh Vũ ?

Vũ lúng túng. Nó sắp bí rồi. Nó lờ đi, chuyển sang chuyện đá bóng :

- Tuần sau đội bóng của anh trả thù tụi An Tập.

- Thế à !

- Ừ.

- Hạ tụi nó 5-0 nhé !

- Ừ.

Khoa tung chăn muốn vùng dậy. Vũ bắt nó nằm yên. Thăng bé này nghe chuyện đá bóng thì thích lắm. Nhất là đá bóng có anh nó đi hữu nội. Niên học này, đội bóng của anh nó bị tụi An Tập đè bẹp, bị ‘cộp’ sưng vù chân. Anh nó đêm ngày lo chuyện trả thù. Càng trả thù càng thua, anh nó càng cáu tiết. Khoa ước ao lớn ngay để tập đá cho đội bóng của anh nó, thay chân anh Vịnh. Anh Vũ nó luôn mồm chê anh Vịnh đá tồi, sợ tụi An Tập. Anh nó muốn đuổi anh Vịnh mà chưa tìm được người. Nay thấy anh tính chuyện trả thù, Khoa tin rằng anh nó đã có người đá giúp. Nó vỗ tay :

- ‘Bravo, bravo’ anh Vũ, thứ mấy tuần sau đá hờ anh?

- Thứ năm.

- Nó mời mình hay mình mời nó hử anh ?

- Mình.

- Ai thay anh Vịnh ?

- Thăng Vọng.

Khoa há hốc mồm :

- Cái thằng Vọng ghẻ tàu hử ?

Vũ cười, vỗ nhẹ vào người em :

- Đừng gọi nó là thằng nữa. Nó ‘cù’ lắm đá cho hội Kỳ Bá tranh giải ‘Cam tích tán’ đấy. Mất thằng Côn trông thấy, nó đi trung phong, sút hai trái lọt gôn Bồ Xuyên. Giờ nó đá cho hội của anh.

Khoa lại vỗ tay :

- ‘Bravo, bravo’ Vọng ! Cho em đi xem nhé !

Vũ nói :

- Em có khỏe mới được đi.

- Em khỏe mà...

Vũ trò :

- Phải ăn giả nợ hai mươi bữa một ngày cơ !

Khoa gật đầu :

- Em ăn hai mươi bữa mạnh thủy tinh !

Hai anh em Vũ cười như nắc nẻ. Thấy em còn mệt. Vũ dục em ngủ. Khoa vâng lời anh. Nó nằm nhắm mắt mừng tượng trận đá bóng tới. Vũ cũng vậy, nó tin chắc đội bóng của nó sẽ thắng. Vũ đặt mình lên võng, mơ màng...

Ngay lúc ấy, bên ngoài nhà nó, nắp sau cây bàng, thằng Côn mắt la mắt lém, ngó trước ngó sau, đoạn thông thả đọc một câu tiếng lóng cơ hồ con chim chích chòe gọi bạn giữa trưa mùa hạ :

- Lũ vã loi a, li đa lập lạ lá đi lóng bí (Vũ ơi ! đi tập đá bóng.)

Đó là thứ tiếng lóng do Vũ và Côn đặt ra, chỉ dùng vào những lúc gia đình cấm đoán không cho đi chơi. Lũ vã là Vũ, bỏ chữ u ở tiếng lũ, chữ ã ở tiếng vã và chắp lại thành Vũ. Cứ thế muốn nói bao nhiêu câu cũng được.

Côn gọi bạn hai ba lần rồi, song vì mãi mơ mộng, thằng Vũ chưa kịp nhận ra. Lúc nó giật mình là lúc em nó đòi nước. Nó đã bị tên tò. Giữa trưa hè im phăng phắc, thằng Khoa đang thiêm thiếp ngủ. Côn chờ mãi đâm sọt ruột. Nó lại cậy bàng cách nhà thằng Vũ độ mười thước rẻo to :

- Lũ vãi lơi a, lầy mà lâm ca lở hỉ ? (Vũ ơi, mày cầm hờ ?)

Vũ đâu có cầm. Đánh hơi thấy thằng Côn, nó bèn rón rén mở cửa sau rồi leo lên trên sân thượng. Nó đặt bàn tay vào miệng tựa cái loa, trả lời :

- Ló cá lao ta lây đa ! (Có tao đây !)

Côn rĩa rỏi bạn :

- Lường tả lây mà liếc đá. Hàm là lúng chá lao ta lợi đa hâu la lóa quấy. (Tuởng mày điếc làm chúng tao đợi lâu quá.)

- Lồ đà ồc ngá, lao ta lang đa hằm là lơ ma. Liếc đá lái cá lủ cả liu thà liu ba lây đa hàỳ nề. (Đồ ngốc tao đang nằm mơ. Điếc cái củ ‘thùi biu’ đây này.)

- Có đi không ? Hai đứa tiếp tục đàm thoại bằng tiếng lóng.

- Đi đâu ?

- Đi tập đá bóng. Đồng đủ, cả thằng Vọng nữa.

Vũ ngáp ngừng nửa muốn đi, nửa muốn từ chối. Thứ năm tuần sau gặp tụi An Tập, không tập cho ăn ‘giờ’ thì lại thua mất và không bao giờ hòng trả thù được. Nhưng đi tập, ở nhà em nó gọi nước thì ai rót. Dì nó xuống Cổng Đậu hốt thuốc, ba giờ mới về. Vũ đang suy nghĩ thì Côn hét lớn :

- Có đi không ?

- Để tao xem sao đã.

- Xem gì ?

- Em tao ốm.

- Không tập thì thua là chắc.

- Đợi tao tí nhe !

- Ừ, mau lên, bãi giờ vắng. Chốc nữa chúng nó tranh mất chỗ.

Vũ trở vào nhà. Nó coi đồng hồ. Mới có một giờ. Vén màn nhìn em. Nó thấy mồ hôi thằng Khoa đổ tằm tã, thấm ướt cả áo. Vũ xanh mặt. Nó trở ra, leo vọt lên sân

thượng, trả lời bạn :

- Chúng mày đi tập đi, hôm nay tao không đi được.
- Sao thế ?
- Em tao sốt nặng.
- Mày không đi chúng nó ‘đếch’ chịu tập.
- ‘Đếch’ tập thì thôi !
- Thôi trả thù tụi An Tập à ?
- Ủ, em tao ốm nặng.

Dứt lời, Vũ tụt xuống, chạy vào giường ngồi bên em. Nó quên đá bóng, quên đánh nhau, quên hết. Trước mắt nó, một sự lo ngại to tát quá. Nó sợ em thức nên không dám gọi chị ở. Vũ chỉ sợ thằng Khoa chết. Nước mắt nó ứa ra...

- Chương 4 -

Hôm nay là thứ tư. Chiều mai đội bóng của Vũ gặp lại tụi An Tập. Trận phục thù này đánh dấu một niên học và luôn thể đánh dấu một mùa bóng đầy thảm bại của Vũ. Nếu đội Vũ hạ được tụi An Tập thì niên học tới mới hòng đá cho cho đội tuyển của trường và ngôi sao của Vũ mới khỏi bị lu mờ. Chứ thua tụi An Tập thì ê cả lũ.

Vũ vẫn tin tưởng ở nó, ở thằng Côn, nhất là bây giờ có thêm thằng Vọng. Mấy ngày tập dượt chung đủ chứng tỏ đội bóng của Vũ rất nhiều hy vọng. Từ những thằng đá ban bó dây chuối, đá ban bông, đá ban «ten nít», chúng nó đã trở thành đội đá ban da cỡ nhỏ. Như thế, tài nghệ của chúng đã tiến bộ vượt bậc. Đấu với các lớp trong trường, bọn Vũ hạ hết, được ông Đốc ban cho năm quả bóng và một giấy ban khen. Nhưng xui xẻo làm sao, hể đụng trường Tàu là hoà và đụng trường An Tập thì thua đậm.

Vũ cay cú tụi An Tập lắm. Trận này mà hạ tụi An Tập 2 - 0, chắc nó lớn thêm ba tuổi. Vũ sắp đặt thành phần đội bóng của nó như sau : Thủ môn Thằng Luyến biệt hiệu Luyến «mít sơ lạnh», hữu vệ thằng Long, tả vệ thằng Lộc, trung ứng thằng Hồ, hữu ứng thằng Hải, tả

ứng thẳng Dục, trung phong thẳng Vọng, tả nội thẳng Côn, hữu nội là nó, tả biên thẳng Trân, hữu biên thẳng Trình. Toàn những thẳng chiến cả, nhất định lần này nó phải hạ tội An Tập.

Men chiến thẳng tưởng tượng ngấm vào tâm hồn nó. Vũ khoái chí rút kèn ác-mô-ni-ca trong túi. Nó đặt lên môi lướt đi lướt lại hai ba lần. m thanh phát ra nghe như gió bão thổi nhanh. Nó lấy gót chân phải nện mạnh xuống đất một cái rồi lại nện nhẹ năm đầu ngón hai cái tiếp theo nhưng nhẹ hơn. Đoạn nó bắt đầu thổi kèn. Nốt nhạc thứ nhất của bài hát ăn đúng với gót chân nện xuống đất của thẳng Vũ. Bài nhạc vui nhanh, hùng hồn, kích động lòng nó một cách mãnh liệt.

Vũ đang trở tài thì Côn dẫn Vọng tới. Thấy Vũ chơi kèn, Côn dục :

- Thôi bài «Chiều quê» đi mày !

Vũ nói :

- Bàn chuyện trả thù tội An Tập đã.

Côn xua tay :

- Mày thôi bài «Chiều quê» rồi bàn chuyện bóng sau.

Vỗ vai Vọng, Côn hỏi :

- Phải không hở Vọng ?

Vọng gật đầu. Vũ chiu Côn, đưa kèn lên môi. Trước khi thổi nó nói :

- Bài này buồn lắm !

- Tao thích buồn vì tao nhớ quê nội nhà tao.

Hơi thằng Vũ lùa vào kèn, âm thanh thoát ra. Tiếng nhạc tha thiết, êm đềm giống hệt lời ca. Nỗi buồn man mác, bàng bạc vây quanh ba đứa trẻ. Côn rơm rớm nước mắt. Trong lúc Vũ đánh «tông» phù phép phép phù phép phép sau mỗi câu nhạc mà nếu hát thì phải ngân dài. Vọng cảm hứng ca theo :

- «Quê nhà tôi chiều khi nắng êm đềm chạy dài trên khóm cây, đàn chim riu rít ca...»

Vũ ngưng thổi, ra hiệu cho Vọng dừng hát nữa. Nó giảng giải :

- Bài này điệu «bót tông», mày hát chậm chậm mới đúng nhịp. Nào hát lại. Một, hai, ba...

Vọng cao giọng :

- «... Bao người ra ngồi hay đứng bên thềm, đợi chồng con, mắt trông về phía trời xa...»

Vũ lại ngừng thổi :

- Mày hát cao quá, chốc nữa đến đoạn giữa lên giọng sao được ? Hát thấp hơn mới hay.

- Tao sợ hát thấp đến nốt trầm xuống không nổi.

- Cứ thử xem. Nào, một, hai, ba...

Vọng cất tiếng, Côn hoà theo :

- «... Sáo diều êm nào khác lời thơ. Lúa vàng reo ngàn muôn sóng nhấp nhô... Bao người ra ngồi hay đứng bên thềm, chuyện trò vui với nhau, đời sống thần tiên... »

Nó nhìn lên bầu trời xanh và mây trắng trưa mùa hạ. Đôi mắt nó say sưa và như vương âm nhạc, say sưa cơ hồ những lần nó dẫn ban trước thành tựu An Tập. Thổi xong, nó vẩy mạnh kèn, dứt vào túi, ngồi cạnh bạn. Nó nói :

- Không ngờ thằng Vọng hát hay thế. Mày hát không kém gì anh Vũ Hổ ở hướng đạo. Hè này ba thằng mình lên sân khấu hôm bãi trường nhé !

Vọng cúi đầu để tránh sự sung sướng biểu lộ trên khuôn mặt nó. Nó nói lảng :

- Bây giờ bàn chuyện đá bóng đi.

Vũ nhún vai :

- Thì «tăng» đầu Luyến, Long, Lộc, Hải, Hồ, Dục, Trần Trình và ba thằng mình. «Tăng» sau không thay đổi thằng nào cả. Nếu bị tui An Tập «cộp» đau chân hãy thay. Mà coi tui An Tập có thằng nào đáng sợ không ?

Vọng trả lời :

- Chả có thằng nào đáng sợ cả trừ con nhà Quýnh đứng hữu vệ hay đánh khuỷu tay. tao tính nên mời ông Định làm trọng tài, ông này ghét tui hay «cộp» có lợi cho tui mình mà ạ !

Côn vỗ tay :

- «Bravo» Vọng, mà khôn quá !

Vũ hùa theo :

- Cầu thủ Kỳ Bá có khác !

Vọng ngượng đỏ mặt. Từ những nổi hất hủi tới những sự ca ngợi đến với nó nhanh quá khiến thằng học trò

nhà nghèo này luôn luôn xúc động. Nó bám chặt ngón chân xuống nền đất.

Vũ nói :

- Tao định xin dì tao mấy đồng nhưng nhiều quá tao không dám xin.

Côn hỏi :

- Xin tiền làm gì ?

- Tiền để chúng mình ăn phở, ăn kem nếu mình thắng tại An Tập.

- Tao có hai đồng.

- Hai đồng không đủ đâu.

- Thế bao nhiêu mới đủ ?

- Tao không biết.

Hai đứa nhìn nhau thất vọng. Bỗng Vũ chợt nhớ ra một điều hứng thú. Thằng Tom Sawyer Việt Nam, cũng ở tỉnh lỵ nhưng tỉnh lỵ bé nhỏ của một nước bé nhỏ lại bị nô lệ nên nó không có phương tiện tựa bạn nó là thằng Huckleberry Finn Côn chẳng hạn, phiêu lưu trên sông Hồng Hà hay sông Cửu Long. Nó tinh nghịch, nghịch

hơn Tom Sawyer. Và thú thật rằng, nếu đem thằng Tom Sawyer của ông Mark Twain thả dù xuống mảnh đất này thì sợ Tom Sawyer chung số phận với thằng Hách mất. Chứ không thể nào qua mặt được thằng Triều Dương Hiệp cứu khốn phò nguy đâu.

Vũ nhếch mép cười, mắt nhấp nha nhấp nháy và đầu nó rối loạn nguồn vui sắp tới. Nó dang đôi tay rộng ra xoe hai bàn tay rồi tằm đôi tay vừa với ngực, nó hạ thấp xuống quá bụng giống hệt người diễn thuyết trong cơn rối loạn khuyển thánh giả hầy bình tĩnh. Nó ba hoa :

- Yên trí, yên trí, tao «cóp» được tiền ăn phở luôn.

Côn hỏi :

- Tiền đâu ?

Vũ thản nhiên đáp :

- Ở đền Mẫu.

Bây giờ đến lượt hai thằng bạn nó tròn xoe đôi mắt, Côn nghĩ tới chuyện Tàu chôn của, nó đùa :

- Mà chôn tiền hử ?

- Không.

- Thế tiền nào, lại nói phét !

- Nói phét làm «đét» gì.

- Thế tiền của ai ?

Vũ câu :

- Mà làm gì mà hỏi nhăng lên thế ? Tiền của bác cả Hồng. Chiều nay bác ấy lên đồng ở đền Mẫu. Tao «cóp» hết tiền lộc cho chúng mày xem.

Vọng xuýt xoa :

- Phải tội chết.

- Tội cái củ «thù biu» đây này !

Vọng toét miệng cười. Côn nghi ngờ :

- Sao mày biết bác ấy lên đồng chiều nay ?

- Khó «đét» gì, Thúy...

Vũ buột mồm. Trót lỡ rồi, nó nói đủ để thằng Côn nghe :

-... Thúy nó rủ tao chiều nay đi xem bác cả Hồng lên đồng.

Vũ hơi ngượng khi phải nhắc đến tên con bạn gái của nó là con Thúy trước mặt tụi bạn trai. Mẹ Vũ hồi còn sống là bạn thân của bà Thụy. Bà Thụy là mẹ con Thúy. Bà Thụy thương Vũ lắm, năm bữa nửa tháng bà lại tới nhà Vũ thăm Vũ. Lần nào bà cũng dắt con Thúy theo.

Chủ nhật, ngày lễ, bà Thụy hay kéo Vũ tới nhà bà chơi suốt ngày với con cái bà. Vũ ghét con gái nhất hạng. Thế mà nó lại ưa con Thúy. Hai đứa chơi với nhau qua tình hai nhà thân nhau. Nhưng tâm hồn thằng Vũ là thứ tâm hồn «hiệp sĩ» nên nó không chịu được những trò chơi bán hàng, thổi cơm của con Thúy. Nó thích đánh nhau cơ. Thành thử, chỉ lúc nào thằng Côn đi vắng nó mới chịu vác xác tới nhà bà Thụy.

Bà Thụy coi Vũ như con. Khi vắng vẻ, bà thường hỏi nó :

- Dì con có đánh con không ?

Vũ liền rầu rầu nét mặt, mếu máo :

- Có ạ !

Thực ra thì dì Vũ chiều chuộng Vũ, họa huân mới mắng mỗ đôi câu. Nhưng tính thằng Vũ láu cá. Nó biết hễ cứ mếu máo, nhận bừa là bị đòn, thế nào bà Thụy cũng dúi vào tay nó năm hào hay gói kẹo bánh. Về nhà,

nó thuật lại chuyện với dì nó, nó làm nũng :

- Bác Thụy hỏi dì có đánh con không, đồ dì biết con trả lời làm sao ?

- Con bảo sao ?

- Con đọc bài Mẫn Tử Khiên dì ạ !

Dì Vũ không hiểu Mẫn Tử Khiên là gì, hỏi Vũ :

- Tại sao con đọc bài Mẫn Tử Khiên ?

Vũ bèn liền thoáng kể chuyện Mẫn Tử Khiên mẹ mất sớm, cha lấy người vợ kế. Người vợ kế này ngược đãi Tử Khiên. Mùa đông con mình mặc áo bông còn Tử Khiên chỉ chỉ phong phanh manh áo vải mỏng. Một hôm cha sai đi đẩy xe, Tử Khiên rét quá ngã nhào. Người cha gọi vào mắng, thấy Tử Khiên mặc áo mỏng đứng run cầm cập, giận lắm, đuổi người vợ kế đi. Tử Khiên khóc lóc thưa : «Dì con ở lại thì chỉ có một mình con khổ chứ dì con mà đi thì cả anh em con cùng khổ». Người dì ghê cảm động về tấm lòng tốt của Tử Khiên. Từ đấy đối xử với Tử Khiên như con ruột.

Kể xong, Vũ nói tiếp :

- Con bảo bác Thụy là con không phải là Mẫn Tử Khiên vì dì không bắt con ở nhà, dì cho con đi chơi cả

ngày.

Dì nó cũng cảm động như dì Mẫn Tử Khiên, mắng yêu :

- Màយ láu tôm láu cá quá Vũ ạ !

Vũ vờ gãi tai. Dì nó móc túi cho nó đồng bạc.

Vũ hay bịa chuyện để những người bạn của mẹ nó thưở xưa thương nó. Song đứng trước con Thúy. Vũ ta thường tịt họng. Nó lại sợ bạn bè chế giễu «chơi với con gái» nên buột mồm nhắc đến tên con Thúy trước mặt thằng nào là nó ngượng.

Côn không chú ý chuyện này. Nó hỏi :

- Màយ có chắc không ?

- Chắc chứ. Tao chỉ sợ có bác Thụy với con Thúy thôi.

Vọng xen vào :

- Con Thúy nào ?

Vũ lén giọng :

- Màយ «đét» biết đâu Vọng ạ, đừng hỏi nữa.

Côn nói :

- Có bác Thụy mà y thì «hốc xị» hử ?

Tự nhiên nghe hai tiếng «hốc xị» có vẻ chạm tự ái của «hiệp sĩ» quá, Vũ bốc liều :

- Ai bảo mà y «hốc xị» ? A lê, chúng mà y đi gọi thêm mấy đứa nữa rồi đợi tao ở đèn Mẫu «Moa phú» bác Thụy, nhanh lên !

- Chương 5 -

Đền Mẫu những hôm không phải ngày rằm, mừng một, vắng vẻ lắm. Ngày rằm, mùng một, khách thập phương tấp nập lui tới vừa để lễ bái vùr để nức nở khen quần áo của các bà đồng giàu sang trong thị xã. Bởi vậy, lên đồng ở đền Mẫu cũng có thời khóa biểu và phân biệt giàu nghèo. Các bà đồng nghèo không dám hầu thánh trùng với ngày các bà đồng giàu vì sợ khách thập phương so sánh ; vì sợ châu văn hát cho xong chuyện.

Bà cả Hồng thuộc vào loại trung bình nhưng hay xấu hổ. Thành ra, cứ nhăm ngày vắng mới dám dở trò múa may, nhảy cốn. Khi bọn thằng Vũ lần mò vào thì bà cả Hồng đang hầu giá cô.

Vũ len lén nhìn xem có bà Thụy con Thúy ở đây không. Tim Vũ đánh thành thịch. Nó sợ bà Thụy ? Không, nó sợ con Thúy. Hiệp sĩ Vũ, chúa đảng trong các đám đánh nhau, kẻ có cái bụng rắn như tường, chưa từng biết hãi ai, tại sao có thể sợ con Thúy được. Vũ không hiểu tại sao. Chỉ biết mỗi lần trông thấy con Thúy là tai nó nóng bừng.

Nó còn bé, mới có 13 tuổi. Một lần vợ được quyền tiểu thuyết «Nàng chỉ là người em gái thôi» của Vũ

Trọng Can, tò mò Vũ dở ra đọc và đắm say mê. Đọc xong nó gật gù cái đầu ra chiều suy nghĩ. Nó thương hại nhân vật nhà văn nghiên đã có vợ con mà còn được cô gái sào mộng, em gái của bạn mình yêu tha thiết. Nó không hiểu yêu là thế nào nhưng cứ thấy ông Vũ Trọng Can bắt cô Tần buồn khổ rồi xui cô yêu vụng nhớ thầm. Trang nào cũng có chữ yêu nên thằng Vũ đoán yêu đương khó nhọc như phu xe bò chở gạo leo dốc cầu Bo. Nó nhất định sẽ không yêu, đánh nhau dễ hơn và thích hơn.

Nghĩ vậy, song mỗi lần bà Thụy nhìn nó chăm chăm rồi nhìn con Thúy, tâm hồn nó xao xuyến làm sao ấy. Vũ có cảm tưởng như nó bị say gió khi đi xe hàng. Nhất là những lần bà Thụy và dì nó thăm thì với nhau chuyện gì cố ý cho hai đứa trông thấy. Vũ nhìn Thúy, Thúy nhìn nó. Con bé ôm mặt, sà vào lòng mẹ khóc bắt đền. Còn thằng Vũ kiếm cớ đá nhẹ em gái nó một cái rồi chạy biến. Và rồi gặp nhau, ngưng ngừng câu chuyện cũ, Vũ không biết nên mở đầu với con Thúy chuyện gì.

Mỗi lần gặp Vũ, con Thúy bai cái mồm chê thằng Vũ là «tây đen» vì thằng Vũ lông nhông cả ngày ở ngoài nắng. Vũ sợ con Thúy nói móc nó lắm. Lúc này hăng máu. Vũ ba hoa «moa phú». Giờ nó mới biết mình lỡ mồm. «Moa phú» bác Thụy thì được chứ «moa phú»

con Thúy, khó quá.

Vũ hồi hộp. Mắt nó căng lên. May ghê. Không có con Thúy, cũng không có bác Thụy. Hôm nào tới nhà, Vũ phải trách con Thúy cho nó biết tay. Con bé hẹn nó đi xem lên đồng mà để nó tên tò. Vũ lẩm bẩm : «Chắc nó sẽ xin lỗi mình đây. Nào, ta chơi kiếm hiệp đoạn Triều Dương Hiệp nhập Tây An tự đánh sư hổ mang cướp oản chuỗi và thịt chó ăn đỡ dạ trên bước đường hồ hải».

Vũ đảo mắt trông trước trông sau. Ba thằng bạn của nó đang há hốc mồm cười chỉ chỗ anh châu văn ròn tay vè cây đàn nguyệt. Chị vợ anh ta vừa gõ xuống cái gì như cái nắp cối trầu bằng đồng vừa hát lớn :

- «Gió thổi rung cây trên ngàn mà gió thổi rung cây trên ngàn. Dưới khe con cá nó lội, chim bay về rừng...»

Tiếng đàn khi gảy một giây nghe lanh tanh tanh, khi gảy cả hai giây thì kêu phảnh phảnh phảnh. Hai thanh gỗ buộc gần đồ lên giây chạm nhau lạch cạch mỗi lúc anh châu văn cao hứng rún rẩy thân hình. Tiếng các thứ nhạc cụ khác như náo bạt, thanh la y hệt điệu «rum ba». Mấy thằng quỷ sứ muốn cười cho hả dạ song chúng nó sợ thằng Vũ trách. Chúng nó cố nhịn.

Thằng Vũ đã phân chia công việc cho chúng nó. Vũ bảo Côn đứng phía ngoài. Thằng Vọng, thằng Long, thằng Luyến được theo nó vào gian đèn bên trong thám thính. Chừng Vũ thấy bà cả Hồng đem tiền phát lộc, nó bèn ra dặn thằng Côn :

- Hề tao thò tay vấy vấy thì mày đốt đồng giấy tiền dưới cái tam quan kia nhé ! Đốt xong mày vờ kêu âm làng nước «cháy, cháy».

- Tại sao buồn cười thế ? Vô có đốt lửa !

- Mày nghe tao, đừng hỏi nữa, mày quên trò «Hoả thiêu Tây An tự» tìm oản chuỗi rồi ư ?

- À, tao nhớ rồi nhưng «đếch» có diêm mày ạ !

Vũ đập mạnh vai bạn.

- Ngu ghê, lấy nến thắp dưới chân thằng con nhà hộ pháp kia kìa, nhớ đừng để ai trông thấy.

Côn trả lời, giọng đầy... kiếm hiệp :

- Đại ca yên chí tao sẽ giúp đại ca hỏa thiêu đèn Mẫu!

Vũ quay vào. Nó rỉ tai thằng Vọng :

- Nghe thằng Côn kêu cháy bên ngoài, mày bảo chúng

nó hét loạn xạ lên nhé ! mày phải xô ngã bà cả Hồng, tao ra tay múa «liên hoa quyền» rồi rút ngay. Chúng mày đừng đợi tao. «Chẫu» hét về phía nhà ngang, mở bừa cửa mà chạy. Lão từ có hỏi thì cứ vờ kêu đèn cháy, đèn cháy...

Vọng sợ sệt :

- Tao không dám xô bà đồng đâu !

Vũ nạt nộ :

- Mày sợ bà ấy à ?

- Tao sợ phải tội !

- Lúc nào mày cũng sợ phải tội. Sợ cái củ «thiu biu»! Xô bà đồng thánh không vật đâu.

- Nhưng nhờ bà ấy biết mặt tao thì chết ?

- Chết thế «đét» nào được. Mày tung «bửu bối» cho cái ghè nó chạy ra nó đốt bỏ mẹ bà ấy đi chứ.

Vọng hứng chí :

- Gặp mày ở đâu ?

- Ở bãi bóng, vác bóng ra tập nhé !

- Còn thằng Côn ?

- Nó «chầu» với tụi mày.

Vọng thôi hỏi. Nó thăm thì bên cạnh thằng Long, thằng Luyến. Ba đưa ngấm bà cả Hồng cầm đôi bơi chèo chở con thuyền tưởng tượng trên dòng sông tưởng tượng. Vũ sán lại gắp cái khay đựng tiền. Nó bắt chước mọi người tấu lạy bà cả Hồng. Bà cả Hồng ngừng tay chèo nhìn nó mỉm cười. Được thể, Vũ nịnh hót bà đủ điều. Nó khen bà cả Hồng chèo giỏi, bơi chèo của bà đẹp, quần áo của bà mới toanh.

Anh châu văn bây giờ về đàn dòn dập ý chừng sắp hết giá. Vũ sợ phải chờ đợi lâu, nó bèn thò tay sau lưng vấy hiệu. Côn được lệnh, nhổ cây nến, đốt đồng giấy tiền. Chị vợ anh châu văn vừa cất giọng :

-... «thánh giá hồi cung...»

Thì thằng Vũ dậm chân kêu rum beng :

- Cháy ! Cháy ! Ôi làng nước ôi ! Cháy ! Cháy !

Bọn thằng Vọng đứng hết lên. Ba cái mồm biến thành ba cái loa phóng thanh :

- Cháy đèn, cháy đèn trước bà đồng ơi !

Anh châu vắn hốt hoảng ôm đàn, dắt vợ con chạy trước. Mấy bà ngồi ộp thánh cũng ba chân bốn cẳng chạy. Thằng Vũ phóng mình lẫn xô bà cả Hồng. Bà cả ngã sòng soài bên đôi bờ chèo. Thằng Vũ quơ sạch mâm tiền lộc. Tiện tay nó cuỗm luôn chùm vải.

Bà cả Hồng lồm cồm bò tới nắm chặt tay thằng Vũ. Nó cự thoát, đẩy bà thêm cái nữa. Bà cả Hồng sức nhớ ra thằng ranh con này, bà hét :

- Thằng ôn vật này giỏi nhỉ ? Mày chết đòn con ạ !

Vũ xòe năm đầu ngón tay, để ngón cái vào lỗ mũi bên phải, quay bốn ngón hai ba lần, trêu tức bà cả Hồng :

- Ê, thánh đâu có bắt nạt trẻ con ?

Bà cả Hồng điên ruột :

- Tao mách dì mày, cứ gọi là như đòn !

Vũ nheo mắt :

- Bác cứ mách cái thằng Triều Dương Hiệp ấy. Cháu là Vũ, cháu chỉ «cóp» có chùm vải thôi, cháu không làm gì cả. Chúng nó chơi «Hỏa thiêu Tây An tự» đấy bác ạ !

Rồi nó co cẳng chạy.

- Chương 6 -

Đội bóng trường tiểu học An Tập mặc áo may-ô trắng, quần đùi xanh lơ, thủ môn mặc áo pun-ô-vơ đỏ. Đội bóng lớp nhì một của thằng Vũ sơ mi trắng cụt tay, quần đùi đen. Thằng Luyện giữ gôn mặc áo pun-ô-vơ xanh lá cây. Dưới sự hướng dẫn của ông Định, hai đội bóng chạy một vòng quanh sân. Đến trước khán đài danh dự, nơi có các thầy dự khán, ông Định ra lệnh quay mặt về phía khán đài. Các cầu thủ học trò dơ tay chào quan khách. Những tràng pháo tay vỗ đồm độp.

Ông Đốc dẫn dò hai đội bóng không được «cộp» nhau. Dứt lời, ông Định cho thủ quân đội bên rút thăm. Ngay sau đó, hồi còi dài rít vang. Đội nào chạy về bên sân đội ấy.

Thằng Khoa mới khỏi bệnh mà nhất định không bỏ qua trận trả thù này. Khoa chạy sang phía anh, gọi ới ới:

- Anh Vũ ơi ! Đơ dzê rô nhé !

Những ai ái mộ Vũ góp lời khuyến khích :

- Đánh đầu cho đẹp Vũ nhé !

- «Ngả bàn đèn» nhiều vào !

- «Rót dầu» thùng gôn tụi An Tập đi !

Vũ dơ tay chào tất cả. Nó ghé tai thăng Vọng :

- Coi chừng con nhà Quýnh.

Vọng gật đầu. Sáng nay, nó đi mượn áo sơ mi, thăng nào cũng từ chối vì bạn bè vẫn còn khinh thăng Vọng và chê nó ghẻ tào. Cuối cùng, Vọng đành mặc cái áo mới may của thăng Vũ. Dì thăng Vũ sợ con mau lớn nên cứ may áo-hòng-lớn. Vọng ái ngại được mặc áo mới toanh. Nó từ chối nhưng thăng Vũ bắt nó phải mặc. Và Vọng có cái áo mới nhất trong các cầu thủ.

Sân cỏ ồn ào tiếng bàn tán. Thăng Khoa và bọn cùng lớp thăng Vũ theo dõi quả banh như muốn dán mắt vào đấy. Tim chúng nó đập thình thịch. Thoạt đầu, chúng nó còn ngồi gần nhau. Khoảnh khắc, đưa ngòì xỏm, đưa đứng. Đứng ngòì không yên, chúng nó nhấp nhồm và cách xa dần nhau.

Tiếng còi mở đầu trận đấu rít lên the thé. An Tập được giao banh trước. Thăng Sơn đưa banh cho thăng Tâm. Thăng này sút xuống góc trái. Con nhà Minh chạy chậm bị thăng Dực mớm nhẹ lên cho thăng Vũ. Vũ giao ngắn cho Vọng. Vọng lừa đảo trên phần đất của An Tập, qua mặt ba thăng rồi chuyển cho thăng Côn. Côn phóng xuống góc trái cho Trân. Trân chạy sát bóng, tạt chân trái vào giữa. Vũ nhảy lên đánh đầu. Nhưng con

nhà Mai đã bắt được bóng.

Tụi An Tập reo hò :

- Hoan hô Mai, Mai nhựa đường !

Mai đá bóng. Con nhà Cử chặn bóng chiến quá. Quả ban nằm chặt dưới chân nó. Cử đá ban. Hải ra chèn. Cử chuyền cho Sơn. Sơn trả lại cho Cử, thọc mạnh xuống góc phải. Phúc dẫn sâu thêm, đưa vào giữa cho Sơn. Con nhà này sút như búa bổ. Thăng Luyến được dịp trở tài.

Giờ đến lượt trường thị xã cổ võ hội nhà :

- Luyến «mít sơ lạnh» !

- Hoan hô Luyến !

- «Mít sơ lạnh» dính hơn nhựa đường.

Hai đội bóng nhãi con chơi cùng ngang ngửa. Ông Định chúa ghét những thằng «lỏi tì» mà đã học nghề «cộp». Ông thổi phạt toi bời và béo tai cầu thủ Quynh nên tụi An Tập hết dở món sở trường.

Thằng Vọng nổi nhất trên sân cỏ. Nó át giọng tụi An Tập. Trừ thằng Vũ, còn thì bị lu mờ hết với nó. Nó ít khi để mất ban, lừa gạt khéo léo, chạy nhanh, cướp ban

giỏi, đá mạnh, sút trúng. Nó và thăng Vũ có hy vọng nhập hội thiếu niên. Con nhà Hách ngày thường khinh bỉ thăng Vọng, bỗng nhiên khô cổ vì hoan hô nó.

Vọng được anh em bạn học thúc dục làm bàn, nó hăng tiết vọt. Còn năm phút nữa thì dứt hiệp đầu. Vọng nhận bàn, một mình dẫn đi, chuyển cho Côn. Côn đưa cho Vũ, Vũ phóng tà tà cho Trình. Trình tạt giữa vùng cấm địa. Vọng chồm tới sút thăng. Con nhà Mai bay lên. Nhưng quả ban đã chui thăng giữa hai cột gôn.

Tiếng hò hét vang dội. Thăng Khoa nhảy chồm lên, tung mũ, tung mù xoa. Vọng lững thững chạy về phần đất nhà. Anh em đồng đội của nó xúm lại ôm chặt lấy nó. Thăng nào thăng ấy hả hê cõi lòng.

Quả bóng đặt giữa sân. Thăng Sơn đưa cho thăng Tâm. Tâm vừa đá ban đi thì còi mãn hiệp. Bọn học sinh thị xã bu chặt đội bóng lớp nhì một. Chúng nó đem nước, đem cam cho những kẻ chiến thắng hưởng. Thăng Khoa len vào gặp anh. Nó chỉ nói được hai tiếng «khoái quá».

Năm phút sau, trận đấu tái diễn. Tụi An Tập lòng lộn san bằng tỷ số. Nhưng đội bóng của Vũ chơi hay hơn cả bao giờ. Thăng Luyến bắt dính, thăng Lộc đá móc cứu nguy như làm xiếc, thăng Long đá phá như máy. Tụi

An Tập giận điên người. Bộ năm Sơn, Cử, Tâm, Minh, Phúc ào ào tiến lên đề ào ào rút về chặn «ngũ hổ bình tây» Vọng, Vũ, Côn, Trân, Trình.

Trận đấu căng thẳng, hồi hộp, nín thở. Rồi vỡ tung lòng phổi gào thét vì Vọng tức Vọng ghề tàu lại vừa dẫn bóng vừa ngã người sút vào gôn An Tập. Cú «ngả bàn đèn» này tuyệt tác làm lé mắt học sinh toàn tỉnh. Men chiến thắng bốc mạnh. Mười phút sau cú «ngả bàn đèn», thằng Vũ biểu diễn đánh đầu tặng thêm An Tập trái nữa.

Và mãi cuộc, đội bóng của Vũ đè bẹp An Tập 3 - 0. Tụi An Tập thua đau đớn, thua không một bàn gỡ. Vũ sung sướng quá, nước mắt chảy đầm đìa. Còn thằng Vọng khi được bạn học công khen, nó khóc oà lên, khóc cơ hồ con khóc cha chết. Trong cuộc đời nghèo khổ của nó hiện tại, Vọng có bao giờ dám nghĩ tới giấc mơ vĩ đại này. Nó khẳng khẳng đòi tụt xuống. Bạn bè cứ tiếp tục công khen. Thằng Vọng dẫn đầu, kế đến thằng Vũ... Mười một cái kiệu người hoan hô, cổ vỗ ầm ỹ. Những anh hùng tí hon đã đem thắng lợi về cho trường nhà cảm động thật sự. Mồm chúng nó méo xệch đi, trông thương lắm.

Ngồi trên kiệu tay, chúa đảng Vũ nhìn đám tàn quân An Tập một cách kiêu hãnh cho bỏ những trận thua tan tành mấy tháng trước. Vũ nài nỉ bạn bè hạ chúng nó xuống. Hách là thằng đầu tiên chạy tới nắm chặt lấy tay thằng Vọng dắt xa ra một quãng. Nét mặt nó mất hẳn vẻ khả ố cũ. Nó ngập ngừng không dám nói điều nó muốn nói.

Vọng tưởng nó gây sự, đứng thủ thế. Từ lúc được anh em công kên, Vọng thấy nó khoẻ lên, nó bớt hèn và coi thằng Hách thường quá. Biết Vọng hiểu nhầm mình, Hách vội nói :

- Vọng ơi, tớ xin lỗi đảng ấy nhé !

- Xin lỗi cái gì ?

Hách nuốt nước bọt :

- Tớ đã trót đại bắt nạt đảng ấy, tớ biết đảng ấy nhường tớ chứ không phải đảng ấy sợ tớ. Đảng ấy tha lỗi cho tớ nhé !

Vọng vân vân mép áo :

- Tớ quên rồi !

- Đảng ấy quên thật hử ?

- Ủ, tớ quên thật rồi...

Hách ngượng nghịu nói :

- Sao đằng ấy tử tế thế ?

Vọng im lặng không trả lời. Hách chìa bàn tay Vọng nắm. Vọng nhìn Hách, mắt nó chớp mau. Nó đưa tay nắm chặt bàn tay Hách. Ngay lúc ấy thằng Khoa hót hơ hót hải kiếm ra Vọng. Nó níu thằng Vọng dắt đi :

- Anh Vũ bảo em gọi anh, anh đá chiến quá !

- Lớn lên em cũng đá chiến.

- Em thích anh lừa ghê. Anh dạy em cái môn lừa ban nha anh ! À, chúng nó gọi anh là ghê tàu Mã Viện đó anh có ghét chúng nó không ?

- Không.

- Em mà đá ban giỏi, đưa nào nói lão em đánh liền.

Khoa thôi nói. Hai đứa đã nhập bọn thằng Vũ. Chúng nó chờ cho sân vắng người. Khi còn lại bọn mình, Vũ nói với Vọng rằng chúng nó không muốn ăn phở nữa. Tiền «cóp» ở đèn Mẫu cả bọn bằng lòng tặng thằng Vọng. Nhưng thằng Vọng khăng khăng từ chối. Nó bảo không đi ăn phở thì nó không đá cho thằng Vũ. Thế là tụi nhãi

sợ, đành xuống hồ tắm rồi đi ăn phở như chương trình đã định.

Nhà nhem tối chúng nó mới giải tán. Vũ đưa Vọng về. Trên đường về nhà Vọng, Vũ tâm sự :

- Không có mày tụi tao thua bết tĩ.

Vọng nói :

- Không có mày làm sao tao được đá ?

- Thì mày đá cho hội Kỳ Bá.

- Nhưng tao thích đá cho trường cơ !

Vũ bỏ lơ câu chuyện «bốc» Vọng, nó đập mạnh Vọng:

- Mày thấy chưa ? Chúng nó coi mày như thánh ! Con nhà Hách hết khinh mày rồi.

Vọng gật gù cái đầu :

- Cũng nhờ thằng Côn.

Vũ không phản đối. Gần tới con ngõ vào nhà mình, Vọng toan cởi áo trả bạn, Vũ đã xua tay :

- Tao cho mày đây.

Vọng lắc đầu :

- Chúng nó cười tao chết.

Vũ dẫn giọng :

- Thằng nào cười mà tao đánh bỏ mẹ !

Vọng ngần ngại :

- Nhỡ dì mà mắng thì sao ?

Vũ cười :

- Mắng tao chứ mắng mà à !

Và để cho thằng bạn hay hỏi vớ vẩn này yên lòng, Vũ tung cái đòn dọa của nó ra :

- Mà không lấy áo của tao, tao đánh mà !

Quả nhiên Vọng hết từ chối lòng tốt của Vũ. Tâm hồn nó mát rượi dưới cái bóng râm của thằng bạn nhỏ hay dọa đánh nhưng chưa chan hào hiệp. Vũ hẹn Vọng tới tập hát. Chúng nó chia tay nhau.

Đèn phố bắt đầu lên.

- Chương 7 -

Cái gì trong túi Vũ đây ?
Vũ chối dài :

- Cái gì đâu ?

Thúy cười ranh mãnh :

- Thế tại sao Vũ cứ đút tay trong túi quần ?

- Tại Vũ thích.

Thúy vẫn không chịu :

- Chắc Vũ giấu cái gì rồi ?

Vũ bắt đầu thấy nóng ở tai :

- Giấu gì đâu !

Thúy không hỏi nữa, con bé nhìn chăm chăm vào cái túi quần soóc của thằng Vũ. Một phút sau, như khám phá ra sự bí mật, nó nói :

- Nhất định có cái gì Vũ ạ ! Thúy thấy nó động đậy.

Biết rằng không chối được. Vũ thú thật :

- Con chim !

Thúy trách móc :

- Chim à ? Lấy ra đi kéo nó chết ngạt. Vũ ác quá.

Vũ không ác đâu. Nó cũng thừa hiểu nhốt con chim trong túi quần nửa giờ nữa nó sẽ chết. Nhưng thằng bé này lạ lắm. Hễ trước mặt con Thúy là nó quên biến những điều nó muốn nói hay ngại ngần những điều nó định làm.

Trưa qua, Vũ tha thân đi chơi một mình. Qua nhà ông Đốc, nó thấy cái lồng bẫy chim khuyen treo lơ lửng trên cây sấu gần tường. Cái lồng kết đầy hoa và bên trong có năm sáu con chim khuyen sa bẫy đang tung tăng tìm lối thoát. Chim khuyen nhỏ và đẹp làm sao ! Vũ nghĩ giá nó có một chú vành khuyen đem cho con Thúy, chắc con Thúy thích «ba chề».

Nghĩ là làm liền. Vũ chạy vội về rủ thằng Khoa đến nhà ông Đốc. Nó bắt thằng Khoa đứng gác để nó leo lên tường, nín càn sấu trèo lên ăn cắp cái lồng chim. Thằng Khoa giống anh như hệt. Dì thằng Vũ vì thế mà đúng. Nó ưa «mạo hiểm» chẳng khác gì thằng Vũ.

Như con vượn, hiệp sĩ Vũ mất la mảy lét, dùng thuật phi hành nhảy vèo một cái suýt ngã. May mà tay nó đã kịp nín lấy càn sấu. Chứ không, rơi bộp xuống đất,

đánh thức con chó của ông Đốc dậy thì hiệp sĩ Vũ bị tên bếp «tung lưới», bắt đánh như đòn rôi.

Vũ vừa trèo vừa run. Cuối cùng, nó tóm được cái lồng bẫy chim của cậu con yêu của ông Đốc. Nó huýt sáo ra hiệu, Khoa chạy tới. Vũ thả cái lồng. Thằng nhãi Khoa bắt dính cơ hồ gôn Luyện bắt ban. Vũ tụt từ từ. Nó chỉ sợ chó sủa. Con chó khốn nạn ngủ mê mết. Tới gốc cây, Vũ leo lên tường, nhảy vọt xuống đất. Chân tay Vũ run bần bật. Mặt mày xanh lét, tim muốn nhảy ra ngoài ngực. Nó vẫn còn thích nghịch.

Vũ sai thằng Khoa bê cái lồng chạy trước. Khoa chạy khá xa. Vũ nhặt hòn đá ném con chó. Không trúng. Nó toan «chầu». Nghĩ sao nó mon men tới chuông điện bấm mạnh một cái. Chuông kêu reng reng. Bây giờ con chó mới vụt thức sủa âm ỹ. Khi tên bếp mở cổng bước ra thì con nhà Vũ đã chạy tới gần cuối phố. Giữa trưa nắng, không ai biết chuyện gì. Hiệp sĩ Vũ ngó lại thấy tên bếp lười đuôi, bèn đứng lại xỉ vả :

- Súc sinh, hãy về động bảo sư phụ mày truyền nghề phi hành đã rồi mới hòng đuôi ta !

Vũ «cóp» được cái lồng và năm chú chim khuyen ngon ơ. Nó chọn một con đẹp nhất mang cho Thúy. Nhưng gặp con Thúy, Vũ ta đành để chim khuyen cựa

quậy trong túi quần, không dám nói năng gì. Nó đoán trước thế nào Thúy cũng hỏi tại sao nó có chim khuyên nên nó đã lựa những câu nói dối. Lòng hào hiệp của hiệp sĩ Vũ sẽ chết theo chú vành khuyên nếu con Thúy không soi mói.

- Chim gì thế hở Vũ ?

- Chim khuyên.

Thúy reo :

- A, chim khuyên ! Thúy thích chim khuyên lắm.

Vũ hí hửng :

- Thật hở ?

- Ừ, Thúy thích lắm. Vũ cho Thúy nhá ! Lấy ra đi kéo nó chết.

Vũ chỉ đợi có thế. Nó móc con chim khuyên ra, nét mặt hân hoan :

- Ừ, cho Thúy. Thúy giữ đi kéo nó bay mất.

Thúy ngúng nguẩy :

- Phải nhốt nó vào cái gì chứ ?

Vũ hỏi :

- Nhà Thúy có cái lồng không ?
- Không.
- Có cái giỏ không ?
- Không.
- Có cái làn mây nhỏ mắt dày không ?
- Không.
- Thế lấy chỉ buộc chân nó vậy.

Thúy nhăn mặt :

- Eo ơi, đau nó chết !

Thúy nhìn chú vành khuyên nhỏ bé. Đôi mắt chim ngơ ngác trông dễ thương tẻ. Thúy bảo :

- Nhốt nó vào cái ống bơ sữa bò được không ?
- Ống bơ sữa bò bé tí, ngạt hơi nó chết. Máy lại, nhớ mèo nó tha đi mất.
- Thế nhốt vào cái gì ?

Vũ nghĩ ngợi một lát :

- Nhà Thúy có cái ầm tích sút vôi bỏ đi không ?

- Có.

- Nhốt tạm nó vào đây, lấy nắp đậy lại. Nó thở bằng cái vôi.

Vũ hứa hẹn :

- Rồi mai Vũ cho Thúy cái lồng bầy.

Thúy hỏi :

- Lồng bầy là lồng gì ?

- Là lồng có năm cái cửa, bốn cái trên mặt dương bầy mở ngỏ. Lồng kết đầy hoa, chim khuyen tham ăn sà xuống bị bầy sập lại.

- Vũ có biết đánh bầy không ?

- Có chứ.

- Con chim Vũ cho Thúy Vũ đánh bầy được hử ?

- Ừ.

- Vũ đan được lồng à ?

- Ủ.

Thúy khen :

- Vũ giỏi nhỉ.

Và con bé hỏi thêm :

- Bạn Vũ có đũa nào đan được không ?

Vũ ba hoa :

- Đan khó lắm, chả đũa nào đan nổi đâu, Vũ học mãi mới đan được. Thôi, Thúy đi lấy cái âm tích nhốt chim đi kéo hơi tay nó chết mất.

Thúy chạy xuống bếp. Một mình Vũ ngồi chờ. Tai nó tự nhiên hết nóng. Vũ nhủ thầm rằng con Thúy không có gì đáng sợ. Từ nay, gặp con Thúy nó sẽ không rút rút nữa. Rồi lan man nó nghĩ lắm cảm chẳng hiểu tại sao ông trời lại sinh ra con trai, con gái. Giá trời sinh ra con trai tuốt, nhất định con Thúy phải sợ thằng Vũ.

- Âm tích đây Vũ ơi !

Con Thúy cắt đứt những ý tưởng vớ vẩn của thằng Vũ. Vũ tỉnh ngay và nó lại thấy nó cứ rút rút. Thúy hỏi :

- Cho nó ăn gì ?

Vũ trả lời bừa :

- Cho nó ăn hoa.

Vũ không biết chim khuyên ăn gì. Xem người ta đánh bầy bằng hoa thì nó đoán chim khuyên ăn hoa.

- Cho nó ăn chuối được không ?

- Được.

- Nó có hót không ?

- Hót hay lắm.

- Con chim khuyên này là chim «con trai» hay chim «con gái» hở Vũ ?

Vũ phá ra cười. Thúy ngạc nhiên :

- Vũ cười gì đấy ?

- Cười Thúy.

- Cười Thúy sao ?

- Thúy nói sai. Người ta gọi chim là con trống, con mái chứ ai gọi là chim «con trai», chim «con gái» ?

Thúy im lặng tỏ vẻ phục tài Vũ. Nhưng nó vẫn thích hỏi :

- Thế con chim Vũ cho Thúy trông hay mái ?

Vũ bí. Nó ngấm nghĩa con chim khuyên giây lát rồi trả lời :

- Chắc con mái.

- Sao Vũ biết ?

- Nó hiền, nó ít nhảy nhót, lông nó mượt.

- Thế con lông xù hay nhảy nhót là con trống à ?

- Ừ.

- Sao Vũ biết ?

- Thì chim cũng như người. Đứa nào biết chơi kiếm hiệp, biết đá bóng là con trai, đứa nào thích chơi đồ hàng, thổi cơm, làm cỗ là con gái.

Thúy khoái chuyện của Vũ quá. Nó hỏi :

- Chim cũng biết chơi kiếm hiệp à ?

- Ừ.

- Sao Vũ biết ?

- Thúy có nhìn chim sẻ đánh nhau chí choé không ?

- Có.

- Nó chơi kiếm hiệp đấy.

- Thích nhỉ !

- Ừ.

- Nào Vũ cho Thúy con lông xù nữa nhá !

- Ừ.

- Có con trống Thúy cho hai đứa chơi «vợ chồng» !

Bây giờ đến lượt thằng Vũ hỏi :

- Chơi «vợ chồng» là gì hở Thúy ?

- Chơi «vợ chồng» là giả vờ làm người lớn lấy nhau, có con, gọi nhau bằng cậu cậu, mợ mợ.

- Đứa nào giả vờ làm con ?

- Đứa nào cũng được, bé bé một tí.

- Lạ nhỉ ?

- Lạ gì mà lạ. Vũ đã chơi «vợ chồng» chưa ?

Vũ lắc đầu. Nó cũng biết cái trò này. Người lớn lấy nhau mới là vợ chồng như ba nó lấy dì nó. Chứ, nhãi con, ai lại lấy nhau. Vũ ngây ngô nói :

- Chưa Thúy ạ ! Chơi có thích không ?

- Vui lắm.

Ruột thằng Vũ bắt đầu cồn cào. Nó không hiểu tại sao lại cồn cào thế. Mặt nó nóng ran, chân tay nó rã rời. Vũ hỏi :

- Thúy đã chơi chưa ?

- Chơi rồi !

Hai bàn tay Vũ nắm chặt. Nó nghiến răng muốn sái quai hàm. Mắt nó long lên như đã từng long lên khi nó nhìn trái bóng sút mạnh mà con nhà Mai An Tập cứ bắt dính. Vũ nhìn Thúy :

- Chơi với ai ?

- Chơi với thằng Đạo.

- Nhà thằng Đạo ở đâu ?

- Vũ hỏi làm gì ?

- Hỏi để cho nó ôm đôn.

- Sao lại cho nó ồm đòn ?

- Tại nó không dám chơi kiếm hiệp. Nhà nó ở đâu ?

Thúy cười khanh khách :

- Nhà nó ở nhà quê cơ ! Thúy chơi với nó dạo hè năm ngoái.

Vũ cụt hứng. Nó vờ vĩnh đánh trống lảng :

- Chơi «vợ chồng» vui không ?

- Vui chứ ! Vũ có muốn chơi «vợ chồng» với Thúy không ?

Vũ đang ngần ngừ, nửa muốn chơi cái trò lạ lùng này nửa muốn từ chối vì không biết chơi ra sao thì có tiếng léo nhéo bên ngoài.

Thúy ra mở cửa. Bà Thụy lễ mễ bung gói hàng vào, theo sau là bà cả Hồng. Vũ ta chột dạ. Nó len lén lùi dần, định chuồn. Vô phúc cho hiệp sĩ Vũ, run rẩy thế nào lại đụng phải tay bà cả Hồng khiến bà làm rơi gói hàng. Bà cả Hồng nhận ra Vũ, bà ta gầm lên :

- Lại thằng ôn vật này, hôm nay thì mày hết trốn !

Bà cả Hồng toan tóm Vũ. Nhưng, như con sóc, Vũ né kíp và co căng vù một mạch. Con Thúy níu bà cả Hồng hỏi rồi rít :

- Chuyện gì thế bác ?

Bà cả Hồng vuốt lại mớ tóc mai, hỏn hển nói :

- Vào đây bác kể cho mà nghe...

- Chương 8 -

Vũ đi học muộn. Nó đang sợ bị phạt. Cổng trường đã khóa nhưng bạn học cùng lớp của nó hãy còn tùm năm tùm ba ở sân. Tung cái cặp vào trước, Vũ trở tài leo qua cổng vào sau. Thấy bóng dáng nó, thằng Côn hót hơ hót hải báo tin :

- Thầy mình bị bắt rồi...

Vũ rụng rời tay chân. Cặp sách của nó rơi xuống đất. Nó không thềm nhặt. Vũ trân trân nhìn Côn. Mặt nó cắt không còn giọt máu. Đôi môi nó mấp máy, muốn nói mà chưa nói được. Mãi thằng Vũ mới mở miệng, run run :

- Thầy... mình... bị... bắt... rồi... à ?

Côn nghen ngào :

- Ủ !

- Bị bắt bao giờ hờ này ?

- Sáng nay.

- Ai bắt thầy mình ?

- Lính sen đầm tây với bố thằng Huấn học lớp nhì hai. Họ làm nhục thầy mình mà ạ !

- Họ làm nhục thế nào ?

- Bố thằng Huấn kéo tay thầy mình về đằng sau, lính sen đầm lấy khóa khóa chặt tay thầy lại. Bố thằng Huấn đẩy thầy, dẫn đi. Lính sen đầm «sà lú» thầy. Thầy thất thủ bước khỏi cổng. Tao thương thầy quá. Bố thằng Huấn chửi thầy «Tiên sư chúng mày, cách mạng với cách mệnh làm các ông mệt xác». Thầy hiền thế thì tội gì mà ỉ ? Mà cách mạng với cách mệnh là gì hờ mà?

Vũ không biết trả lời bạn thế nào. Nó cúi nhặt cái cặp sách, lững thững đi vào lớp. Côn theo chân bạn. Ngồi vào chỗ mình. Vũ nhìn lên bảng đen, bàn giấy, bản đồ, hình bộ xương người, tủ học cụ. Tất cả vẫn còn đó, không thiếu một thứ gì quen thuộc trừ thầy Đàn, tiếng

nói êm ái của thầy và tiếng ồn ào của bạn học giờ chấm bài.

Giẻ lau bàn vừa giặt, vắt không kỹ, nước nhỏ giọt như nước mắt thằng học trò thương thầy nhỏ giọt trên mặt bàn lim. Vũ ngắm nghía cái thước kẻ, cái roi mây - hai tên đao phủ của học trò lười và học trò nghịch - Cái roi mây móc thếch, mấy tháng thầy mới dùng một lần. Cái thước kẻ dài, sắc cạnh tưởng bị kẻ lên mu bàn tay thì đau lắm nhưng thầy dơ cao và đánh rất khế. Thầy chỉ dọa thôi. Tám tháng học lớp nhì một, Vũ chưa thấy thầy đánh đứa nào đến phải khóc.

Vũ đưa tay bưng mặt. Nó nhớ những kỷ niệm trong cái xã hội lớp nhì một của nó từ ngày thầy Đàn dạy chúng nó. Thầy Đàn chưa có vợ, thầy trọ nhà bà Bảo. Thầy yêu nhất thằng Ban vì nhà nó nghèo. Tháng nào thầy cũng cho Ban tiền mua sách vở. Một hôm thấy tóc thằng Ban rậm quá, thầy đuổi nó ra khỏi lớp, dúi vào tay nó mấy hào, bắt nó đi hớt tóc ngay. Buổi chiều con nhà Ban mang cái đầu trọc lóc vào lớp, thầy lấy thước gõ như sự cụ gõ mõ lên đầu nó khiến cả lớp cười rúc rích.

Thầy vui vẻ nên cả lớp mến thầy. Riêng Vũ, thầy đã ban cho Vũ nhiều ân huệ. Vũ được viết bảng dùm thầy. Thầy đọc bài cho trò chép, Vũ được nhắc lại hai lần và

hỏi «xong chưa» trước khi thầy đọc tiếp. Bữa nào bận, thầy giao cho Vũ đọc ám tả và bữa ấy Vũ hưởng mười điểm ngon ơ.

Những ân huệ đó là niềm kiêu hãnh của Vũ, là sự thèm thuồng của các bạn nó. Vũ còn được thầy nhờ bung chồng vở luận lễ mễ theo thầy về tận nhà. Vũ không sợ nặng. Càng nặng càng thích. Có đứa đã đòi cho Vũ nhiều thứ để Vũ nhường cho nó công việc bung vở luận theo thầy. Song con nhà Vũ từ chối. Nó cho rằng được gần gũi thầy phải là học trò «cừ». Đời nào nó nhường tiếng «cừ» cho thằng khác. Thỉnh thoảng nó mới cho thằng Côn hưởng chung cái ân huệ ấy.

Thầy Đàn thích Vũ đá ban. Đội bóng của Vũ sở dĩ có cam, quýt giải khát là nhờ thầy cho tiền. Sau mỗi trận đá, thầy thường rời khán đài, xuống xoa đầu khen ngợi từng thằng một dù thua hay thắng. Thầy tốt thế mà thầy bị bắt...

Vũ bỗng ngẩn ngơ như vừa mất một cái quý nhất trên đời. Như thằng Côn, nó cũng không biết cách mạng với cách mệnh là tội gì. Thầy nó có tội cách mạng, tội lạ quá !

Tiếng những con chim sẻ cãi nhau chí chóe trên cây xoan tây gần cửa sổ làm Vũ sực tỉnh. Nó đưa cánh tay

quệt nước mắt. Bàn dưới, thằng Côn đang gục đầu buồn rĩ rượi. Lốp bên cạnh, tiếng thước gõ lạch cạch trên bàn càng làm thằng Vũ nhớ thầy. Nó rùng mình. Lốp học sao hôm nay lạnh lẽo thế ! Vũ đâm sợ sệt. Nó khoác thằng Côn ra ngoài.

- Ông Đốc bảo sao hử Côn ?
- Ông Đốc bảo hôm nay nghỉ, mai thay thầy khác.
- Nếu chưa có thầy khác thì sao ?
- Thì cứ nghỉ !

Hai thằng bạn bước xuống sân trường. Bọn học trò lớp nhì một, lác đác, đã có thằng leo công bỏ về.

Những thằng còn lại kê cặp sách làm gối nằm ngửa mặt lên trời nói chuyện lảm nhảm. Vũ dắt Côn đến nằm dưới gốc cây bàng đợi thằng Vọng. Cả tụi cầu thủ trong đội bóng của Vũ sà tới. Thằng Long nói :

- Tiên sư thằng Huấn, lúc thầy mình bị bố nó đẩy, nó nhe răng cười hô hô Vũ ạ !

Vũ ngồi nhồm dậy :

- Nó cười thật à ?

- Nó còn nhìn tụi tao, chỉ trỏ có vẻ khoái chí.

Vũ xoè bàn tay trái, đâm thay phải vào kêu cái bốp, hần học :

- Sao tụi mày không «tân» bỏ mẹ nó đi ?

Côn rụt rè :

- Đừng gây sự với nó, nó hay chơi com-pa nhớ nó đâm vào mắt, mù thì chết.

Vũ nghiêng răng ken két. Nó chưa choảng nhau với con nhà Huấn mà chỉ chứng kiến những trận con nhà Huấn choảng nhau với thằng khác. Huấn là tay «sùng» của lớp nhì hai, ngang sức thằng Vũ. Thằng này đánh nhau, hể gần thua, là móc com-pa dấu sẵn trong túi ra đâm. Nhiều thằng gờm nó vì sợ nó liều đâm vào mắt. Vũ không thể gờm thằng Huấn được. Nó dám cười thầy Vũ thì Vũ phải cho nó biết tay. Vũ trách móc :

- Chúng mày để nó cười thầy mà «đét» dám làm gì ! Tao «moa phứ» com-pa... Tí nữa, giờ ra chơi, tao «tân» con nhà Huấn như đòn !

Côn can bạn :

- Thôi đi mày ! Bớ nó làm đội xếp...

Vũ cáu :

- Đội xếp bắt ăn cắp chứ bắt học trò à ? Sợ cái gì ? Sợ cái củ «thùi biu» ông đây này !

Long về hùa Côn, khuyên Vũ :

- Đừng đánh nhau với con nhà Huấn nữa mày ạ ! Tui tao có tiền, sáng nay thứ năm, rạp «Odéon» chiếu phim cao bồi mới toanh, Roi Rôgiê, Vũ ơi ! Chúng mình đi xem rồi chiều đi tắm. Mày bằng lòng không ?

- Không !

- Thế mày nhất định đánh thằng Huấn à ?

- Liệu mày ăn nó không ?

- Mặc kệ tao, đưa nào hèn thì cú về đi !

Thấy Vũ nhất định chơi thằng Huấn, bọn nhãi con hội hộp ngòi chờ. Chúng nó thừa hiểu pha đầu này còn sôi nổi hơn cả cao bồi đâm mọi da đỏ trên màn ảnh. Tuy tin tưởng thằng Vũ, Côn vẫn lo ngại thằng khốn nạn Huấn sẽ tung cái «bữa bồi : com-pa. Côn muốn dặn Vũ cái gì nhưng nó nghĩ không ra. Vũ nín thinh chẳng thèm nói năng nữa. Nó đang vẽ trận đồ trong đầu óc.

Kể trường điểm ba tiếng khô khan. Học trò ào ào thoát khỏi lớp. Chớp mắt, cái đàn ong ấy vo ve khắp chỗ. Mắt Vũ long lên tìm thằng Huấn.

- Vọng, Vọng ơi !

Vọng ngo ngác. Nhận ra Vũ, nó chạy tới mừng rỡ :

- Tưởng thầy mày bị bắt, mày về rồi !

- Mày biết thằng Huấn chạy đâu không ?

- Nó ra sân sau.

Vũ hô :

- A lê hấp ! Tụi mình ra hết sân sau.

Vọng hỏi :

- Làm gì thế Vũ.

Côn đáp :

- Choảng thằng Huấn.

- Sao lại choảng nó ?

- Tí nữa mày biết ?

Bọn trẻ đã kéo hết về phía sân sau. Con nhà Huấn vừa ở cầu tiêu ra, bị Vũ gọi giật.

- Huấn, Huấn !

Huấn lăm lũi tới :

- Mà gọi tao hả ?

- Ừ.

- Gọi tao có việc gì ? Thầy mà bị bố tao khóa dẫn đi rồi, sao chưa về nhà còn ở đây ?

Như bị đổ thêm dầu vào tâm hồn bốc cháy, hiệp sĩ Vũ nhổ một bãi nước miếng to tướng vào thằng Huấn, thách thức :

- Dám đánh nhau với tao không ?

Huấn không phải tay vừa, nó gườm gườm nhìn Vũ :

- Lấy khăn lau sạch cho tao đi mà !

Vũ cười khinh bỉ :

- Vào lớp lấy giẻ lau bảng mà lau !

Và để thằng Huấn phải đánh nhau, Vũ kẹp cái cặp sách của nó vào đùi, dơ tay chỉ trỏ như đội xếp chỉ đường ở ngã tư. Nó huýt còi miệng «toét» rồi nháy mắt khiến tụi trẻ cười vỡ cả bụng. Vũ hỏi Huấn :

- Mà biết ai chỉ đường đấy không Huấn ? Bớ mà chứ còn ai, đội xếp !

Huấn chửi lại :

- Lái buôn !

- Đội xếp !

Huấn đỏ mặt. Nó xắn tay áo đứng thủ thế. Vũ quăng cái cặp sách cho Côn giữ. Khán giả kéo về sân sau mỗi lúc một đông. Bọn lớp nhì hai thân với thằng Huấn, cò võ :

- Hạ nó đi Huấn !

- Cho nó miếng đòn «bát bảo lòng xà» !

Huấn nắm một trái không khí dò đường.

- Hay, cú «địa rếch» ấy hay tuyệt !

Vũ đá một cái hụt.

- Trừ danh, cú «song phi» ấy trừ danh !

Không khí hò la vang dội :

- Cho nó xơi «phật thủ» đi Vũ !
- Thương nó miếng «mai hoa quyền» đi Huấn !
- Tặng nó đòn «lục tàu xá» đi Vũ !

Hai con gà chọi hằm hè tìm nước. Khán giả xúi dục hăng quá. Chợt Vũ lao đầu vào bụng Huấn. Sau tiếng «hự», Huấn lao đao nhún nhó. Nó đuổi theo thằng Vũ đá một phát sượng ngang sườn. Huấn tiến sát Vũ, chịu đòn. Nó tặng Vũ những cú đấm đau điếng người. Vũ gạt tay Huấn, né sang bên phải, tiện thể đấm móc Huấn một cú khá nặng. Huấn ôm bụng chửi bới. Nó rút tay vào túi. Côn hét lên :

- Coi chừng nó tung «bửu bối» !

Huấn tung «bửu bối» thật. Tay phải nó nắm cái com-pa nhọn. Nó dồn Vũ. Vũ lùi, lùi dần. Tới đồng cây. Vũ đứng lại. Nhanh như cắt, nó bốc nắm cát ném đầy mặt Huấn. Đang lúc con nhà Huấn đưa tay dụi mắt, Vũ phóng người đá nó liên tiếp hai ba cú. Chưa hả giận, Vũ đánh một trái thật mạnh vào cánh tay phải Huấn khiến «bửu bối» của nó văng ra. Côn chồm lại lượm cái com-pa.

Huân vẫn chưa nhìn thấy gì. Vũ toan xơi nó mấy «chùy» nữa thì Luyến đã lao vào đứng giữa, gạt hai đũa sang hai bên. Luyến nói :

- Thằng Vũ thắng rồi.

- Hoan hô Vũ !

- Vũ «ba chê» !

Bọn học trò reo ầm ỹ. Thằng nọ hỏi :

- Tại sao thằng Vũ đánh thằng Huân ?

Thằng kia trả lời :

- Tao không biết.

Bọn thằng Côn dìu Vũ về. Huân chớp mắt nhìn theo. Uất ức. Nó cũng không hiểu tại sao con nhà Vũ đánh nó.

- Chương 9 -

Bờ sông Trà Lý vào những buổi chiều mùa hạ tập nập người tắm giặt. Một nửa thị xã dồn ra đây. Từ cầu Bo xuôi xuống Cống Đậu, cứ cách vài chục thước lại có một bến tắm.

Bọn thằng Vũ đông đủ mặt. Chúng nó hết buồn rồi. Thầy chúng nó đã được tha. Chúng nó lại quây nhộn. Năm thằng trần truồng như nhộng, đang bốc bùn dưới lòng sông trát đầy mình mẩy, xong nằm dài trên bờ đê phơi nắng. Nằm im thế đấy, nhưng vô phúc thằng nhãi nào ngứa mắt liếc chúng nó là lập tức bị ăn đòn no nê.

Năm thằng chưa đả động chuyện gì. Vũ nhìn sang bên kia sông. Nắng chiều khoác lên những lùm cây xanh ngắt một thứ áo màu tươi đẹp. Tiếng con tu hú chìm sâu trong không gian vắng vắng vọng tới bên này sông. Tâm hồn Vũ bị loài tu hú quyến rũ và nó dồn hết ý nghĩ vào những chùm vải trĩu nặng đầy cánh. Vũ rủ bạn :

- Bơi sang sông ăn cắp vải đi ?

Côn nói :

- Vải họ canh chừng ghê lắm mày ạ !

Vũ chê Côn :

- Mày lúc nào cũng sợ. Tao «cóp» cả cái lồng chim của thằng Hội con ông Đốc tao còn «đét» sợ nữa là ăn cắp vải.

Bốn thằng nhìn nhau chưa nói gì. Vũ cũng không thèm dục thêm. Nó bỗng nhớ tới cái lồng bấy hứa hẹn cho con Thúy. Chẳng hiểu chú vành khuyên «con gái» nuôi trong cái ấm tích còn sống không. Lạ lùng quá, dạo này Vũ cứ hay nghĩ tới Thúy. Nó muốn đến nhà con Thúy nhưng cái con mẹ cả Hồng chắc không tha gì nó mà không kể tội «cóp» tiền ở đền Mẫu. Bác Thụy mắng đã đành, con Thúy chê nữa thì ngượng chết.

Ngượng thì hết yêu. Yêu là gì nhỉ ? Vũ vẫn không tài nào hiểu yêu là gì. Chiều chiều, bọn chúng nó thường lai vãng trên cầu Bo. Vũ luôn luôn gặp đôi trai gái dắt tay nhau chuyện trò vui vẻ. Họ ăn kem, uống nước dừa. Rồi anh con trai móc tiền trả người bán hàng.

Vũ mơ ước lớn hơn, nó sẽ nắm tay con Thúy tha thân trên cầu Bo nhìn những chiếc thuyền căng buồm no gió trôi xuống mạng Cống Đâu. Nó sẽ mua kem cho con Thúy ăn, mua nước dừa mời con Thúy uống. Mai một, nó sẽ tả cho con Thúy nghe chuyện đánh thằng Huân đoạt «bửu bối» của nó. Chắc con Thúy thích Vũ lắm.

Tưởng lượng thế. Vũ phần khởi quá. Nó xoay mình gọi bạn :

- Côn ơi ! Trỏ tài «chơi lịch sử» cho chúng nó lác mắt đi mày.

Cả bọn lồm cồm trở dậy. Bùn đóng từng mảnh khô trên thân thể chúng nó nứt rạn theo những cử động mạnh. Vũ nháy Côn. Lập tức. Côn nhảy xuống nước lặn thật lâu. Ngạc nhiên về «kiểu chơi» đó, ba thằng Luyến, Lộc, Long thúc thằng Vũ :

- Nó chơi trò gì thế mày ?

- Nó làm anh hùng Việt Nam. Chúng mày mở mắt ra mà trông. Kia kia, cái bến đàn bà Tàu đang tắm cho con chúng nó kia kia.

Theo tay Vũ chỉ, ba thằng nhãi nhìn về phía bên trái cách bến chúng nó chừng mười thước. Bốn chúng nó nghe tiếng một ả xảm thét lên rồi đầu thằng nhãi con, con của ả cũng nhô lên. Vũ nói :

- Chúng mày hỏi xem thằng Côn làm gì đi !

Ngay đó, Côn nhô đầu khỏi mặt nước, nó bơi vào bờ, thở hổn hển, dang tay như một kiện tướng. Lộc hỏi :

- Mày là gì ?

Côn vồ ngực :

- Tao là Yết Kiêu, tao vừa rút chân thẳng nhãi Mông Cổ.

Ba thằng bạn nó lè lưỡi khiếp phục. Chúng nó đương bắn khoả thì Vũ hét lớn :

- Yết Kiêu là tướng của Trần Hưng Đạo lặn dưới sông Bạch Đằng đục thuyền quân Mông Cổ giết chúng nó như ngóe. Còn tao, tao là Dã Tượng.

Vũ «bông hông» liền. Nó lặn tới chỗ cái thuyền đánh cá thả neo nấu cơm. Vũ đã ngấm trước quả đu đủ nằm ở mũi thuyền. Nó nhô đầu quờ tay, thủ quả đu đủ.

Bọn trên bờ kể cả thằng Côn chẳng biết nó lặn đi đâu. Lát sau, Vũ nhô lên, ôm quả đu đủ vào bụng, đoạn nó cười ha hả :

- Dã Tượng là bạn Yết Kiêu, coi tội Mông Cổ như kiến gió. Ha ha ha... Đu đủ của Mông Cổ đây, chén đi !

Năm thằng lại nằm dài trên bờ đê, lấy dao bổ đu đủ. Chúng nó nhồm nhoàm ăn. Thằng khen ngọt, thằng tiếc trái đu đủ bé. Mồm chúng nó dính đầy bùn và chất vàng trái cây. Ăn xong Vũ gạ gẫm :

- Bơi sang sông ăn cấp vải nhé !

- Nếu họ canh chừng thì sao ?

- Thì tội mình chặt chuối, đóng bè xuống Cống Đâu vào nhà bác lang Tặng tao chén canh bánh đa. Nước giò cạn, bơi một tí là qua sông.

Không thằng nào hỏi thêm. Chúng nó đều bằng lòng. Vũ lấy quần đùi trùm lên đầu. Cả bọn bắt chước. Chúng nó đi tắm chỉ mặc trần sì có mỗi chiếc quần đùi. Khoảnh khắc, bốn thằng nhãi đã theo chúa đăng Vũ vùng vẫy giữa dòng sông. Vũ ngậm con dao vào miệng y như Tác Giảng sắp sửa huyết chiến với cá sấu. Không đầy năm phút, chúng nó đã tới bờ bên kia.

Vừa trườn lên dốc đá thoải mái, Vũ vừa mơ mộng. Nó cứ thầm ước con Thúy trông thấy nó làm chúa đăng tội nhãi lớp nhì một. Ôi ! Sướng ghê. Con Thúy sẽ lác mắt và quên đứt chuyện «hoả thiêu đèn Mẫu». Mai mình phải đến nhà bác Thụy mới được. Vũ lảm bảm khiến bạn nó ngỡ rằng nó đọc thần chú cầu may trước giờ xuất phát... ăn cắp vải.

Xuống khỏi bờ đê, bọn thằng Vũ đã trông thấy mấy cây vải trấu đầy quả. Chúng nó say sưa nhìn cơ hồ thôi miên cho những quả vải mộng nước ngọt ngọt, chua chua kia rơi trúng mồm chúng nó. Thằng nào thằng nấy nuốt nước bọt ừng ực. Chúng nó tiến gần. Vũ hỏi :

- Thằng Luyến có mang súng cao su đi không ?

- Có, tao có mang, tổ sư bắn chim sẻ non đây, tụi mày nhét đạn đi...

Vũ nháy mắt tỏ ý hài lòng. Con nhà Luyến quàng súng vào cổ. Cái nạng gỗ hình chữ Y lủng lẳng trước ngực nó y hệt người ta đeo cái thánh giá. Nó tưởng thằng Vũ muốn nó bắt nạt tụi chim sẻ mới ra ràng. - Bắn sẻ hay bắn chào mào hử mày ?

- Không bắn chim, đợi tao ra lệnh bắn gì hãy hay.

Luyến vâng lời «chúa đảng» theo sát chân thằng Vũ. Vườn vải rào cao và kín quá, khó lòng mà trèo lên hái cả được. Chẳng lẽ mất công bơi sang lại về không. Vũ phân chia công việc. Côn, Lộc và Long đi chặt chuối đóng bè. Luyến và nó tính chuyện «cớp» vải.

Bọn thằng Côn bắt tay vào việc ngay. chúng nó hạ sáu cây chuối hột trở buồng và đã trở thành đồ vô dụng mọc hoang bên con ngõ mòn, không ai thèm giữ nữa. Chặt chuối ngon ơ, chúng nó thay phiên nhau vác lên đê, liệng xuống bãi sông. Dẫn tre, vót nhọn làm cọc, chia mỗi cây chuối làm hai, chúng nó ghép thành hai cái bè lớn. Côn vớ được hai cây tre khô khá dài, nó cũng liệng luôn xuống bãi làm hai cây sào đẩy bè. Xong đâu đấy,

chúng nó đi tìm thằng Vũ.

Nép mình dưới hàng rào, Luyện khom lưng bước từ từ như một tay thiện xạ chắc mẩm sắp hạ con mồi. Súng đã nạp đạn, Luyện đưa lên. Hai sợi dây cao su kéo mạnh. Véo. Viên đạn vù bay. Con quạ khoang đậu trên ngọn tre kêu mấy tiếng rồi vỗ cánh bay mất. Tiếc quá, con nhà Luyện vỗ đùi :

- Suýt tao bắn rơi con quạ !

Vũ cáu :

- Tao bảo mày bắn vài chứ ai bảo mày bắn quạ ?

Luyện vẫn còn liếc :

- Nhưng nó đậu ngon quá mày ạ !

Vũ điên ruột :

- Ngon cái củ «thùi biu», bắn vài đi, nhanh lên !

Luyện nghe Vũ. Nó nạp đạn, dương súng lên. Hai sợi dây cao su không cần kéo mạnh. Viên đạn đi rất khẽ. Hàng chục quả vải rụng lộp bộp. Vũ mãi miết nhặt, nhét vào cái quần đùi mà nó đã khôn khéo túm chặt ống. Luyện bắn liên tiếp. Vũ nhặt không xuể. May quá, bọn thằng Côn đã tới. Năm thằng cời truồng tòng ngồng.

Chúng nó đội quần đùi, dây thun quần quanh đầu - trù thằng Vũ dùng quần đựng vải - giống những tên cướp trong truyện cổ tích.

- Thôi đừng bắn !

Nhà thiện xạ Luyến ngừng tay. Vũ nghĩ rằng nó thử mạo hiểm trèo rào với một chùm vải thấp nhất đem về tặng con Thúy thì tuyệt.

- Tuyệt «cú mèo», Vũ nói. Côn ôm vải đi, tao lên xem sao...

Và nó leo lên. Khi tay nó đang cố rướn với thì vô phúc bọn canh vườn thấy. Chúng nó tri hô âm ỹ. Vũ liền nhảy vèo xuống. Chân nó chạm phải hòn đất khô, ê ẩm. Năm thằng thực mạng chạy. Hai thằng canh vườn đuổi theo. Bọn thằng Vũ đã trèo hết lên đề.

Chánh đảng Vũ ra lệnh :

- Bắn vào chân thằng chạy đầu đi Luyến !

Luyến kéo căng hai sợi dây cao su. Phát đạn đất sét khô trúng đích. Thằng canh vườn kêu ơi ới...

- Bắn vào bụng thằng kia !

Vèo, viên đạn đất bay. Thằng canh vườn thứ hai chửi om xòm.

- Xuống bãi mau lên !

Bốn tên «tướng cướp cỏi truồng» cùng chủ tướng lẫn mình từ dốc đê cao xuống bãi. Trong nháy mắt, chúng nó đã đứng hiên ngang trên hai cái bè. Côn và Lộc chống sào đẩy mạnh. Bè rời khỏi bãi. Vừa lúc ấy, hai thằng canh vườn xuất hiện ở mặt đê. Chúng nó cay cú nhìn. Bọn thằng Vũ bóc vải ăn trêu tức.

Chánh đảng Vũ hỏi lớn :

- Vải ngon quá hử ?

Đứng trên bè chuôi bên đây, phó đảng Côn vỗ bụng :

- Ủ, ngon quá !

Hai thằng canh vườn nhặt đá ném. Tiếng đá rơi xuống nước lồm bồm chen lẫn những tiếng cười khanh khách của bọn «hiệp sĩ ăn cắp vải». Nước trôi, đưa bè của chúng nó xuôi về phía Cổng Đậu.

- Chương 10 -

Vũ ngồi đợi một lát thì Thúy trong buồng bước ra. Con bé mặc chiếc áo đầm màu tím lốm đốm tròn trắng. Hôm nay mẹ nó rẽ ngôi lệch hộ nó. Mái tóc ngắn đen mượt lại cặp thêm con bướm bằng bạc bóng loáng khiến con Thúy khác hẳn mọi ngày. Mùi thơm của nước hoa phảng phất quanh nhà.

Vũ nhìn trộm Thúy. Sao con Thúy đẹp thế ! Lòng Vũ ta hớn hở hơn cả những lần rình mò ăn cắp vải. Tim nó đập mạnh hơn cả những lần theo dõi trái bóng lớn vờn trước thành tựu An Tập. Vũ đưa ngón tay lên mồm gặm nhấm. Tai nó tự nhiên nóng bừng. Vũ im lặng mãi đến lúc mẹ con Thúy dục, nó mới dám nhúc nhích.

Trong khoảnh khắc, nó quên thằng Côn, quên đội bóng, quên tất cả. Nó tưởng trên đời chỉ có nó và con Thúy. Vũ then thùng đứng vậy, cúi đầu, lí nhí chào bà Thụy.

Nhìn cặp đùi cháy nắng đen thui đen thui của mình, nó tự trách nó đã không mặc quần dài. Đúng là «thằng tây đen». Ngu thật, dắt con Thúy đi chơi mà diện quần soóc với áo sơ mi cụt tay. Mặt nó ngây ra đến dễ ghét. Thế này thì có trời mới bảo nó tỉnh nghịch.

Bà Thụy xoa đầu Vũ, gọi nó bằng con. Tiếng «con» hôm nay nghe êm ái quá. Vũ hết cả ngượng ngập. Nó nắm tay con Thúy phăng phăng bước khỏi cửa.

Vũ định rủ Thúy cuốc bộ để dành tiền ăn nhiều kem. Nhưng nó nghĩ cuốc bộ mỗi chân lấm, lượn cầu Bo sẽ chán ngắt. Mà túi Vũ có mười đồng, tha hồ tiêu, cần gì cuốc bộ. Nó gọi xe tay. Hai đứa ngất ngẩn ngồi, dáng điệu phong lưu như người lớn.

Tới đầu cầu, việc đầu tiên của Vũ là bắt Thúy ngắm phong cảnh. Nắng chiều chỉ còn đọng lại từng mảng trên những chùm cây xa tắp bên kia sông. Trời mát mẻ. Gió từ dưới sông thổi lên làm phất phơ mái tóc hai đứa bé. Vũ kéo con Thúy sát gần mình. Nó hỏi :

- Thúy có biết kia là đâu không ?
- Không.
- Chỗ ấy Vũ hay bơi sang ăn cắp vải.

Thúy lè lưỡi :

- Eo ơi ! Ăn cắp à ?

Vũ trót lỗ lòi, nó ngượng nghịu chống chế :

- Ăn cắp vải ấy mà !

- Ăn cấp vãi cũng là ăn cấp, cô giáo của Thúy dạy, thoát đầu ăn cấp quả trứng, sau ăn cấp con bò. Ta không nên ăn cấp.

Vũ ta lúng túng chưa biết ăn nói ra sao thì hàng kem cóc gánh qua. Nó mời Thúy ăn kem. Thúy bằng lòng.

Rồi kem lạnh làm nó quên chuyện ăn cấp vãi. Vũ mừng thầm. Nó tự nhủ sẽ chẳng bao giờ nói hớ hênh những chuyện nghịch ngợm của chúng nó cho con Thúy nghe nữa. Ăn xong hai cóc kem, Thúy gạ chuyện :

- Kem ngon nhỉ ?

- Ừ.

- Ba Thúy thỉnh thoảng mang ở đâu về cái cóc nhỏ như thế này.

Vũ buột miệng :

- Lấy trộm của người hàng kem đấy.

Thúy phá ra cười. Tưởng nó thích chí, Vũ kể tiếp :

- Vũ lấy cả chục cái rồi.

Thúy nhăn mặt :

- Eo ơi ! Vũ ăn cấp ghê quá !

Vũ ngượng đỏ mặt. Nguồn vui của nó bị cắt đứt. Nó mắng nó ngu dần, đại dột. Ăn cắp thì hay hóm gì mà cũng mang ra khoe. May mắn cho nó là con Thúy hay bỏ dờ chuyện. Trông thấy hàng nước dừa, Thúy bảo Vũ:

- Uống nước dừa nhá !

Vũ tươi nét mặt :

- Ủ, nước dừa ngọt lịm.

Ăn uống gì Vũ cũng móc tiền trả. Kẹo, bánh, ổi, nhãn vân vân... Đến khi không còn thức ăn uống nữa. Vũ ta hết chuyện nói. Nó toan thuật chuyện đánh thắng Huân đoạt bửu bối compa, song nó sợ con Thúy chê bai nên Vũ nín thinh.

Hai đứa đã lượn được một vòng ven cầu Bo, đã ăn hết bốn đồng quà và đã đếm đủ những chộc thanh sắt cắm dọc hai bên lối đi dành riêng cho khách bộ hành. Vũ nghĩ rằng cứ đi mà không nói thì buồn lắm.

Mà nói thì nói chuyện gì cho con Thúy thích bây giờ. Vũ liềm hỏi :

- Thúy có đọc tiểu thuyết không ?

Thúy ngây thơ :

- Tiểu thuyết là gì ?
- Là sách của mấy ông Vũ Trọng Can. Tô Hoài ấy.
- Có.
- Thúy đồ Vũ đi.
- Đồ sao ?
- Thúy đọc tên sách, Vũ sẽ nói tên tác giả.
- Tác giả là gì ?
- Là người viết sách, là ông Tô Hoài.

Suy nghĩ giây lát, Thúy nói :

- Đồ để làm gì ?

Vũ cụt hứng. Nó chẳng biết để làm gì. Ở trường, nó và bọn thằng Côn hay đồ nhau. Thằng Côn cậy mình đọc tiểu thuyết nhiều, thích đồ. Vũ muốn được Thúy khen mình giỏi, nó gọi trò này. Vũ đành nói thật :

- Để xem ai giỏi :

Thúy bướng bỉnh :

- Giỏi để làm gì ?
- Để được cuộc.
- Cuộc cái gì ?
- Không cuộc cái gì cả, hể ai được là giỏi.

Thúy giật mạnh tay Vũ :

- Thật hờ ?
- Thật.
- Được rồi, Thúy đồ nhá !
- Ừ, đồ đi.
- «Con đế mèn» của ai ?
- Tô Hoài.
- «Đế mèn phiêu lưu ký» của ai ?
- Cũng Tô Hoài.
- «Anh em thằng Việt» của ai ?
- Lê Văn Trương.

- «Người anh cả» của ai ?
- Cũng Lê Văn Trương.
- «Vết tay trên trần» của ai ?
- Phạm Cao Cung.

Thúy ước Vũ ghê lắm. Nó chỉ đọc mấy quyển, quyển nào Vũ cũng rõ vanh vách. Ước gì nó đọc trăm quyển thì Vũ ta hết khoe khoang. Thế là Vũ được cuộc. Vũ giỏi. Mũi thẳng Vũ to bằng quả cà chua. Nhưng con Thúy không chịu lép, nó nói :

- Được rồi, Thúy đố Vũ tên các bài hát, nói hết mới giỏi.

Vũ hí hửng. Hỏi tên các bài hát tức là gãi đúng chỗ ngứa của thằng Vũ. Thúy quên nó còn tài thổi kèn ác-mô-ni-ca đánh «tông» như chớp. Vũ nghĩ lại. Thôi, nên nhường con Thúy. Dì nó, khi bệnh con Tú, con Mai vẫn xin nó «Anh tha các em đi, chúng nó là con gái, nhường nhịn em đi, Vũ». Vũ bảo :

- Thúy hỏi đi.
- «Chiều quê» của ai ?

Vũ chơi bài «Chiều quê» hàng trăm lần, nhắm mắt thổi cũng được, lạ gì bài «Chiều quê chiều tha thiết êm đêm» của «me sư» Hoàng Quý. Vũ giả vờ :

- Chịu.

Thúy reo to :

- Hòa nhá !

- Hòa sao ?

- Vũ biết tên các «ông tiêu thuyết», Thúy biết tên các «ông nhạc», hai đứa cùng giỏi.

Vũ chiều Thúy :

- Ủ, hai chúng mình cùng giỏi...

Hai đứa lại dắt tay nhau tha thẩn lượn. Lần này, đến giữa cầu, con Thúy ngược mắt ngắm cái vòng cao nhất xây vắt giữa hai nhịp như thể hình chiếc cầu vòng in hình trên nền mây trắng sau mỗi trận mưa bất thành lành. Nó tưởng tượng người nào leo lên đấy sẽ là người có tội dưới âm phủ và nơi Thúy và Vũ đang đứng chắc có vô số chó ngao chờ đợi rình vồ. Như vừa nghĩ ra điều gì thích thú, Thúy giật mạnh tay mình khỏi tay Vũ. Nó không nói gì mà chỉ tinh quái chỏ ngón tay lên chiếc cầu vòng tưởng tượng.

Vũ đoán ngay con Thúy thách thức nó. Máu «hiệp sĩ» réo sôi, nhất là khi «hiệp sĩ» Vũ muốn trở tài với công chúa Thúy. Vũ đút hai tay vào hai túi quần soóc, dặng chân ra một chút. Nó trừng trừng nhìn cái vòng cầu vô tri giác. Đoạn Vũ tụt giép rồi xăm xăm nhảy lên.

Thúy hồi hộp. Nó thấy cái vòng cầu cao quá. Vũ cũng thấy vậy. Trên đầu nó trời xanh bao la. Dưới chân nó, sông nước cuộn cuộn chảy. Vũ ta ngần ngại. Nó cầu mong con Thúy bảo nó đừng leo nữa. Chứ leo nhỡ ngã què chân thì chết, thì phải chống nạng, thì lấy ai đưa con Thúy đi chơi.

Nhưng con Thúy chẳng thềm bảo nó nửa lời khiến Vũ vừa tức vừa hãi. Nhất định nó leo cho con Thúy biết tay. Khỏi người đã leo vòng cầu này, có ai chết đâu. Có đứa còn can đảm «bông nhông» xuống sông nữa thì sao? Vũ quả quyết leo, mặc dù chân nó bủn rủn. Hai lòng bàn chân nó buồn buồn, nhột nhột như có mấy trăm con kiến bò đi bò lại.

Nó cúi nhìn con Thúy. Con Thúy tai ác vẫn nín thinh. Nó nghĩ rằng cứ leo đi, nếu bị ngã, con Thúy sẽ thương hại nó, sẽ mang quà tới nhà thương thăm nó.

Quên nguy hiểm, Vũ bình tĩnh bước. Được một đoạn ngắn, khi vòng cầu dốc dần, chân nó càng bủn rủn. Ngực nó đập như trống vỡ đê. Bây giờ dễ có đến hàng triệu con kiến bò dưới lòng bàn chân nó.

Vũ muốn khóc. Nó sắp chết rồi. Nó chết hẳn tại An Tập thích lắm đây. Nó chết thì thuở nào mới gặp thằng Côn, thằng Vọng; thì thuở nào mới dạy thằng Khoa «chơi kiếm hiệp» được. Nhưng chết hải hùng làm sao ! Thần chết là lão già gầy còm khảnh còm, cao bảy tám thước, mặc mày tối tăm như đêm ba mươi tết, không le lói chút ánh sáng và chỉ hắt vào lòng thằng Vũ mưa buốt giá lạnh. Đôi tay của thần chết lạnh hơn đá uống nước chanh, lại cầm lưỡi hái sắc hơn dao chặt thịt của lão Tàu già bán thịt quay. Hơi thở của thần chết thổi hơn nước cống. Chao ôi ! Lão ta mà đến gần thì thằng Vũ những sợ cũng đủ chết chứ không cần đợi lão ta chặt cổ.

Chết hải hùng làm sao ! Vũ muốn sống để nghịch hết quãng đời thơ ấu của nó với bạn bè nó, để lớn lên dắt tay cô con gái tha thân trên cầu Bo. Nghĩ vậy, nó nhìn con Thúy bằng đôi mắt cầu khẩn. Song cái con bé đánh ác như con mẹ phù thủy rừng rậm Châu Phi này toét miệng cười chế nhạo. Vũ đau lòng quá. Nó thề sẽ leo qua vòng cầu.

Leo xong, nó sẽ về một mình, bỏ mặc con Thúy trên cầu Bo. Nó sẽ tìm đứa con gái khác hiền lành, đẹp để cho con Thúy tiếc nó. Phải bỏ rơi con Thúy. Thế rồi, nó hăng hái bước mạnh. Thêm được đoạn nữa, thêm được đoạn nữa, nó lên tới đỉnh vòng cầu. Vũ khoái chí nhìn xuống. Nó thấy dòng sông Trà Lý bé nhỏ cơ hồ con đường hẹp. Nó thấy con Thúy nhỏ hơn con nhặng.

Vũ vốn sợ nhặng. Nó cuống cuống, chân đứng không vững. Vũ sắp ngã. Nó hét lên. Thôi chết rồi. Thằng Vũ chết rồi. Ồi trời ơi ! Con nhà Vũ chết rồi. Vũ rơi tồm xuống sông. Nó chết thật.

Nhưng Vũ chết thật trong giấc mơ.

- Chương 11 -

Thấy Vũ hét lớn, dì nó lay nó tỉnh dậy. Vũ mở bừng mắt, ngơ ngác nhìn chung quanh. Thì ra, lúc này mới có hai giờ trưa và con Thúy vẫn là con Thúy, chưa biến thành con nhặng, chưa biến thành mù phù thủy rừng rậm Phi Châu. Vũ mỉm cười. Dì nó hỏi nằm mê thấy ma hay sao mà kêu ầm lên. Vũ chối dài. Nó có mê gì đâu, mơ đấy chứ.

Nhớ được phần đầu giấc chiêm bao, Vũ sung sướng quá. Ngó trên bàn có hai tấm giấy năm đồng, Vũ «cuỗm» liền đút vào túi. Rửa mặt xong, trước khi đi đến nhà con Thúy, Vũ cẩn thận xem mục lục các tiểu thuyết đã xuất bản mà người ta quảng cáo ở tấm bìa sau cuốn «Muru cóc tía».

Vũ bước tung tăng. Miệng huýt sáo phơn phở lắm. Nó đem theo cả kèn ác-mô-ni-ca. Trong cơn mơ, con Thúy không nhắc chuyện bà cả Hồng, chắc nó đã quên rồi. Vậy thì nghĩ ngợi chi nữa. Vũ cầm đầu chạy một mạch. Đến nhà con Thúy, sự hăng hái của nó bỗng co ngắn như thể sợi dây cao su buông chùng. Nó hồi hộp. Lại hồi hộp hơn cả mọi lần.

Vũ phân vân mãi mới dám đẩy cửa bước vào. Người đầu tiên nó gặp là con Thúy. Không phải con Thúy trong giấc mơ. Con Thúy mới gọi đầu, bộp cái lược trông gớm ghiếc. Thúy mặc quần dài đen, áo cánh ngắn. Vũ ta thất vọng. Tuy nhiên, một cảm giác lạ đã len lỏi vào tâm hồn nó. Nó nhìn con Thúy. Con Thúy nhìn nó. Thế là đủ làm Vũ xấu hổ nói chẳng nên lời. Thúy hỏi trống không :

- Đến làm gì đây ?

Vũ lắp bắp :

- Đến xem con chim khuyển còn sống không ?

Thúy mĩa mai :

- Chim chết rồi, cái con chim tử tiệt gần chết mới đem cho người ta !

Vũ phân trần :

- Tại Vũ bỏ nó trong túi, nó ngạt đấy.

Thúy bỏ chuyện chim khuyển, con bé «truy» Vũ :

- Hôm nọ vô tiền của bác cả Hồng hử ?

Vũ chôi lia lia :

- Vô bao giờ mà vô, ai bảo Vũ vô tiền ?

- Bác cả Hồng chứ ai !

- Bác ấy nói điều.

- Thế tại sao hôm nọ gặp bác ấy lại co cẳng chạy ?

Vũ cần phải trổ tài «phiệu» mới được. Con Thúy giận nó hai ba chuyện một lượt thì phải «phiệu» gấp đôi gấp ba. Vũ liền thoắng :

- Thúy có nhớ Thúy hẹn Vũ đi xem bác cả lên đồng không ?

- Có.

- Sao hôm ấy Thúy không đi ?

- Mẹ Thúy bị cảm.

- Thảo nào Thúy nghi ngờ Vũ vô tiền. Để Vũ kể từ đầu chí cuối cho Thúy nghe. Vũ đến chờ Thúy. Mãi Thúy chả đến. Bọn thằng Nghi cầu Kiến Xương tập trận «hỏa thiêu chùa Hồng Liên» ở đền Mẫu. Chúng nó «chơi kiếm hiệp» ấy mà, chúng nó đốt vàng mã rồi kêu cháy. Đám lên đồng bỏ chạy tán loạn. Thằng chúa đảng

Nghi xô bác cả Hồng ngã. Nó «cuỗm» hết tiền lộc. Vũ nắm tay nó giằng tiền. Nó xô Vũ đè lên bác cả. Bác cả tưởng Vũ vô tiền, mắng Vũ. Vũ cáu quá lấy chum vải trả thù. Thúy có tin Vũ không ?

- Không tin.

Thúy trả lời hai tiếng cộc lốc rồi bỏ xuống nhà dưới. Vũ sợ Thúy không ra nữa, gọi giật lại :

- Thúy ơi !

Thúy bữu môi :

- Đừng gọi tên người ta !

Vũ đoán con Thúy vừa cáu ai chưa kịp nguôi nên mới gây sự với nó. Chính nó thường hay mắc bệnh này thành thử cu cậu bót tức. Vũ không hiểu tại sao hôm nay con Thúy dở chứng xưng «người ta» với nó.

- Thúy giận hờ ?

Thúy ngúng nguẩy :

- Người ta không thèm giận đứa vô tiền thánh.

Vũ câm họng. Con Thúy mắng nó đúng ghê. Nó tiếc không có cách nào làm con bé bót giận. Vũ muốn về.

Về đi tắm, đi ăn cấp vải, đi đánh nhau để quên hình ảnh con Thúy đánh đá. Nhưng con Thúy đã ngồi xuống ghế, hát hàm hời Vũ, vẫn hỏi trống không :

- Thật không vô tiền hờ ?
- Thật.
- Thề đi.
- Thề gì ?
- Đứa nào vô tiền thánh vật chết nhá !

Vũ coi thánh như mỡ tép, nó đã từng bảo thằng Vọng rằng thánh-lên-đồng thì sợ cái củ «thùi biu» cơ mà. Vũ thề to.

- Ủ, đứa nào vô tiền thì thánh vật chết tươi đành ạch. Thúy gọi tên Vũ đi.

- Gọi làm gì ?
- Gọi...

Vũ chẳng biết gọi làm gì. Trời ơi ! Nó dốt ghê dốt gớm. Trêu thằng bếp nhà ông Đốc, ngâm dao bơi qua sông, đánh thằng Huấn, thằng Hách, Vũ coi là trò chơi. Vậy mà nói chuyện với con Thúy nó cảm thấy khó khăn

tệ. Khó khăn hơn cả ông lão đẩy cái xe lợn lên dốc trong cuốn «Quốc văn giáo khoa thư» lớp dự bị. Nó tìm mãi, kiếm mãi chữ nghĩa, lời lẽ. Rốt cuộc, cứ bị con Thúy đưa vào ngõ bí. Vũ ta còn mỗi nước đánh trống lảng. Nó nói vu vơ :

- Trời nắng nhỉ ?

Liếc nhìn Thúy, khuôn mặt xinh xắn kia đã dịu vẻ đánh đá. Và mắt con Thúy đẹp thật. Vũ hỏi :

- Thúy còn giận không ?

- Giận ai ?

- Thế lúc nãy... À quên, Thúy còn giận Vũ không ?

Thúy dẫn giọng :

- Đã bảo đừng...

Con bé định nói «Đã bảo đừng gọi tên người ta» song nó có thể đọc rõ nỗi buồn của thằng Vũ sau khi nghe hết câu nên nó bỏ lửng. Con gái chúa khôn. Nhất là cái con ranh Thúy. Vũ cuống quýt :

- Đừng gì ?

- Đừng hỏi chuyện giận nữa.

Vũ thở phào, nhẹ nhõm cả người. Nó nói :

- Thế hỏi chuyện gì ?
- Chuyện gì thì chuyện.

Nghĩ một lát, nuốt nước bọt một cái, Vũ ta gọi khẽ :

- Này !
- Gì ?
- Trời nắng nhỉ ?

Thúy gắt :

- Nói mãi trời nắng.

Vũ đưa tay gãi gáy, nuốt nước bọt hai ba cái nữa. Đoạn nó nhìn ngang nhìn dọc, nhìn trên nhìn dưới, nhìn lung tung. Nhìn đến lúc hết đồ vật để nhìn nó mới áp úng :

- Thế nói chuyện gì ?
- Chuyện gì thì chuyện.
- À con chim chết lâu chưa ?
- Chết rồi xác rồi.

- Thúy chôn nó hay nướng cho mèo ?

- Vứt vào thùng rác.

Lại nghĩ ngợi, Vũ ta cố can đảm vào chuyện chính. Nó nắm bàn tay thật chặt. Cấn môi cho đủ đau. Cầu thêm đùi năm cái, Vũ rụt rè nói một câu ngơ ngẩn :

- Thúy có thích không ?

Thúy trợn mắt :

- Thích cái gì ?

- Thích... thích... ăn kem ?

- Không thích.

- Thúy có thích hóng mát ở cầu Bo không ?

- Không thích.

- Thúy có thích uống nước dừa không ?

- Không thích.

Thôi, hy vọng của Vũ vỡ tan tành. Cái gì con Thúy cũng không thích. Vũ hồi hộp hỏi câu cuối cùng :

- Thúy có thích đồ tên sách không ?

Vũ run run chờ câu trả lời.

- Thích.

- Thật hử ?

- Ừ, ai hỏi ?

- Vũ.

- Thúy cơ.

Vũ được Thúy xưng tên sướng rên. Nó gật đầu lia lịa. Máu nó bốc mạnh, quên hết then thùng. Thúy giao hẹn :

- Thúy được cuộc Vũ mất cái gì ?

- Mất cái lòng bầy với bốn chú chim khuyen.

- Sao hôm nọ Vũ bảo cho Thúy cái lòng.

Vũ láu cá :

- Hôm nọ khác, hôm nay khác. Được cuộc thích hơn được cho chứ...

Thúy gật đầu.

- Ừ nhĩ ! Nhỡ Thúy thua thì sao ?

- Thì phải đi ăn kem với Vũ ở cầu Bo.

Vũ chắc mẫm thắng cuộc, dục rồi rít :

- Hỏi đi, nhanh lên !

Thúy cười :

- Vũ nghe kỹ kéo lại quên.

- Quên thế nào được.

- «Hạt ngọc» của ai ?

- Thạch Lam.

- «Ông Đồ Bể» của ai ?

- Thái Hưng.

- Thắng bé mồ côi bán báo của ai ?

Vũ hãnh diện đáp :

- Lê Văn Trương.

Thúy cười khanh khách :

- Sai rồi làm gì có cuốn này, người ta bịa ra. Thế mà cũng đòi đồ. Thua cuộc nhá ! Mất cái lòng bầy với bốn con chim khuyên nhá ! Vũ chỉ giỏi vờ tiền của bác cả Hồng thôi...

Vũ xấu hổ, lảng lạng bỏ về. Con Thúy «đều» thật. Vũ chửi thâm bà cả Hồng. Cái con mụ đồng bóng này chuyên môn mách lẻo. Vũ chẳng thèm chào Thúy. Nó đi tìm bọn thằng Côn, rủ nhau ăn tiêu hết mười đồng bạc. Bọn nhãi con tha thân cả buổi chiều trên cầu Bo, chén quà no bụng, còn thừa tiền cho ăn mày.

Vũ buồn bã vô chừng. Nó dấu diếm bạn bè giấc mơ của nó. Nó ghét con Thúy thậm tệ. Vũ thề sẽ ghét tất cả con gái trên đời này. Thì ra, mộng mơ không bao giờ giống sự thực cả. Vũ ước ao mộng mơ chỉ cần giống sự thực một tí thôi. Để đêm nay nó nằm mộng thấy con Thúy biến thành con nhặng.

- Chương 12 -

- Vũ, Vũ !

- ...

- Vũ !

- ...

- Vũ !

- ...

- Vũ ! Tại sao dì gọi ba bốn lần mà con cứ giả vờ ngủ thế ?

- ...

- Dậy dì hỏi cái này. Chết đòn bây giờ Vũ !

Vũ vẫn nằm im. Nó quay mặt sát tường. Mặc kệ dì dọa nạt. Vũ biết thừa dì nó dọa chứ chẳng đánh, nhất là những hôm ba Vũ đi vắng, dì nó lại càng không dám đánh nó, sợ mang tiếng dì ghẻ ác nghiệt. Vũ được thể, nhất định ăn vạ.

Tối qua, bà Thụy với bà cả Hồng đến nhà nó. Bà Thụy xúi dì Vũ đánh nó mấy roi kéo nó nhờn. Còn bà cả Hồng thù dai, khăng khăng bắt nọc Vũ ra lấy roi mây quất vãi máu dít rồi lấy muối sát cho Vũ chừa tội nghịch trước cửa thánh. Vũ ta mò mẫm về, nghe tiếng «con mẹ đồng bóng», vội vàng cắt mắt. Nó tới nhà thằng Côn ngủ nhờ, sáng hôm sau vù sớm, lên vào giường, vờ mê man.

- Vũ !

- ...

- Thằng ranh con này giỏi thật. Khoa tìm cho mẹ cái phát trần.

Khoa lắc đầu :

- Con chịu thôi.

Mẹ nó mắng :

- Mày «a dua» thằng Vũ hử ?

Khoa khôn ngoan lén tránh. Dì Vũ đi lục lạo một lúc. Vớ được cái sào mào, bà thọc nhẹ trúng lưng Vũ, dục nó :

- Mày đã chịu dậy chưa, thằng gan lì ?

Tưởng anh sắp bị đòn đau, Khoa bù lu bù loa :

- Mẹ đừng đánh chân anh Vũ, đánh chân anh Vũ đau hết đá ban mẹ ơi !

Mẹ nó cáu tiết :

- Tao đánh què chân mày nữa thằng ôn con kia ạ, xéo đi !

Và bà nện thằng Vũ một cái khe khẽ vào mông khiến Vũ ta bắt đầu nhúc nhích.

- Đồ hư thân mất nết, dám xô ngã bà cả Hồng vô tiền thánh chia nhau ăn quà. Thánh vật mày chết Vũ ạ ! Mày còn tội lấy mười đồng làm gì ? À, chịu mày quá mày

nhờn hả Vũ ! Thánh vật mày chết tươi, dám hỗn với thánh !

Vũ toét miệng cười.

- Mày còn cười à ? Để tao xem mày cười thế nào !
Năm sắp xuống thẳng ôn con !

Bà buông cái sào, cuộn màn lên rồi nắm chặt cái sào phết Vũ liền hai ba cái.

Vũ hét cười. Mắt nó mở trừng trừng kinh ngạc. Dì nó đánh đau thật. Lần đầu tiên dì nó đánh đau thế. Nó là Mẫn Tử Khiên rồi. Bố Mẫn Tử Khiên đi vắng, dì ghê bắt nạt Mẫn Tử Khiên. Vũ cảm thấy cô độc và đau khổ quá. Nó không kêu la nhưng nước mắt nó ứa ra. Tủi thân. Những giọt nước mắt của Vũ làm tay dì nó chùn lại. Dì nó hối hận.

- Vũ !

.....

- Vũ !

.....

- Vũ !

.....

- Thôi, di tha cho, lần sau đừng nghịch đại dột, thánh vật chết. Dậy rửa mặt rồi di cho tiền xem xi nê.

Vũ úp mặt xuống gối khóc rưng rức. Đồ ngon đồ ngọt chán, thằng Vũ cứ cảm hòng, di nó bỏ đi chợ. Con nhà Khoa «chầu» biệt tích. Năm một mình, Vũ ta chửi «con mẹ đồng bóng» thậm tệ. Nó thù bà cả Hồng, thù luôn con Thúy. Tại bà cả Hồng, con Thúy mới đỡ chứng trêu tức nó, gọi nó là «đứa vô tiền». Tại bà cả Hồng mà bà Thụy vốn yêu thương nó mới xúi di nó đánh nó. Mai mốt ba nó sẽ mắng nó nữa. Vũ ức ghê. Phải tỏ cho mọi người, nhất là cái con «nhặng» Thúy, biết nó oan uổng. Vũ nghĩ ngợi liên miên. Nó sắp đặt trong đầu óc một cuộc trả thù xứng đáng.

Chỉ có cách «khăn gói quả mướp» bỏ nhà ra đi. Vũ sẽ xuống Cống Đâu ba hoa rằng di nó ghét nó chắc bác lang Tạng sẽ chứa chấp nó. Mai chủ nhật, ngày kia lễ, được nghỉ hai ngày tội gì chả trốn nhà làm kẻ giang hồ. Nó chơi cái trò này nhất định mọi người phải khóc, con Thúy sẽ khóc hết nước mắt.

Nói là làm ngay, Vũ ta vùng dậy. Mắt nó đã ráo hoảnh. Con nhà Vũ hiện nguyên hình một hiệp sĩ đang bày mưu kế «cứu khổn phò nguy». Nó bước tới bàn, lục cặp

sách, xé tờ giấy trắng, viết đề lại cho dì nó những dòng chữ sặc mùi tiểu thuyết kiếm hiệp sau đây :

«Thưa dì,

Dì đừng tìm con vô ích. Con đã tung cánh bay đến một chân trời vô định đáp theo tiếng gọi của sông hồ. Con không bao giờ trở về nữa vì dì và bác Thụy đã bảo con vô tiền của «con mẹ đồng bóng». Dì còn bảo con ăn cắp mười đồng của dì. Thưa dì, có hiệp sĩ nào đi vô tiền đâu. Con có vô tiền của «con mẹ đồng bóng» thì con cũng cho ăn mày hoặc đội bóng của con ăn phở cho sướng mồm, chứ con đâu có ăn quà một mình con. Thôi con không nói nữa, cánh buồm máu đã trương, lưỡi kiếm diệt trừ tham quan vô lại đã rút khỏi bao. Con đi đây dì ạ ! Con cười can đảm chứ không thềm khóc. Ha ha ha ! Trời rộng, sông dài, bể mệnh mông, hiệp sĩ vùng vẫy cho thỏa chí tang bồng.

Lạy dì.

Con

Vũ tức Triều Dương Hiệp tức Dĩ Tượng

Tái bút : Dì đừng đánh em Khoa dì nhá ! Em Khoa, em mang cái lòng bầu chim và bốn chú vành khuyên cho chị Thúy. Anh thua cuộc đau quá em ạ !»

Viết xong thư, Vũ không quên vẽ hình người bị treo cổ rồi ký ngòong ngoèo mấy nét đề lên. Nó lấy con dao nhọn phóng chặt ghim bức thư trên bàn cho có vẻ rùng rợn. Đoạn nó mở tủ vợ vội bộ quần áo nhét vào bị côi. Thế là «hiệp sĩ» Vũ với cái kèn ác-mô-ni-ca lên đường.

Nhưng nó chưa lên đường gió bụi. Vũ chạy lại nhà thằng Côn báo cho thằng bạn của nó biết. Côn bỗng lay chất giang hồ vật, nó ca ngợi thằng Vũ :

- Mày cừ quá, cho tao đi với.

Vũ phồng mũi, đắc chí :

- Mày không đi được.

- Không có mày ở nhà tao buồn lắm, cho tao đi giang hồ với nhá !

- Mày đi tao khó «tuých» dì tao.

- «Tuých» cái gì ?

- Tao nói mày đừng hé răng với thằng nào nhé !

- Ừ.

Vũ ghé tai Côn thầm thì một lúc. Côn khoái chí :

- Tao đóng vai «Kỳ Phát» hớ mày ?

- Ủ.

Vũ từ giã bạn :

- Thôi tao đi, nhớ nhá !

Côn nín Vũ :

- Mang vài cái bánh gai đi mà chén. Cái nhà ăn canh bánh đa mọi bận hờ Vũ ?

- Ủ, tao đi đây...

Vũ nháy Côn. Hai đứa rúc rích cười. Bây giờ trong bị của «hiệp sĩ» Vũ có thêm bốn cái bánh gai.

Vũ co chân chạy một mạch ra đê. Nó leo lên, đi xuôi về Cống Đậu. Dòng Trà Lý êm êm không gợn sóng. Chiếc thuyền nhỏ thuận gió, ngai chèo căng mạnh chiều thay buồm, trôi từ từ. Cô gái trên thuyền ngân nga điệu ru thương nhớ xa xôi. Bên kia sông, nắng trải xuống bờ tre hàng chuối xanh mướt, tươi ngon. Cảnh tượng tĩnh mịch và nên thơ quá.

- Chương 13 -

Vũ bỏ đi chưa đầy hai tiếng đồng hồ thì ba nó ở Hà Nội về. Ba Vũ về chuyến xe khuya. Dì Vũ định ninh rằng Vũ giận dì nó, chuồn lại nhà mấy đứa bạn chơi rồi trưa về ăn cơm. Nhưng quá trưa thằng Vũ vẫn biệt dạng. Dì nó bắt đầu chột dạ. Ba Vũ hỏi rồi rít và dục đầy tớ tìm Vũ. Đầy tớ đi khắp chỗ mà không gặp Vũ. Mãi lúc thằng Khoa rút con dao, đem bức thư run rẩy đưa cho ba nó, ba nó đọc xong quảng cho dì nó đọc, dì thằng Vũ mới vỡ lẽ nó đã trốn nhà đi giang hồ.

Ba Vũ thoát tiên cần nhằn dì nó. Dần dần thương Vũ, ông to tiếng với vợ. Ông kể lể lời thôi những là tại công việc buôn bán nên để con vất vả, tại vợ ông hát hủi đưa con riêng của ông nên nó tủi phận, tai nghe «con mẹ đồng bóng» xúi bẩy, đánh đập con ông, nên nó khổ sở, tại tiếc con ông mười đồng, rửa rối nên nó xấu hổ...

Dì Vũ im lặng không cãi. Ba nó được thể mắng dì nó nặng lời hơn khiến dì nó phân trần này nọ. Thế là hai vợ chồng cãi nhau. Đàn con chờ quà bố bị thiệt. Cơm nước dọn sẵn sàng, không ai thiết ăn uống. Dì Vũ ngồi khóc âm ức.

Trách vợ chán chê, ba Vũ mới sực nhớ ra điều quan trọng là kiếm ngay thằng Vũ. Dì nó cũng nghĩ vậy. Hai

ông bà cùng đưa đầy tớ tất tưởi, một mặt đến các nhà quen thuộc, một mặt đi hỏi thăm xem có ai biết Vũ đi ngả nào.

Ba Vũ tới nhà thằng Côn. Mẹ nó bảo nó ăn cơm xong chưa kịp xĩa răng uống nước đã cút mất. Ngỡ rằng con mình rủ thằng Côn đi chơi như mọi bận. Ba Vũ về nhà đợi. Dì Vũ chẳng nhận được tin tức gì. Hai người lại tiếp tục trách móc nhau.

Trong khi ấy, thằng Côn chui vào rạp «Odéon» xem Tác Giảng đâm hổ. Đúng ba giờ hết phim. Côn mò mẫm lại nhà Vũ. Gặp ba nó, mặt Côn tái mét, chân tay run rẩy. Ba Vũ hỏi nó thằng Vũ đâu, Côn nhớ những lời Vũ dặn nó «tuých» dì thằng Vũ song ba thằng Vũ về không lẽ «tuých» luôn ba nó. Mà không «tuých» con nhà Vũ sẽ giận chết. Có thể nó không thèm chơi với thằng Côn nữa. Côn vẫn coi thằng Vũ là chúa đảng. Thiếu thằng Vũ, đời hết vui nhộn. Nên cuối cùng Côn đành «tuých» ba Vũ. Nó nói thằng Vũ theo thằng Coóng sang Nam Định học nghề hầu sáng. Theo đúng lời Vũ dặn, Côn bảo chính mắt nó trông thấy thằng Vũ lên xe con Voi của ông Lê Văn Định. Nó tả thằng Vũ đeo cái bị, mắt đỏ ngầu, mồm méo xệch tang thương lắm.

Côn vừa nói dối vừa run lên ba thằng Vũ tưởng thật. Ông hồi hả thay quần áo, chạy nhanh ra bến xe sang Nam Định tìm Vũ. Dì thằng Vũ khóc thành tiếng. Con nhà Khoa mặt ỉu như bánh đa nhúng nước. Côn sợ đứng lâu dì thằng Vũ đổ tội nó để thằng Vũ đi mà không mách dì nó nên Côn ta từ từ rút êm.

Ra đường nó mới hoàn hồn. Và Côn nghĩ rằng con nhà Vũ nghe chuyện này chắc thế nào cũng khen «tuyệt cú mèo».

- Chương 14 -

Ông lang Tăng lấy cô thằng Vũ. Cô Vũ là chị ruột ba nó. Vũ gọi ông lang Tăng bằng bác. Bác Vũ có ba đứa con, đứa lớn nhất mới lên năm. Bọn thằng Vũ hễ hôm nào kéo nhau xuống Cống Đậu phá phách là thường ghé thăm bác nó và được cô nó cho ăn canh bánh đa nấu với cua đồng. Canh bánh đa nấu với cua đồng ngon «bá chê». Gạch cua đóng từng mảng trên bát canh giống những hòn đảo nhỏ vẽ trên bản đồ. Nước màu phi hành mỡ, vàng ngậy, thơm phức, quýt rữ. Chỉ tưởng tượng đã thèm nhỏ dãi rồi chứ đừng nói chuyện trông thấy người ta bê bát canh và vào mồm, húp sùm sụp.

Vũ yên chí thế nào nó cũng được tiếp đón niềm nở và ăn canh bánh đa thỏa thuê. Tung tăng cái bị còi. Vũ rảo bước mong chóng tới nơi. Vũ xuống cái dốc đê thoải thoải, quen thuộc. Nhà bác nó ở ngay chân đê bên cạnh cái cống lớn. Cống này thông sang sông Trà Lý. Đến mùa cày cấy, người ta mở cửa cống để nước theo con sông đào ủa vào đồng ruộng. Chỗ bác nó lập nghiệp là làng Đậu nên cái cống đó mang luôn tên làng : Cống Đậu.

Vũ rất ngạc nhiên. Hiệu thuốc của bác nó đóng cửa im ỉm. Nguy to. Bác nó đi vắng thì «hiệp sĩ» Vũ đành «khăn gói quả mướp» hồi hương mất. Hiệp sĩ hồi hương với cái bị cói ê mặt chết. Bọn «lâu la» và «phó đảng» Côn sẽ coi nó ra cái «thớ» gì nữa. Vũ không thể làm lủi về một cách «hèn nhát» được. Dì nó phải xuống đây, vuốt ve nó, nịnh nọt nó, dúm vào túi nó mười đồng nó mới về. Phải về «vinh quang». Vũ nghĩ thế. Nó lảm nhảm «lạy trời bác Tặng có nhà» và hăng hái gõ cửa.

Bác nó đẩy tấm liếp, ló đầu ra. Vũ mừng quỳnh. Nó lách mình chui tọt vào nhà. Chưa kịp ném cái bị xuống, Vũ đã méo xệch cái mồm, cố tình tửu thân cho nước mắt ứa ra vài giọt rồi tả oán khiến bác nó mủi lòng. Vũ nhìn quanh quẩn. Trên cái sập gỗ, ba đứa nhãi mình trần trùng trục đang nằm ngửa tênh hênh. Rãi nhót đã khô từ lúc nào, đóng vệt trắng hai bên mép chúng nó. Mấy con muỗi ngày đốt no căng bụng, vỗ cánh không nổi, bám chặt ăn vạ thân thể mấy đứa bé Vũ ngán ngẩm. Sống với bọn «chết dấp» này hai ngày chắc nó xỉu mất.

Bác Vũ bảo cô nó bị đau mắt nặng, mấy hôm rày không nhìn thấy gì. Cơm nước không ai thổi nấu, ăn uống thất thường, mấy con lợn đói kêu eng éc điếc cả tai. Vũ thất vọng. Nó an ủi rằng nó «giang hồ» có hai ngày, hai ngày thôi, thế nào dì nó cũng xuống đây đón

nó về. Hiệp sĩ Vũ cắn răng chịu đựng vậy.

Vũ vào buồng thăm cô nó. Cô nó che khăn kín mít nên Vũ khỏi méo xệch cái mồm và trở tòi nhỏ nước mắt cá sấu. Nó chỉ cần kể lể câu chuyện thật bi thảm. Cô nó nghe xong, kéo nó sát gần, nắm tay nó, rờ rờ đầu giường một lúc rồi an ủi nó một đồng bạc. Vũ rút vội vào túi quần. Cô nó hỏi :

- Dì cháu đánh cháu đau lắm hở ?

- Vâng, dì cháu đánh cháu nổi lươn ở mông. Cháu cho cô xem nhé ?

- Thôi, cô không nhìn thấy.

Vũ cười, nó bịa thêm :

- Dì cháu đuổi cháu, dì cháu bảo giỏi đi đâu mà sống thì đi !

Cô nó dễ tin. «Đi hỏi già, về nhà hỏi trẻ». Trẻ con không biết nói dối. Nhưng thằng Vũ biết nói dối, nói dối hết mọi người. Nói dối là thói xấu. Hồi học lớp ba, thầy giáo cho tập đọc bài ngụ ngôn trong cuốn «Luân lý giáo khoa thư». Bài này kể chuyện thằng nhãi thích nói dối. Cả làng đi làm lụng ngoài đồng, nó ra hô ầm lên «cháy nhà ! « khiến mọi người vớt cả cây cuộc tắt tả

chạy về. Đến nơi, chẳng thấy cháy thiêu gì hết. Thằng nhãi đánh lừa được người lớn, hả hê cười. Ít lâu sau, nhà nó cháy, nó ra đồng tri hô song người lớn sợ mắc mưu nó, không ai thêm về. Kết quả, vì thích nói dối, nhà nó cháy ra tro. Vũ không thích nói dối để cười. Nó thích nói dối để người ta thương nó. Nó nói dối cô nó để cô nó thương nó, nói dối dì nó để dì nó thương nó, nói dối bà Thụy để bà Thụy thương nó, nói dối bọn «lâu la» để bọn «lâu la» phục nó. Xấu gì mà xấu. Vũ lý luận vậy. Và nó cứ tiếp tục nói dối. Cô Vũ bảo :

- Dì cháu đuổi đi thì cháu ở với cô. Cháu có bằng lòng ở với cô không ?

Vũ khe khẽ đáp :

- Có ạ !

- À, tại sao dì cháu đánh đuổi cháu ?

- Tại cháu nhận cháu là Mẫn Tử Khiên.

- Mẫn Tử Khiên là làm sao ?

- «Mẫn Tử Khiên vốn đường hiếu nghĩa, Xót nhà huyên quanh quẽ từ lâu» cô ạ ! Mẫn Tử Khiên không ăn cắp mà dì ông ta cứ bảo ông ta ăn cắp. Ông ta tức quá bỏ nhà đi như cháu ấy.

Cô thằng Vũ chẳng hiểu mô tê gì, gật gù cái đầu tỏ ý thương cảm. Vũ xin phép cô nó ra nhà ngoài. Bác nó dục nó treo bị, cởi áo cho đỡ nực. Vũ rậm rập tuân lời. Bác nó hỏi :

- Cháu có biết thổi cơm không ?

Vũ tần ngần một lúc. Biết nó trả lời «không», bác nó khuyến khích :

- Thổi cơm dễ lắm, bác dạy một lần là cháu thổi được. Con trai tập thổi cơm cho quen đi chứ !

Nó đơ người tựa hiệp sĩ hạng bét bị vây kín bốn phía. Bác nó nói tiếp :

- Rồi bác dạy cháu nấu cháo, sắc thuốc, nấu cám lợn. Cháu giúp bác vài hôm thôi. Cô cháu khỏi bệnh, cháu sẽ ngồi chơi. Ở với bác sướng như tiên. Về nhà, dì cháu đánh chết.

Bác thằng Vũ không để cho nó mở mồm. Ông với tay lên tủ bung cái liễn sứ, mở nắp rón năm quả táo tàu cho Vũ. Vũ chìa tay nhận như mắt dán chặt lấy cái liễn táo tàu xem đếm từ ngoài vào trong nó đứng thứ mấy.

Ngay trưa hôm ấy, bác Vũ dạy Vũ bài học thổi cơm. Trời mùa hè, ngồi trong bếp, nóng chảy toát mồ hôi. Một tay cầm que đun, một tay trải rơm cho đều, Vũ loay hoay làm bời. Nó thấy nó giống thằng nhỏ ở nhà nó quá.

Thổi cơm chẳng khó khăn gì. Chúng nó đi cầm trại vẫn thổi cơm lấy mà ăn. Vũ còn biết rán đậu, kho thịt, tráng trứng, nấu canh cà chua nữa. Nhưng đây là công việc hứng thú, vui vẻ. Đàng này bác nó sai nó thổi cơm. Vũ có cảm tưởng như mình xuống đây hầu hạ gia đình bác. Giang hồ kiểu này giang hồ... bếp, không thấy «trời rộng, sông dài, bể mênh mông, cánh buồm máu» đâu mà chỉ thấy sáu ông đồ rau tròn trĩnh trực, cầm như... đất sét. Chả lẽ, lưỡi kiếm «diệt trừ tham quan ô lại» lại đem chọc tiết mấy con lợn đái ? Hiệp sĩ Vũ tức Triều Dương Hiệp, tức Dã Tượng đành... nuốt nước bọt tiêu sầu.

Bác nó chỉ dặn qua loa cách thức ghế cơm, vùi cơm rồi ra quán vác về cái đuôi lợn luộc sẵn lỏm chớm lông đen và béo phát ớn. Hiệp sĩ Vũ «treo kiếm», lau bát đĩa, rót nước mắt. Bác nó ngồi thái thịt, thỉnh thoảng nhón một miếng đút vào mồm nhai ngấu nghiến. Vũ ta lắc đầu.

Mâm cơm dọn xong, bác Vũ đánh thức ba đưa con dậy. Không khác gì mấy con lợn đói, không cần rửa mặt, súc miệng, ba đưa nhãi xông vào ăn hùng hục. Đũa của chúng nó trĩu xuống đĩa thịt mỡ cơ hồ kiếm của các hiệp sĩ chum lại bêu đầu bạo chúa.

Vũ nhìn đĩa thịt. Nó muốn mửa. Vũ cố ăn nhạt hai bát để cầm cự. Bác nó khen nó thổi cơm dẻo, ngon. Ba đưa nhãi tranh nhau gặm cái đuôi. Chúng nó giành giật làm bắn tung cả nước mắm vào người Vũ.

Hiệp sĩ Vũ thở dài. Than ôi ! Nó đã «tung cánh bay đến một chân trời vô định». Vũ có ngờ đâu, giờ phút này, di nó đang lo cuống cuống và ba nó ngồi trên chuyến xe con Voi máy thở phò phò trên con đường sang Nam Định.

- Chương 15 -

Đến chiều, Vũ bế thằng nhãi ba tuổi lên đê chơi. Trước khi rời nhà, Vũ đã béo mạnh vào đùi thằng nhãi mấy cái khiến nó khóc thét rồi giả vờ nói thằng nhãi không chịu nó bế. Bác nó mải hốt thuốc cho bệnh nhân, dục Vũ cứ mang thằng nhãi đi. Vũ cáu tiết. Nó trả thù thằng nhãi bằng những cái búng muốn rách tai, bằng những sợi tóc dứt muốn lột da đầu nó lên. Thằng nhãi sợ con nhà Vũ quá, nín thín thít.

Bây giờ, nắng gần tắt. Vũ đặt thằng nhãi xuống mặt đê. Nó hướng về thị xã. Những nhịp cầu Bo không nhỏ đi bao nhiêu và những bên tắm trông rõ người lố nhố. Vũ chờ Côn. Nó đã hẹn thằng Côn thế nào chiều nay cũng phải xuống đây tìm nó, kể cho nó nghe chuyện «tuých» ra sao. Còn nó, nó sẽ «phiệu» ra năm ba chuyện ly kỳ của chuyến giang hồ này cho thằng Côn tiếc rẻ.

Mắt Vũ nhìn không chớp. Nó thấy một bóng người in hình trong khung trời chiều tự đằng xa. Bóng người đó không ai ngoài thằng Côn. Côn cảm cổ chạy nên chẳng mấy đổi con nhà Vũ đã nhận ra nó.

Vũ bỏ thằng nhãi ngồi một mình, nó chạy ngược lên. Hai thằng bạn nhỏ mới xa nhau chưa đầy một ngày mà gặp nhau chúng nó mừng rồi rít như đã xa nhau hàng

tháng. Vũ bá vai Côn, xoắn xít. Hai đứa sóng đôi đi tới chỗ thẳng nhãi, anh họ thẳng Vũ. Chúng nó nằm dài trên vệ cỏ. Vũ hỏi :

- Mà làm đúng lời tao dặn hử ?
- Ừ.
- Dì tao có khóc không ?
- Có.
- Thằng Khoa có khóc không ?
- Có.
- Khoái quá ! Con Thúy có khóc không ?
- Tao không biết.

Vũ ngớ ngẩn tẹt. Côn nó cần cóc gì biết con Thúy cơ chứ. Ngay Vũ, Vũ cũng cóc cần nữa rồi. Con Thúy đã xỉ xả nó là «đưa vô tiền», đã được cuộc cái lòng bấy chim thì nó còn cần gì con Thúy. Nhưng không hiểu tại sao nó lại hỏi thẳng Côn rằng con Thúy có khóc không? Từ hôm bị con Thúy làm xấu hổ, Vũ ghét con Thúy. Ghét chán nó lại thương. Thương mãi thành nhớ. Vũ ao ước có dịp khác sẽ rủ bằng được con Thúy đi chơi cầu Bo. Nó không thể ghét con Thúy. Nó cần con Thúy. Nó

cũng không hiểu nổi tại sao nó không thể ghét con Thúy được. Mãi nghĩ vớ vẩn, Vũ quên khuấy món quà tặng bạn chí thân.

Vũ móc túi lôi ra một gói, trao tay Côn :

- Chén đi !

- Cái gì đấy ?

- Táo tàu, ngon lắm mày ạ !

- Ai cho mày thế ?

- Bác tao.

- Bác mày tốt nhỉ !

- Ủ, trưa nay tao chén canh bánh đa căng cả bụng.

Vũ lại nói dối. Bác nó cho nó có năm quả nó ăn hết ngay. Lúc bác nó với tay bung cái liễn sứ đựng táo tàu, Vũ đã chú ý cái liễn táo ấy. Và nó biết chắc món ăn hấp dẫn này đúng thứ năm đếm từ ngoài vào trong. Vũ rửa bát đĩa xong, lên nhà thì bác nó và đàn con đã lẫn kèn trên sập, ngáy khò khò. Vũ bèn «trả thủ» liễn táo. Nó bóc bừa hai ba năm, gói để phần cho thằng Côn mười hai trái, nó thưởng thức thêm năm trái nữa. Vũ nhủ thầm rằng, nó ở đây ba ngày thôi, cái liễn táo tàu sẽ

sạch sành sanh, bác nó sẽ hết đồ bóc thuốc.

Lấy lưỡi đẩy hạt táo thò ra môi, Côn thối mạnh một cái. Nó gọi khẽ bạn :

- Vũ ơi !

- Gì ?

- Tao sợ quá !

- Sợ cái gì ?

- Nhỡ ba mày biết tao «tuých» ba mày thì chết !

Vũ véo lưng bạn :

- Mày sắp giống thằng Vọng rồi. Sợ cái «đét» gì ?

- Sợ ba mày.

Vũ cười hô hô :

- Ba tao chắc giờ đang bán áo cho Thổ ở Bắc Kạn.

Côn chớp mắt lia lịa. Nó nghiêng đầu nhìn thẳng Vũ, do dự mãi mới nói :

- Ba mày về rồi !

Vũ ngồi nhồm dậy :

- Ba tao về rồi à ?

- Ừ.

- Về bao giờ ?

- Sáng nay.

- Ba tao có nói gì không ?

- Ba mày cãi nhau với dì mày. Tao nói mày sang Nam Định. Ba mày vội vàng ra bến xe sang Nam Định ngay lập tức. Tao vừa ghé qua nhà mày. Thằng Khoa có bảo ba mày hãy còn ở bên Nam Định. Nó khóc sưng mắt mày ạ ! Tao phải nói với ba mày thế nào hở Vũ ?

Vũ bỗng hỏi hận. Nó tưởng dọa dì nó một tí, ai ngờ ba nó về to chuyện thế. Dầu sao, chiều mai Vũ mới về. Đằng nào cũng bị đòn. Vũ đâm liều. Nó thương ba nó, thương dì nó, thương em nó, nhưng nó trót lỡ. Nấn ná thêm ngày nữa có sao. Vả lại dì nó đánh nó ba bốn cái sào mìn cơ mà. Ba nó có đánh nó, nó sẽ đổ riệt cho bà cả Hồng vu nó vô tiền khiến nó xấu hổ với bà Thụy, với con Thúy nên nó phải ra đi. Vũ kiếm có vũng chắc quá, nó vỗ vai thằng Côn :

- Đừng sợ mày.

- Ba mày hỏi, tao nói sao ?
- Không nói gì cả.
- Thế chiều mai nói thế nào ?
- Nói như tao đã dặn mày.
- Tao bảo mày nói dối tao, mày leo lên xe đến ngã tư mày xuống đi lối Kỳ Bá về Cổng Đâu hử ?
- Ừ.
- Nhỡ ba mày hỏi tại sao tao gặp mày thì nói sao ?
- Thì mày «phiệu» rằng tụi mày đóng bè xuống Cổng Đâu gặp tao tha thân trên bờ đê.
- Ba mày có tin tao không ?
- Tin chứ.
- Nhỡ ba mày không tin thì sao ?
- Mày cứ «nhỡ» mới «ngộ» mãi, chán quá. À, Côn này...
- Gì ?
- Mày có qua nhà bà Thụy không ?

- Không. Gì thế mà ?

- Không có gì cả.

Hai thằng bạn nhìn nhau giây lát rồi toét miệng cười.
Côn hỏi :

- Thú không mà ?

- Thú lắm. Vừa đặt chân xuống đất Cống Đậu tao đã choảng ba thằng rồi mà ạ !

- Nó gây sự à ?

- Ủ, nó huých khuỷu tay vào bụng tao. Tao «đét» nói gì. Nó tưởng tao yếu, huých thêm cái nữa. Tao giả vờ sợ nó, nó khoái chí sán lại gần, tao xoi nó hai quả liên, hộc mẹ nó máu mồm. Hai thằng bạn nó xông vào. Tao hạ cả hai. Mà có biết nó là gì ở đây không ?

- Không.

- Tổ sư ăn cắp đây mà ạ !

- Mà không sợ chúng nó trả thù à ?

- Trả thù cái củ «thìu biu» ấy. Chúng nó bầu tao làm «đại ca» rồi.

- Khoái nhỉ ?

- Tối nay chúng nó khao tao châu chim sẻ rán. Giang hồ phải «cù» mới trị được lũ súc sinh chứ. À, Côn này...

- Gì ?

- Mà y có muốn qua nhà bà Thụy không ?

- Không.

Vũ định nhờ Côn qua nhà bà Thụy xem con Thúy Vui hai buồn. Vũ ngượng không dám hỏi thẳng mà chỉ nói băng quơ. Côn không ngại Vũ nhờ việc gì nhưng thẳng Vũ chẳng chịu hỏi rõ ràng. Trông chiều xuống vội vã. Côn bảo bạn :

- Tao về nhà !

- Gượm đã mày.

- Mày có dặn gì thêm không ?

- Không. À, thằng Khoa nó đem cái lồng bẫy chim sang nhà con Thúy chưa mày ?

- Tao không biết.

- Nếu nó chưa đem, mày đem hộ tao nhé !

- Ừ.

- Mày nói với con Thúy rằng nó bảo tao vô tiền tao tức quá tao bỏ nhà nhưng tao không ghét nó mày nhé !

- Ủ.

- Ngày kia chúng mình đi học hờ mày ?

- Ủ.

- Còn nửa tháng nữa hè nhỉ ?

- Ủ, hơn nửa tháng.

- Nhớ chiều mai Côn ạ !

- Ủ, tao về nhà !

- Ủ.

Hai thằng bạn chia tay nhau. Côn sợ tối, co chân chạy miết. Vũ đứng nhìn theo. Nó bế thằng nhãi lên rồi đi xuôi xuống phía dưới. Phía tây, trời nhuộm máu giây lát rồi xám dần. Nó thấy hai ngày dài quá. Vũ nghĩ tới việc thổi cơm sắp tới. Nó béo mạnh thằng nhãi một cái. Thằng nhãi khóc oe oe..

- Chương 16 -

Số thằng Vũ đen quá. Giang hồ đúng ngày cô nó ốm nặng. Bác nó chừng hiểu rõ tâm sự của kẻ trốn nhà nên bắt bí nó thổi cơm, rửa bát, nấu cám lợn, bé em là những việc Vũ chưa hề làm bao giờ. Họ hàng cũng chẳng tốt gì. Chỉ có ba nó, dì nó, em nó tốt thôi. Nếu bác nó tốt đã không sai nó như sai thằng nhỏ. Bác nó cứ xoén xoét cái mồm khen nó khéo, khen nó giỏi để nhờ giúp việc này, giúp việc nọ. Bác nó tưởng nó ở đời với bác nó đấy. Chiều mai ba nó đón nó về, nó sẽ cho bác nó biết tay.

Vũ ăn cơm xong, quăng bát vào chậu. Nó không thèm rửa vội. Vũ móc bị lấy cái kèn ác-mô-ni-ca, lững thững ra ngoài cổng. Trăng đã lên cao. Ánh sáng bạc trải lên con sông đào đang cuộn cuộn chảy đẹp vô cùng. Gió đêm mát rượi. Nhiều người tụ họp gần cổng hóng mát.

Vũ cảm hứng đưa kèn lên thổi. Lũ trẻ con bu quanh nó thưởng thức âm nhạc. Vũ chơi bài «Căn nhà êm ấm». Bài này anh Phú, huynh trưởng hướng đạo dạy nó. Anh Phú bảo tác giả «Căn nhà êm ấm» là một người Anh Cát Lợi, anh Phú quên mất tên. Chỉ biết ông ta là một ông lão hành khất nghèo khổ, gia đình không có, họ hàng cũng không. Ông ta ngày đi ăn mày, đêm về ngủ

gầm cầu xó chợ. Ông ta mơ ước một căn nhà êm ấm, có ánh lửa, có tiếng trẻ nô đùa để quên cuộc đời hành khất nằm vĩa hè hết một kiếp người dưới tuyết lạnh mùa đông. Nỗi mơ ước của ông lão hành khất thấm nhập vào tâm hồn ông thành bài hát. Rồi ông hát bài này trước cửa từng nhà thay vì «con lạy ông, lạy bà, lạy cô, lạy cậu hãy bố thí cho con miếng cơm bát gạo...» Dân Anh Cát Lợi nghe bài này cảm động, khóc sụt sùi.

Đến nốt nhạc cuối cùng, Vũ nhớ nhà quá. Nước mắt nó ứa ra. Nó tưởng tượng căn nhà ở phố Lý Thường Kiệt, nơi đó, ba nó, dì nó, em nó đang buồn rầu vì vắng nó. Vũ không nén nổi xúc động, nó nhìn dòng sông bạc cuộn cuộn chảy cất tiếng hát :

- «Nhà tôi bên sườn đồi thênh thang, chiều về gió lay ngàn thông cùng reo... Từ miền xa ngân nga tiếng sáo diều vi vu hòa bao cung đàn... Chiều vàng trên mái tranh hoa leo... Hàng bóng cau ngả nghiêng ngoài hiên..... Đời bạt gió như chim lìa đàn. Còn vẩn vương nếp tranh bên đồi...

Vũ hát kém thằng Vọng và thằng Côn nhưng hôm nay nó nhớ nhà, nó lại bị hầu hạ bác nó, bị bế em nên Vũ tưởng chính nó là ông lão ăn mày người Anh Cát Lợi. Giọng nó trầm buồn tha thiết.

Vũ hát xong bài «Căn nhà êm ấm», bọn trẻ con vỗ tay khen ngợi âm ỹ. Chúng nó xúm gần bắt chuyện làm quen với Vũ, Vũ bết buồn. Chúng nó hỏi Vũ ở đâu. Vũ cho chúng nó biết Vũ ở nhà ông lang Tạng. Bọn trẻ rủ Vũ vào xóm đình chơi. Vũ lắc đầu. Một lát sau chúng nó tản mạn hết, còn lại hai đứa. Một thằng hỏi Vũ :

- Tên đằng «uớ» là gì ?

- Tên tớ là Vũ.

- Tên «túra» cũng là Vũ, anh «túra» đây là tên Thân.

Vũ nhìn thằng nhãi nhà quê. Nó toét miệng cười. Ánh trăng sáng đủ để Vũ biết nó bị sún. Vũ nói :

- Vậy bằng ấy là Vũ sún nhé !

- «Ừa», bố tớ «vuồn» gọi tớ là thằng sún đằng «uớ» ạ ! Anh em «túra» con nhà thuyền chài.

Thằng Thân tiếp em :

- Chỉ có hai anh em «túra» thôi, chúng «túra» bơi thuyền câu trên sông đằng «uớ» ạ ! Đi gần tới «mười» về, đông lắm, thích lắm «cưa»...

Vũ phớn chí. Bụng nó mở cò mừng vui. «Con thuyền, cánh buồm máu, sông dài, bể rộng, tương cướp biển»

hà hà, giang hồ thế mới gọi giang hồ. Vừa có chuyện làm lác mắt bọn thằng Côn, vừa trả thù bác Tặng cho bác ta đi tìm trời chết, vừa thoát khỏi com, rửa bát một ngày, Vũ thích rên lên. Nó gọi nhỏ :

- Vũ sún ơi !

- «Ười».

- Đẳng ấy thích chơi với tớ hử ?

- «Ừa», anh «túra» thích «chươi vười» đẳng «ười». Chúng nó bỏ đi hết, anh em «túra» không bỏ đi. Đẳng «ười» đi câu vui lắm, mang kèn «thủi» cho cá nó nghe đẳng «ười» ạ !

Vũ giả vờ :

- Tớ còn một việc mai không đi được.

Thân hỏi :

- Việc gì hả đẳng «ười» ?

Vũ trả lời :

- Bác tớ bắt tớ rửa bát, quét sân. Tớ lười chưa rửa, quét gì cả. Nếu các đẳng ấy thích tớ mang kèn đi thổi cho cá nghe thì Vũ sún rửa bát, Thân quét sân hộ tớ.

Mới lại nhân tiện để tớ xem hai đảng ấy có thật lòng với tớ không ?

Hai anh em thằng Vũ sún khờ khạo, hăng hái nhận việc. Vũ lôi chúng nó về. Vũ sún rửa cả chậu bát lẫn chậu quần áo của bọn nhãi, con ông lang Tạng. Thân khom lưng quét sân, thái bèo cho lợn, còn thằng «hiệp sĩ» Vũ ngồi dựa lưng vào tường thổi bài nhạc vui «Trên lưng ngựa».

Làm xong việc, anh em Vũ sún về hẹn thằng Vũ sáng mai, lúc mặt trời chưa mọc, anh em nó đợi Vũ «hiệp sĩ» ở ngoài cổng. Vũ vừa lách liếp vào thì bác nó túm lấy, sai việc :

- Bác phải sang thăm bệnh ở bên kia sông, cháu sắc cho cô chén thuốc này nhá ! Đổ ba bát nước để lửa lom rom, canh lấy già nửa bát, gạn ra đưa cô uống.

Rồi bác nó đi luôn. Vũ nghiền răng, lắm bầm. Nó cẩu sườn «cóp» tảo tàu chén. Tối mò mò, Vũ mở nhăm liễn thực địa. Thực địa nó cũng ăn. Ăn xong Vũ «cóp» tảo nhưng lại nhăm ô mai. Vũ chửi thề đưa nào sắp hàng liễn lợn xộn. Ném nắm ô mai vào chuồng lợn. Vũ xuống bếp nhóm hỏa lò. Sắc một chén thuốc, ít nhất cũng mất hai tiếng đồng hồ. Vũ thương cô mới thức chú người khác, bác lang Tạng chẳng hạn, đừng hòng.

Vũ chẻ vài cái củi nhỏ, rưới tí dầu hỏa làm môi, xếp than lên, đoạn châm lửa. Củi cháy vèo hết ngay. Vũ ngồi chồm hồm, phồng mang trợn mắt thổi lửa. Nó nhớ tới bài tập đọc trong cuốn «Quốc văn giáo khoa thư» lớp sơ đẳng học năm ngoái mà phì cười. Nó giống hệt ông Lý Tích thổi than sắc thuốc cho chị cháy cả râu. Khác một điều, nó không làm quan to, chưa có râu và sắc thuốc cho cô nó thôi.

Gạn lần cuối cùng, đúng phân lượng bác đã dặn, Vũ rưới nước tắt bếp rồi bung thuốc lên cho cô nó. Nó vặn ngọn đèn sáng hơn, gọi cô nó dậy. Cô Vũ không ngờ Vũ thức đêm sắc thuốc cho mình. Bà cứ tưởng đây là công việc của ông chồng yêu dấu. Cô Vũ cảm động đỡ bát thuốc, uống ừng ực một hơi hết liền. Một lát, cô nó ngạc nhiên gọi :

- Cháu ơi !

Vũ kinh hãi :

- Dạ.

- Cháu xích gần đây.

Vũ bỗng nghĩ đến chuyện quỷ nhập tràng. Nó sợ run bần bật :

- Cháu đứng đây được rồi cô ạ !

- Cô nhìn thấy rồi cháu ơi !

Vũ thở phào. Nó nói :

- Thuốc của bác hay ghê !

Cô Vũ lắc đầu :

- Không phải đâu, nhờ cháu mà cô mở mắt được. Cháu xích gần đây cô cho cháu một đồng...

Vũ mon men lại gần. Cô nó nắm tay nó. Nước mắt cô nó rơi nghe rõ từng giọt. Vũ thấy lòng nó se lại. Nó không dám nghĩ xấu về họ hàng nữa. Mai nó sẽ mua kẹo cho mấy đứa nhãi, đền bù những cái béo, những cú đá cẩu kình.

Chờ cô nằm yên, Vũ trở ra. Nó chui vào màn nằm mơ mộng vờ vẩn. Lạ nhà, lạ chiếu, lạ màn, Vũ không thể ngủ được. Mà ngủ nhờ dậy muộn, mất một dịp may lênh đèn trên sông nước cả ngày thì tiếc chết người. Vũ ta chập chờn từng giấc ngủ ngắn không đầy mười lăm phút.

Vũ muốn chiêm bao. Nó nhớ con Thúy quá. Càng xa càng nhớ. Tại sao những giấc mơ mới không bao giờ giống giấc mơ cũ ? Và tại sao lúc muốn mơ lại không mơ được ? Vũ tự hỏi thế. Lạy trời cho Vũ mơ thấy Thúy.

Vũ nằm nghiêng, quay mặt ra cửa sổ. Bóng con Thúy không chịu tới. Chỉ có bóng cây in hình đen thẫm trên nền sân đất dưới ánh trăng bạc. Và mỗi khi gió thổi, bóng cây lay động.

- Chương 17 -

Họ kéo xuống Cống Đâu từ lúc tám giờ rưỡi. Hai cái xe tay chở bốn người : ba Vũ, dì Vũ, thằng Khoa và thằng Côn. Tối hôm qua, trong lúc Vũ đợi giấc mơ thì ở nhà, ba nó cần nhằn dì nó suốt đêm.

Ba nó đi kiểm khắp cái thành phố Nam Định, hỏi hết các hiệu ăn Tàu, chẳng ai biết thằng Vũ với thằng Coóng cả. Ba nó chán nản về Thái không thiết ăn uống gì, cứ nghĩ đến con là điên đầu, điên ruột. Dì nó nằm khóc tằm tức. Bà Thụy xôn xao, thằng Khoa sợ anh tự tử, bà cả Hồng cũng hồi hận.

Mãi tám giờ sáng hôm sau, con nhà Côn xách lồng bẫy chim đem đến nhà con Thúy và nhắ lại những lời thằng Vũ dặn con Thúy, chuyện giang hồ của Vũ mới vỡ lở. Vô phúc cho thằng Côn, lúc ấy ba thằng Vũ ngồi đằng nhà bà Thụy. Ba nó bắt nọn thằng Côn mấy câu, Côn ta phun ra hết. Thế là ba người theo thằng Côn, thuê xe tay kéo xuống Cống Đâu.

Ông lang Tặng bối rối nhất. Ông không biết trả lời sao vì «hiệp sĩ» Vũ cậy liếp đi câu thuyền với anh em thằng Vũ sún từ sớm tinh mơ. Ba Vũ vặn hỏi, ông lang ầm ứ, tắc họng. Ông nhận thằng Vũ có ở nhà ông nhưng ông bịa rằng Vũ bảo dì nó cho phép nó đi thăm vợ chồng

ông. Ba Vũ trách ông anh rể đã không săn sóc Vũ cẩn thận. Đôi khi ba Vũ nói nặng lời khiến dì Vũ phải xoa tay can khéo.

Bốn người nóng ruột ngồi chờ. Nước mời chẳng ai thèm uống. Côn chỉ cái bị giang hồ của Vũ cho Khoa xem. Khoa chỉ cho mẹ nó, mẹ nó nhăn mặt ra hiệu bảo Khoa đừng đùa !

Giữa khi mọi người đứng ngồi không yên ấy thì trên dòng sông Trà Lý, xuôi về mạn dưới, Vũ «hiệp sĩ» đang gạ anh em thằng Vũ sún :

- Chơi cướp biển đi, câu buồn bỏ mẹ đi ấy !

Vũ sún hỏi :

- Chơi cướp biển như thế nào ?

Vũ «hiệp sĩ» giảng giải :

- Dễ lắm, chúng mình xông lại thuyền của những thằng khác, xô chúng nó xuống sông.

Thân lắc đầu :

- Anh em «túra» yếu lắm, chúng «túra» không dám chơi cướp biển đâu đằng «uời» ạ !

Vũ «hiệp sĩ» tán tỉnh :

- Các đảng ấy sợ chúng nó à ? Đừng sợ, đã có tớ, một mình tớ đánh được mười thằng. Mà các đảng ấy bơi cừ không ?

Vũ sún lạ lùng :

- «Cừ» là gì hả đảng «uớ» ?

Vũ «hiệp sĩ» trả lời :

- «Cừ» là giỏi, bơi «cừ» là bơi giỏi, dìm không chết đuối.

Vũ sún cười hềnh hếch :

- Tụi «túra» đi thuyền thằng nào bơi cũng «cừ» cả.

- Thế còn chờ gì không chơi cướp biển ?

Vũ sún gạ anh :

- Chơi cướp biển nhá anh nhá ! Thằng Vũ nó sẽ «oánh» hết bọn thằng Ngải, thằng Hợi, thằng Bảy anh ạ !

Thân gật đầu bằng lòng, Vũ sún quay nói với Vũ «hiệp sĩ» :

- Đẳng «uới» hỏi chúng nó xem chúng nó có thích không đã.

Vũ «hiệp sĩ» vênh mặt :

- Không cần chúng nó thích, cần các đẳng ấy thích thôi. Chúng mình đánh «cóp» hết cá của chúng nó, về sớm. Tớ làm tướng cướp, hai anh em đẳng ấy làm lính, chịu chưa ?

Vũ sún hỏi lại :

- «Cóp» là gì hả đẳng «uới» ?

- Là ăn cắp hết cá của chúng nó.

Vũ sún vỗ bụng ha hả cười :

- «Túra» chịu.

Thân hòa theo :

- «Túra» cũng chịu.

Vũ «hiệp sĩ» nói :

- Bây giờ anh em đẳng ấy phải nghe tớ. Tớ bảo cái gì anh em đẳng ấy làm cái ấy nhá ! Vũ sún lặn «cù» không?

- Anh em «túra» cùng «cừ»...

- Tốt, «bravo» !

Vũ sún khen Vũ «hiệp sĩ» :

- Đẳng «ưới» nói tiếng Tây giỏi quá «nhả» ?

Vũ cởi phăng quần soóc, buộc vào khúc cây dài mà nó mang sẵn theo, dựng lên và buộc chặt vào thanh gỗ ngang của chiếc thuyền gỗ. Đó là «cánh buồm máu» tưởng tượng của nó. Vũ «hiệp sĩ» bắt anh em Vũ sún lôi hết mỗi câu xếp trong khoang thuyền. Nó đục thẳng Thân chèo nhanh lại chiếc thuyền của anh em thẳng Đường là hai thẳng gấu nhất trong bọn trẻ đi câu. Cách chừng mười thước, Vũ hét :

- Tao là tướng cướp «cánh buồm máu». Ê, hai tên nhãi nóg, nộp cá cho tao mau lên !

Thằng Đường nghe tướng cướp «cánh buồm máu» bảo nộp cá, ngửa tai quá, nó đứng lên, hai tay chống hai bên cạnh sườn, trừng trừng nhìn thằng nhãi mới nhập nghề câu thuyền. Nó thách :

- Tao không nộp, mày làm gì !

Vũ hét lớn hơn :

- Nộp ngay không ông đánh bỏ bố !

Em thằng Đường là thằng Lại, buông chèo tụt quần :

- Nộp cái củ c... đây này...

Vũ ra lệnh :

- Chèo nhanh !

Thân vận hết sức, chèo. Thuyền của tướng cướp «cánh buồm máu» rẽ nước xô mạnh chiếc thuyền địch khiến nó bị đẩy lùi khá xa. Vũ «tướng cướp» nháy mắt. Vũ sún nhận lệnh nhảy tọt khỏi thuyền mình. Anh em thằng Đường đứng lên khiêu khích. Thân chèo sát gần. Cách ba thước, Vũ phóng sang tóm cổ thằng Đường. Nó vung tay đâm vào bụng Vũ. Vũ trả miếng đập nó ngã. Đường lồm cồm bò dậy. Chiếc thuyền chòng chành. Nó sấn tới ăn thua với Vũ. Hai thằng ôm nhau nhào xuống nước vật lộn.

Trận đấu tay đôi giữa hai «sùng» lớp nhì một trường tỉnh và tay «anh chị» thuyền chài giữa lòng sông diễn ra hết sức sôi nổi, ngoạn mục mà chỉ có cá thưởng thức.

Vì cá mới biết mở mắt. Còn người kẻ cả tay tướng cướp «cánh buồm máu» Vũ và tay gâu «sông bến» Đường cùng chẳng nhìn rõ nhau. Chúng nó nhắm mắt vật, túm tóc, cầu bẹo lung tung. Chừng hai thằng cùng thềm thở, chúng nó bèn tự ý buông nhau ngoi lên mặt nước.

Đường gâu thấy em mình là thằng Lại hồn đang loay hoay lật ngửa cái thuyền lên gì thuyền bị Vũ sún bắt thân lập úp. Bao nhiêu cá của anh em con nhà Đường được thả «tự do» hết. Đường gâu mím môi nhìn «tướng cướp» Vũ bằng đôi mắt căm tức. Nó bỏ địch thủ, bơi lại tiếp sức em dìu cái thuyền vào bờ, hất mạnh cho sạch nước rồi chèo về phía bọn thằng Ngải, thằng Hợi.

Đánh tan thuyền địch, «tướng cướp» Vũ bắt «lính» Thân bơi thuyền ra giữa sông. Nó bô bô gạ tụi nhãi chia bè đánh nhau. Có mười lăm chiếc thuyền. Năm chiếc theo thằng Vũ thành một phe. Còn mười chiếc kia có tụi thằng Hợi, thằng Bầy, thằng Ngải theo phe con nhà đường quyết trả thù thằng Vũ. Chúng nó chửi nhau ồm tỏi, đánh nhau loạn xạ, lội bì bõm dưới nước không khác gì cuộc thủy chiến của hải tặc thời xưa.

Đánh nhau chí chóe từ chín giờ đến mười hai giờ trưa mới dứt. Bọn thằng Vũ thắng nhờ chủ tướng đã từng xem phim «Thuyền trưởng Bờ Lắt» nên dàn trận tuyệt

vời. Năm chiếc thuyền chiến thắng, no nê cá của bọn thua trận, men bờ bơi trở về. Bọn chiến bại còn phải câu mò người mới bù được số cá bị cướp giật. Con nhà Vũ sún hỏi chủ tướng :

- Đẳng «uới» là con ở của ông lang Tặng hả ?

Vũ «hiệp sĩ» gật bừa :

- Ủ.

- Con ở mà đẳng «uới» giỏi ghê. Đẳng «uới» định ở cho ông lang Tặng mấy năm ?

- Tớ ở hai ngày thôi, tối nay tớ về.

Vũ sún buồn bã ra mặt :

- Đẳng «uới» về chóng thế ?

- Ủ.

- Đẳng «uới» về mai chúng «túra» đi câu chúng nó bắt nạt «cóp» hết cá thì sao ?

Vũ bắt đầu mếu anh em thằng Vũ sún. Chúng nó thành thật và ngộ nghĩnh quá chừng. Vũ an ủi chúng nó :

- Tớ nói dối đẳng ấy đấy.

Vũ sún hớn hớ :

- Đẳng «uới» không về à ?

- Không, tớ nói dối chuyện khác cơ...

- Chuyện gì hả đẳng «uới» ?

- Tớ không phải con ở của ông lang Tặng đâu. Tớ là cháu ông ấy, nhà tớ ở tỉnh, tớ xuống Cổng Đâu chơi. Đứa nào bắt nạt anh em đẳng ấy bọn tớ đánh bỏ mẹ. Bọn tớ đông lắm, thằng nào cũng «cừ» gần bằng tớ cả, các đẳng ấy đừng lo.

Vũ kể chuyện thằng Côn, thằng Luyến, thằng Long, thằng Lộc cho anh em Vũ sún nghe. Vũ sún đỡ buồn. Nhưng khuôn mặt anh em nó vương vương ít nhiều lưu luyến. Đôi khuôn mặt rám nắng ấy không ngờ lại có lần ưu tư vì một thằng nhãi láu tôm, láu cá thành thị.

Thuyền cập bến, Vũ móc túi quần soóc lấy hai đồng cô nó cho nó, tặng anh em Vũ sún. Vũ tặng luôn anh em Vũ sún hai chiếc bánh chưng mang đi ăn mà chưa ăn. Anh em thằng thuyền chài ngẩn người sung sướng. Chưa ai cho nó một hào chỉ. Vũ vỗ vai hai thằng bạn, chia tay. Chúng nó nhìn theo Vũ không chớp mắt.

Vũ đặt chân lên mặt đê. Vũ đã thấy bác nó hót hơ hót hải chạy tới nắm lấy tay nó, dẫn dò :

- Ba cháu có hỏi, cháu bảo cháu nói dối bác rằng dì cháu cho phép cháu xuống thăm vợ chồng bác nhá !

Vũ buột miệng nói :

- Ba cháu chiều mới xuống cơ...

Bác nó không hiểu nó «tuých» dì nó, gắt gỏng :

- Ba cháu đã xuống đón cháu rồi !

Vũ vớ được dịp trả thù bác, nó lắc đầu :

- Thừa bác cháu không dám nói dối ạ ! Nói dối là một thói xấu.

Bác Vũ dúm vào túi nó năm đồng, dỗ ngọt :

- Cháu nói dối một tí thôi...

Vũ suýt phì cười nó vùi thêm :

- Bác cho cháu ít táo tàu nữa bác nhé !

Bác nó dặn lại :

- Cháu nói thể nhá, cháu ngoan của bác nhá !

Vũ gỡ tay khỏi tay bác :

- Vâng ạ !

Rồi nó rảo cẳng chạy về. Nó hết sợ hãi vớ vẩn. Đã liều thì không sợ bị đòn. Trông thấy Vũ áo quần nhàu nát, tóc tai bơ phờ, ba nó thương quá, ôm chầm nó vuốt ve âu yếm. Vũ cố lắc cái đầu. Nó nhìn dì nó, mắt nó đỏ hoe. Dì nó lại gần nắm tay nó. Vũ khe khẽ xin lỗi dì. Dì nó gật đầu tha thứ. Khoa cũng đến hỏi han anh. Côn sợ bạn giận lĩnh đầu mất. Vũ ôm chặt ba nó hơn. Nước mắt nó trào ra, sung sướng. Vũ không còn tủi thân, không còn cô độc nữa.

Hai chiếc xe tay vắn đậu chờ khách. Bây giờ có thêm Vũ là năm người. Họ từ biệt ông lang Tặng. Ông lang Tặng không quên gói táo tàu cho Vũ. Côn đã gặp Vũ. Hai đứa nháy mắt ra cái điều ăn «giơ» lắm. Vũ ngồi chung xe với Côn và Khoa.

Xe chạy được một quãng, không hiểu con nhà Vũ «phiệu» chuyện gì mà thằng Khoa cười như nắc nẻ. Dì nó nhìn xuống. Ba đứa đang thay phiên nhau gặm củ thực địa.

- Chương 18 -

Vũ và Thúy châu đầu vào cái lồng chim khuyen. Hai đứa bé lại thân nhau như cũ. Thúy không bảo Vũ giỏi vô tiền lộc thánh. Vũ không muốn Thúy hóa thành con nhặng nữa. Chúng nó đã làm lành.

Dưới mắt Vũ, hôm nay con Thúy hiền nhất trên đời. Dưới mắt Thúy, hôm nay thằng Vũ ngoan không thể chê được. Nhưng mấy chú chim khuyen nhảy nhót trong lồng, hai đứa bé cũng đang chuyện trò vui vẻ. Tâm hồn chúng nó lâng lâng, chẳng gọn một chút bụi ưu tư nào. Bốn con mắt long lanh nhìn nhau, trong vắt cơ hồ những giọt sương mai động trên lá xanh non.

Bốn con chim khuyen Vũ thua cuộc Thúy còn có ba con thôi, một con chết tối hôm qua rồi. Thúy hái hoa râm bụt kết đầy cái lồng bấy, đỏ sặc sỡ. Thúy khen Vũ đan lồng giỏi khiến Vũ hả hê. Mãi nói chuyện chim, Vũ quên khuấy một việc quan trọng. Nó móc túi quần soóc, lôi ra một gói nhỏ xinh bọc bằng giấy bóng tím, khoe bạn :

- Vũ có cái này hay lắm cơ !

Thúy hỏi :

- Cái gì thế hở Vũ ?

Vũ làm bộ bí mật :

- Đồ Thúy biết ?

Thúy ngẫm nghĩ một lát rồi nói :

- Kẹo chứ gì ?

Vũ lắc đầu :

- Sai rồi.

- Thế gì ?

- Vũ đồ Thúy mà.

- Thúy chịu.

Vũ cười :

- Chịu thật hay chịu dối ?

- Chịu thật.

Vũ truyền gói nhỏ từ tay này qua tay kia :

- Táo tàu !

Thúy mừng rỡ :

- Táo tàu à ? Táo tàu ngon ngon lắm. Mẹ Thúy sắc

thuốc hay cho Thúy những quả táo tàu nát như. Ăn bã táo tàu chán chết. Táo tàu của Vũ sắc thuốc chưa ?

- Chưa.

- Vũ cho Thúy một quả nhá !

Vũ trao tay Thúy gói táo :

- Vũ cho Thúy tất.

Thúy cầm gói táo bóc ra xem. Con bé mở to đôi mắt. Eo ôi, nhiều quá, những mười bốn quả phải ăn để mới được. Thúy đưa Vũ một quả, dục Vũ :

- Ăn đi !

Hai đứa nhai táo một cách ngon lành. Thúy hỏi :

- Táo ở đâu hử Vũ ?

- Táo Vũ được cuộc đấy.

- Thích nhỉ. Vũ đánh cuộc thế nào ?

- Thằng nhãi Tàu ở Cống Đậu to hơn Vũ khỏe hơn Vũ thách Vũ vật ngã nó, đèo ngựa nó ra, vồ vào bụng nó ba cái. Được thì nó mất mười bốn quả táo tàu, thua thì Vũ mất cái kèn ác-mô-ni-ca. Vũ vật nó ngã ngon ơ. Nó thua cuộc.

Thúy tấm tắc :

- Vũ «cừ» nhỉ !

Vũ khuyển đôi tay tựa nhà đô vật :

- Giang hồ phải «cừ» chứ !

Thúy nhớ chuyện Vũ bỏ nhà, nó hỏi Vũ :

- Hai hôm ở Cổng Đâu, Vũ làm gì ?

Vũ có dịp «phiệu». Nó lim dim đôi mắt ra chiều mơ mộng. Nó tưởng tượng những kỷ niệm không hề có, kể cho con Thúy nghe. Nhưng kỷ niệm làm tướng cướp «cánh buồm máu» thì nó kể thật, kể say sưa. Tuy nhiên Vũ vẫn dấu không nói với con Thúy chuyện «cóp» tào tào nhằm phải thực địa, ô mai hay chuyện trần trọc trên giường đợi giấc mơ thấy con Thúy mà chỉ thấy bóng cây lay động. Vũ nhắc lại kỷ niệm bằng giọng nói mơ hồ làm con Thúy chăm chăm theo dõi.

Con Thúy có cảm tưởng thằng Vũ là vị hoàng tử trong truyện cổ tích. Thúy chưa đủ mơ mộng để ví nó là công chúa ngủ trong rừng, song nó cho rằng thằng Vũ xứng đáng là vị hoàng tử. Vũ «cừ» quá, thối ác-mô-ni-ca hay, bơi giỏi, học nhất lớp, đánh nhau không sợ thằng nào. Thúy thích Vũ lắm. Con bé nhỏ nhẹ :

- Vũ ơi, sao Vũ «cù» thế ?

Vũ kiêu hãnh lập lại câu nói cũ rích :

- Giang hồ phải «cù» chứ !

- Không «cù» có giang hồ được không ?

Vũ bĩu môi :

- Không «cù» mà giang hồ thì chỉ có giang hồ... bếp !

- Giang hồ bếp là gì hở Vũ ?

- Là đi thổi cơm, nấu cám, bẻ em; là đi ở.

Vũ ba hoa tiếp :

- «Cù» như Vũ mới dám bỏ nhà giang hồ chứ. Vũ phiêu lưu trên sông Trà Lý, làm «đại ca» bọn nhãi Cống Đâu, làm Lý Tích chữa bệnh mù cho cô Vũ.

Thúy biết chuyện Lý Tích, đùa Vũ :

- Thế có cháy râu không ?

Vũ xoa cằm :

- Làm gì có râu mà cháy !

Hai đứa bé cười khúc khích. Thúy ăn thêm quả táo tàu nữa rồi gói lại để dành. Vũ nhìn ba chú chim ngơ ngác trong lồng. Hai chú đậu liền nhau trên cái thanh ngang gần công nước, còn một chú co ro dưới đáy lồng. Mấy chú đã mở cánh chán nháy nhót. Chuyện của Vũ cũng cạn dần. Vũ nghĩ giấc mơ ban đầu. Nó vẫn muốn rủ con Thúy đi chơi cầu Bo.

Đắn đo mãi Vũ mới ngớ ngẩn hỏi :

- Thúy có thích không ?
- Thích chứ, táo tàu ngon lắm...

Vũ cụt hứng, hỏi lại, vẫn câu ngớ ngẩn :

- Thúy có thích không ?

Thúy toét miệng cười :

- Thúy nói rồi thôi, Thúy thích táo tàu mà.

Vũ nuốt nước bọt. Cái vẻ hồn nhiên lúc mới đến, lúc ba hoa chuyện giang hồ biến đâu mất. Tướng cướp «cánh buồm máu» đâm ra rụt rè, ngượng nghịu. Hình như tai Vũ sắp sửa nóng ran, tay không biết bỏ vào chỗ nào cho đỡ vướng.

Vũ nuốt nước bọt lần nữa :

- Không phải thích táo tàu, thích cái khác cơ !

- Thích cái gì ?

Vũ ấp úng :

- Thích... thích... hóng mát ở cầu Bo...

Vũ buông thông đôi tay chờ câu trả lời. Câu trả lời ấy hoặc sẽ làm Vũ sung sướng hoặc sẽ làm Vũ buồn rầu. Vũ vờ nhìn cái lồng chim, không dám nhìn con Thúy. Nhưng con Thúy đã tỏ vẻ :

- Hóng mát ở cầu Bo làm gì hở Vũ ?

Lời nói của con Thúy không khác gì một cơn gió mát thổi vào tâm hồn Vũ, mát rượi. Nỗi hồi hộp tiêu tan. Tai Vũ hết nóng, tay nó hết dài, Vũ hân hoan đáp :

- Hóng mát ở cầu Bo ăn kem cóc. Kem cóc ngon bá chê. Thúy có thích ăn kem không ?

- Thích.

- Mới lại uống nước dừa nữa ?

- Thích.

- Ăn ổi nữa ?
- Ổi Thúy cũng thích.
- Chiều nay nhé !
- Chiều mai cơ...
- Sao lại chiều mai hử Thúy ?
- Chiều nay Thúy đi thăm mộ ông với ba mẹ.
- Thế nhất định chiều mai nhé !
- Nhất định.
- Thôi Vũ về đây.

Thúy đưa Vũ ra đường. Chờ Thúy khép kín cửa, Vũ co cẳng chạy như thể chạy đua với niềm vui rào rạt. Chiều mai, chiều mai, chiều mai bằng một ngàn buổi chiều khác. Đó là buổi chiều vàng trong cuộc đời thơ ấu của thằng Vũ.

- Chương 19 -

Vũ dặn Côn và Vọng :

- Bây giờ hát từ đầu chí cuối, gần hết thì hát chậm dần nghe chưa ?

Hai thằng bạn trẻ gật đầu, lắng tai nghe tiếng ác mô ni ca đạo nhạc của thằng Vũ. Chúng nó bắt giọng thật đúng nhịp :

- « Bao tháng ngày xa vắng trôi
Còn đâu nếp trường xưa
Xa vắng càng thiết tha mong
Bên mấy khung song thưa
Say ngắm từng gian lớp xinh
Lòng xao xuyến tình thơ
Bao tình thơ ngây những lúc vui chơi
Cùng ngồi quanh bóng mát cùng reo cười
Cây xoài xưa kia lá tốt xanh tươi
Tránh lòng ai nhớ tiếc khó nguôi...»

Vũ đặt kèn trên bàn khen lia lịa :

- Hay lắm, nhớ trường lắm chúng mày ạ ! Tao muốn khóc.

Côn và Vọng cũng muốn khóc. Mắt chúng nó mong lên sự thương nhớ. Tuy còn hai tuần lễ nữa mới nghỉ hè, mới xa mái trường. Nhưng chúng nó đã mơ hồ thấy những gian lớp đóng kín mít suốt ba tháng. Sân trường cỏ mọc đầy. Vắng vẻ. Mùa thu nhuộm đỏ lá vàng và gió thổi lìa khỏi cây. Cảnh điêu hiu ấy chẳng còn bao lâu nữa sẽ đến. Chúng nó sẽ xa thầy, xa bạn, tản mạn về đồng quê hóng mát. Chúng nó sẽ tương tư tiếng phán khô viết ken kết trên bảng đen. Chúng nó sẽ thềm những ngọn roi vụt quần đít và sẽ ao ước chóng được nghe thầy mắng mỏ.

Bài «Trường cũ» mà bọn thằng Vũ sắp trình bày hôm mãn niên học, chắc chắn sẽ làm cả trường khóc. Và khi đã lìa mái trường, nếu niên học sau có kẻ nào bất hạnh không được trở lại học nữa, kẻ ấy phải đau khổ suốt quãng đời thơ ấu. Bài «Trường cũ» sẽ là liều thuốc an ủi họ để hát lên cho tiếc cho thương. Ai sáng tác bài này mà truyền cảm thế ! Điệu nhạc chân thành, giản dị, chứa chan tình cảm. Đến nổi hát lên là muốn khóc rồi.

Côn hỏi Vũ :

- Bài này của ai hử mày ?

- Tao quên rồi. Ba tao bảo của một anh học trò trường Bưởi.

- Ba mày ngày xưa học trường Bưởi à ?

- Ừ.

- Chắc ba mày không nghịch như chúng mình đâu nhỉ?

- Ai bảo mày thế ?

- Tao đoán.

Vũ có dịp nói về ba nó, nét mặt nó hớn hờ. Vũ say sưa kể :

- Ba tao nghịch bằng mười chúng mình bây giờ ấy.

- Sao mày biết ?

- Mỗi lần di tao mắng tao hay thằng Khoa cái tội nghịch ngợm, ba tao bênh anh em tao. Ba tao bảo «nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò», đứa nào còn bé đi học không nghịch, chết xuống âm phủ xếp hàng thứ mười, không được ghi tên lên bảng danh dự nữa và bị quỷ sứ bắt nạt.

Con nhà Vũ «phiệu» chuyện này khiến hai thằng bạn nó ngứa chân, muốn đi đá bóng ngay lập tức. Vũ chúa hay «phiệu» chuyện. Ba nó bênh nó, chỉ nói gọn ba tiếng «kệ chúng nó» thế mà Vũ dám bịa thêm lời và gán tội cho ba nó. Vũ kể tiếp :

- Hồi ba tao đi học, trường Bưởi có cái trò đi xe đạp vòng quanh Đông Dương.

Vọng chen thắc mắc của nó vào chuyện :

- Trường Bưởi ở đâu hở mày ?

- Ở Hà Nội.

Côn dục :

- Xe đạp vòng quanh Đông Dương ra sao hở mày ?

- Lạ lắm.

Vọng hỏi :

- Ba mày làm cua rơ à ?

- Không. Họ vẽ cái bản đồ Đông Dương to tổ bố trên sân cỏ bằng vôi trắng, có năm miền Bắc Kỳ, Trung Kỳ, Nam Kỳ. Ai Lao vào Cao Mên. Một đoạn xe đạp đi trên cái vệt vôi trắng vòng quanh Đông Dương rồi ghé thăm từng miền. Vừa đạp vừa hát bài «Vành xe chắc chắn tiến trên đường xa vời. Cùng gò lưng vui tươi đạp đi hoài. Ngàn tia nắng chiếu sang trên đường xa vời. Vành xe bon bon lăn toàn cõi Đông Dương. Tới Nam Kỳ thì dân Nam Kỳ ra hát vọng cổ tiếp đón, tới Trung Kỳ thì mọi Trường Sơn nhảy nhót hoan hô chúng mày ạ ! Toàn

học trò trường Bưởi chơi.

- Ba mày chơi gì ?

Vũ cười hô hô :

- Ba tao chơi đàn bà mọi. Ba tao mặc váy, dắt lông ngỗng lên tóc, bôi vôi đầy má nhảy «van» mà lại hát bài «tăng cô si noa» !

Côn đập bàn :

- Tuyệt, ba mày tuyệt !

Vũ vung tay :

- Tuyệt «cú mèo» !

Vọng thúc Vũ :

- Kể nữa đi mày !

- Thôi, kể chuyện ba tao hàng tháng chưa hết. Nghỉ tập hát nhé ! Tao đưa chúng mày đi chén phở rồi đi xem kịch là vừa.

Ba thằng dắt nhau đến hiệu «Phớn» gọi ba bát phở nóng hổi. Chúng nó vừa húp vừa thổi phù phù. Bên ngoài, nắng đã tắt. Đường phố bắt đầu đông đúc và tiếng trống kịch cũng bắt đầu réo gọi khán giả.

Ăn phở xong, ba thằng đi tha thẩn chung quanh trường. Vũ chỉ mua có mỗi tấm vé màu xanh hai đồng. Nó không dám mua ba vé, còn để tiền ăn kem với con Thúy chiều mai chứ. Bảy giờ rưỡi diễn kịch mà giờ bảy giờ rồi. Tiếng trống mỗi lúc một dồn dập, thôi thúc tâm hồn hai thằng Côn và Vọng. Hướng đạo Hải Dương sang đây diễn kịch, đốt lửa trại chắc phải hay lắm. Không hay mà vô số người mua vé. Cứ nghĩ tới kịch hay, đàn hay, hát hay, múa hay, người hai thằng bạn của Vũ nôn nao. Còn con nhà Vũ vẫn tỉnh bơ.

Ba thằng bách bộ vòng quanh trường ba bốn lượt rồi. Cách trường độ năm thước lại có một lão đội xếp cầm dùi cui, mặt mày hung ác, đứng canh. Còn mỗi cổng phía nhà bà xơ có thể nằm rạp xuống chui vào, qua cầu tiêu, qua nhà bác tùy phái, tới sân trường được thì cũng có lão đội xếp già chễm chệ trên cái ghế đầu.

Đúng bảy giờ rưỡi, tiếng trống ngừng đánh. Bản nhạc mở màn khởi xướng. Ngực thằng Côn đập mạnh. Nó hỏi :

- Thế nào Vũ ?

- Yên chí.

Vọng nói :

- Kế gì hở Vũ ?

- Chúng mày cứ rồi lên, ghé tai tao nói kế của tao cho mà nghe...

Hai thằng nhãi sưng rên. Chúng nó sắp mạo hiểm để vui thích, để cười, để kiếm những giọt sương mai cho mát tuổi thơ. Vũ nín Côn :

- Vé đâu ?

- Đây.

- Đưa cho tao. Thôi, chúng mình vào là vừa.

Vũ nói dứt câu, bỏ chạy. Để nó chạy cách hai mươi thước, Côn và Vọng đuổi theo. Khi tới gần cổng sau, nơi lão đội xếp già chễm chệ trên cái ghế đầu, Vũ luôn hai tay vào áo sơ hồ dẫu diêm vật gì. Côn và Vọng hót hơ hót hải chạy thẳng vào chỗ gác vừa thở hên hên vừa chỉ thằng Vũ. Côn vờ nói không ra lời khiến lão đội xếp mắng :

- Cái gì thế ranh con ?

- Ăn.. cả... cấp...

- Đâu, ăn cắp đâu ?

- Nó chạy kia kìa, ông đuổi bắt nó đi, nó ăn cắp đồ của ông phò cầm đây ông ạ !

Lão đội xếp trông theo thằng Vũ. Lúc này, Vũ chạy chậm chậm, có vẻ sợ sệt nhìn lão đội xếp. Đúng ăn cắp rồi, lão đội xếp đuổi Vũ. Côn khuyến khích lão :

- Ông bắt tù bỏ mẹ nó đi ông nhé !

Rồi nhanh như cắt, hai thằng nằm rạp xuống cánh cổng, chui vào.

Lão đội tóm được thằng Vũ, liền hỏi :

- Mà ăn cắp cái gì đây ? A lê về bóp !

Vũ van lậy :

- Cháu có ăn cắp gì đâu. Hai thằng kia bắt nạt cháu, định giật vé xem kịch của cháu. Chúng nó đuổi cháu, cháu phải dấu vé ở ngực. Đây ông xem này, tấm vé hai đồng của cháu, cháu có ăn cắp gì đâu ?

Lão đội xếp thấy thằng bé nói đúng. Lão thả nó ra, toan về chỗ «dân» tụi ôn con vài cái bộp. Nhưng chúng nó đã biến mất. Lão ngoảnh nhìn Vũ. Nó vù khá xa, bèn đứng lại réo :

- Ông ơi ! Hai thằng ấy là bạn cháu đây. Chúng nó chui cổng vào xem kịch rồi. Chào ông nhé !

Vũ toét miệng cười. Nó dơ tay chào lão đội xếp già. Trong nháy mắt, Vũ đã vù vào sân trường bằng lối cổng soát vé tìm hai thằng bạn của nó.

- Chương 20 -

Quang cảnh như trong giấc mơ ban đầu của Vũ. Nắng chiều chỉ còn đọng lại từng mảng trên những lùm cây xa tắp bên kia sông. Trời mát mẻ. Gió từ dưới sông thổi lên làm phất phơ mái tóc hai đứa bé. Chỉ khác một tí là nước sông đã pha ít nhiều phù sa. Hai đứa đi sóng đôi. Thỉnh thoảng đứa đi trước đứa đi sau. Sang tới bên kia cầu. Thúy gặp thằng Dương.

Dương là con ông phó cảm. Nhà nó nuôi hai con chó béc-giê. Bố nó thay mặt ông chánh cảm tây, trông coi hết đội xếp trong tỉnh. Đội xếp trông thấy ba nó, đứng nghiêm chào kính cẩn. Dương là đứa con cầu tự, ba mẹ nó chiều nó lắm. Nó muốn cái gì được cái ấy. Dương học lớp ba, cùng lớp với Thúy. Thầy giáo không bao giờ gọi nó đọc bài. Nó học dốt, lại lười. Thế mà tháng nào thầy cũng cho nó lên bảng danh dự. Nó giữ sổ luân chuyển làm đồ mực bản hết sổ. Ông Đốc cũng chẳng mắng nó. Ông Đốc và các thầy giáo chơi mạt chược với ba nó nên càng dung túng nó.

Dương hay vắng tục, giống hệt con nhà Hách. Tính nó thô lỗ và thích bắt nạt bạn bè. Có lần nó đánh con thầy lớp tư chảy máu mũi. Trong lớp nó thường trêu con Thúy. Giờ ra chơi, nó lén vào lớp đồ mực lên ghế

chỗ Thúy ngồi khiến áo quần con bé dính đầy mực bê bết, khóc suốt suốt. Có khi nó bẻ ngòi bút của Thúy làm Thúy cắn bút giờ thì tả, bị ăn dzê rô oan uổng. Nó cậy con ông phó cảm, gây sự cả lớp trừ thằng Hải, thằng Phiệt là hai thằng ngồi cạnh nó chuyên môn cho nó cóp-pi tính đồ và vẽ hộ nó.

Thình lình gặp Thúy đi cạnh Vũ, con nhà Dương ngứa mắt lật đật tới, hất hàm hỏi :

- Thúy, Thúy, đi chơi với tao không ?

Thúy nhăn mặt :

- Đừng gọi tên người ta.

Dương cười híp cả mắt lại :

- Tao cứ gọi mày làm gì ?

Thúy khó chịu :

- Đừng mày tao với người ta.

Dương đưa trái ổi lên gặm một miếng, nhai rau rầu. Vũ lộn tiết. Nó muốn tát hai thằng súc sinh này quá. Tát tai nó thì hết đi chơi với con Thúy. Vũ cố nhịn. Dương tưởng thằng Vũ sợ hơi ba nó, không dám bênh con Thúy, nó toan nắm lấy tay con Thúy. Song nó phải

rút tay lại ngay vì thằng Vũ đã kéo con Thúy đứng sát nó. Dương vừa nhai ồm vừa nói đều :

- «Con gái chơi với con giai.
- Về sau cái vú bằng hai quả dừa...»

Vũ xắn tay áo lên. Thúy ngoắt Vũ đi về, Vũ hỏi :

- Thúy sợ nó à ?

- Ừ.

- Sợ gì, đã có Vũ.

- Ba nó làm phó cảm, Thúy sợ lắm. Hôm nọ, nó lấy cổ chuyền của Thúy. Nó cốc Thúy hai cái, giật con bướm bạc gài đầu của Thúy nữa. Thúy mách thầy, thầy chả nói gì.

Vũ tức sôi ruột. Đang vui vẻ, bị con nhà Dương phá đám không tức sao được. Vũ hậm hực theo Thúy bước thật nhanh. Nhưng con nhà Dương không tha hai đứa. Nó đeo sát Vũ, nói nhảm nhí. Đến giữa cầu, Dương gọi:

- Ê Thúy, lẹ lem Thúy !

Thúy nín thinh. Dương lại lải nhải câu mất dạy «Con gái chơi với con giai, về sau cái vú bằng hai quả dừa». Thúy vẫn nín thinh. Vũ không chịu được thật rồi. Nó

đứng sững lại như xe đạp đang phóng nhanh hãm phanh thật mạnh. Thúy nắm tay Vũ, Vũ gỡ vội cái bàn tay nhỏ nhắn ấy ra. Máu hiệp sĩ trong cơ thể nó rạo rực. Dương khiêu khích :

- Ê Thúy, tao gọi mày cầm hờ con lọ lem ?

Thúy run rẩy nép sát bên Vũ. Vũ nhớ rằng nó đã kể cho Thúy nghe những câu chuyện giang hồ vùng vẫy của nó. Nó nỡ để thằng oắt Dương bắt nạt đứa bạn gái thân thiết của nó hay sao ? Bây giờ Vũ mới lên tiếng :

- Dương, sao mày mắt dạy thế ?

Dương dang hai chân, đút hai tay vào túi quần nhỏ nước bọt xuống cầu :

- Tử tế cái củ «khâm» á ! Việc gì đến mày hờ thằng lái buôn ?

Bị sỉ nhục, Vũ trả miếng ngay :

- Im mồm đi thằng phó cảm !

- À, thằng lái buôn dám nói xấu ba tao hả ?

- Ủ, ông nói đây phó cảm ạ !

- Thằng lái buôn.

- Thằng phó cầm.
- Thằng lái buôn cắt chó.
- Thằng phó cầm cắt chó.
- Thằng lái buôn ăn cắt chó.
- Thằng phó cầm ăn cắt chó.

Dương đôi giọng, nó đọc tên ba thằng Vũ :

- Thằng Hùng, ha ha ha, anh hùng lái buôn. «Anh anh hùng xưa, nhớ hồi là hồi» buôn cắt !

Khoái chí, nó cười ha hả. Vũ nhổ bọt vào mặt nó :

- Thằng Đình, Đình hỏi, Đình «Trọc đầu lông lóc bình vôi, Mẹ ngồi mẹ ỉa mẹ bôi lên đầu» thằng Đình !

Con nhà Dương gồm thằng Vũ. Nó chỉ dám đấu võ miệng. Thúy run rẩy, thương hại quá. Vũ phải choảng thằng Dương ngay mới được. Ở trường, mỗi lần thầy xử tội đánh nhau, thầy thường hỏi đứa nào đánh trước. Hễ đứa nào đánh trước là đứa ấy có lỗi. Vũ sợ thằng Dương hèn nhất mách thầy, nó muốn thằng Dương đánh nó trước. Nó mên con Thúy, chịu con Thúy, cho con Thúy tất cả những gì nó có. Nó không thể để thằng Dương bắt nạt con Thúy. Dù thằng Dương là con lão phó cầm nó

cũng «moa phú».

Thấy Vũ im lặng, Dương chửi tiếp :

- Thằng lái buôn ăn củ «khâm» !
- Thằng phó cầm ăn củ «thù biu» !

Dương to tiếng :

- À mày bảo ba ông ăn củ thù biu hả ?
- Ủ đây, ông «đét» sợ.
- Mày nói lại xem nào ?
- Ông nói rồi.
- Tiên sư thằng lái buôn !
- Tiên sư thằng phó cầm !

Dương lồng lộn :

- À, mày chửi ba tao hả ?
- Ông chửi mày có giỏi chơi ông đi.
- Mày chửi lại ông xem nào ?
- Ông chửi rồi.

- Mày giỏi chửi lại đi ?
- Ông chửi rồi, chơi đi phó cảm !
- Mày chửi lại ông đánh bỏ bố mày ngay.
- À, mày thách hử ?
- Ừ, ông thách mày chửi bố ông đấy ?
- Ông sợ «đét» gì !
- Thì mày giỏi chửi đi.
- Tiên sư thằng phó cảm ! Ông chửi nữa, mày chơi đi, chơi mau đi phó cảm con !

Chưa bao giờ Vũ «đánh võ mồm» lâu thế. Con nhà Dương đứng lâu e thằng Vũ dám «tấn» nó lắm. Nó giả vờ hùng hùng hổ hổ, đe dọa :

- Mày nhớ nhé ! Mai ra trường biết tay ông !

Rồi nó cầm cổ chạy. Vũ từ từ kéo tay áo xuống. Cuộc vui của nó bị đứt quãng. Thúy đòi về. Nó nắm chặt tay Vũ. Vũ không gỡ ra. Bây giờ nó mới thấy tay con Thúy êm ái và mát rượi. Bàn tay ấy làm tiêu tan cơn tức giận của Vũ.

Gói thoải mái hơn. Vũ dìu Thúy đi với một niềm kiêu hãnh của «hiệp sĩ». Đêm nay, chắc nó nằm mơ thấy con Thúy.

- Chương 21 -

Chúng nó ngồi dưới gốc cây xoan tây từ lúc tan học, tiếng ve sầu rên rỉ sao mà buồn thê. Vũ ngẩng mặt lên nhìn những chùm soan đỏ rực. Nắng trưa làm chói chang màu hoa khiến Vũ chớp mắt mau. Nó dựa hẳn người vào thân cây xoan, vòng tay bá vai bạn.

Vũ bị đuổi học từ hôm qua. Nó đánh thắng Dương chảy máu mũi chỉ vì bênh thằng Vọng. Sau hôm bị thắng Vũ thách thức rồi cong đuôi chạy, con nhà Dương để bụng thù thằng Vũ. Nó muốn choảng thắng Vũ. Thằng Phiệt, thằng Hải sợ bọn thằng Vũ hỏi tội nên khuyên thằng Dương đừng gây sự với Vũ.

Chúng nó biết Vũ được thầy yêu, bạn quý, nhờ nó học giỏi và cũng nhờ đội bóng của nó đá chiến. Nhưng có thằng Vọng mới hạ nổi tụi An Tập chứ những trận trước thua bết tĩ. Bây giờ con nhà Vọng nghỉ đá thì thằng Vũ sẽ mang xe bò đi chở bóng của tụi An Tập.

Bọn thằng Dương bàn nhau xúi thằng Vọng rút chân khỏi đội bóng của thằng Vũ. Dương nói xấu Vũ, tấm tắc khen Vọng cừ hơn Vũ. Vọng nín thinh. Nó không thể quên những phút vinh quang của đời nó trên sân cỏ hay những phút vui vẻ hồn nhiên trên sân trường mà nhờ thằng Vũ nó mới được hưởng. Chỉ có thằng Vũ

mới mang lại cho thằng Vọng những trận cười vỡ bụng hay những giọt nước mắt sung sướng. Vọng mặc kệ bọn thằng Dương nói chán nói chê. Nó lắc đầu nguây nguẩy.

Dương là thằng đều. Trong lúc đứng gần Vọng, nó dúi vào cặp sách của Vọng tám giấy bạc một đồng. Nếu Vọng nghe nó, nó sẽ tặng Vọng. Nếu Vọng khăng khăng chơi với thằng Vũ, nó sẽ đổ tội Vọng ăn cắp tiền của nó để làm nhục Vọng. Quả nhiên, Vọng bị mắc bẫy. Dương mách ông Đốc. Vọng chối. Dương xin ông Đốc khám Vọng. Ông Đốc sai tùy phái lục cặp sách của Vọng và tìm thấy tiền dấu trong đó. Ông Đốc tát Vọng một cái nẩy đom đóm. Vọng run rẩy, mặt mày tái mét. Nước mắt nó ứa ra, chảy xuống mồm mằn mặn, cay đắng.

Thằng Long biết chuyện, mách Vũ. Vũ chạy tới hỏi Vọng. Vọng khóc thui thít. Nó nói đứt khúc từng quãng:

-Thằng Dương... xúi tao bỏ... đội bóng của mày... Tao không nghe... Nó nhét... tiền vào cặp... sách tao... vu oan cho tao... ăn cắp. Ông Đốc... tát tao... Chắc tao bị đuổi mày... ạ ! Bị đuổi... vì ăn cắp... mẹ tao buồn lắm... Tao chưa ăn cắp bao giờ... Vũ ạ !

Vũ hiểu ngay con nhà Dương khôn nạn đã trả thù nó bằng cách vu oan cho thằng bạn đá bóng tuyệt «cú mèo» của nó. Vũ thương Vọng hơn cả mọi lúc. Nó an ủi bạn.

- Mày đừng lo, đã có tao. Mày không bị đuổi học đâu. Mày tội tình gì mà ông Đốc đuổi. Tao mới có tội. Hôm nớ tao chửi bố thằng Dương, suýt tao «tấn» bố mẹ nó nên nó thù tao nó bắt nạt mày đấy. Mày đừng lo Vọng ạ! Tao đi gặp ông Đốc đấy.

Vũ bỏ Vọng ngơ ngác nhìn theo bóng dáng chàng hiệp sĩ tí hon. Vũ mon men lên phòng ông Đốc. Nó đẩy cửa bước vào. Gặp đông đủ các thầy. Vũ giả vờ cúi gầm mặt, thú nhận nó đã lấy tiền của thằng Dương nhét vào cặp của thằng Vọng. Thầy Đàn ngạc nhiên, ông Đốc ngạc nhiên. Vũ nói nó trót dại. Nó trót dại thì chỉ bị quỳ là cùng chứ thằng Vọng trót dại chắc chắn bị đuổi. Thầy Đàn không tin Vũ. Thầy gặng hỏi :

- Thật con lấy tiền của thằng Dương hay con nhận vì thương thằng Vọng ?

Vũ chẳng cần suy nghĩ lâu la, nó trả lời ngay :

- Thừa thầy con lấy ạ !

- Tạo sao con làm thế ?

- Thừa thầy con trót đại.

Ông Đốc nghe Vũ sám hối thành tâm quá. Ông ngỡ thực. Ông mắng mỗ Vũ, đánh nó năm cái thước báng rất cả mông và bắt nó quỳ một tiếng đồng hồ. Bọn thằng Dương đứng nhìn cười hả dạ.

Vũ nghiền răng căm tức. Nó chửi thề «Tiên sư mày phò cẩm ẹ ! Chốc nữa ông đánh bỏ mẹ mày». Hết hạn quỳ, «hiệp sĩ» Vũ lồng lộn bỏ đi tìm thằng «súc sinh» Dương. Nó phóng tới đâm đá thằng Dương toì bời. Đến nổi con nhà Dương ôm mặt khóc hu hu. Ngay chiều hôm đó, lão đội xếp già gõ cửa nhà thằng Vũ, mời ba nó ra sở cẩm. Nhưng ba nó đã lên Bắc Kạn, dì nó phải thay việc ba nó. Chuyện thằng Vũ đánh chảy máu mũi con ông phò cẩm quan hệ lắm. Ông phò cẩm bảo dì nó đợi ba nó về hẵng hay. Sáng hôm sau, ông Đốc xuống tận lớp nhì một đuôi thằng Vũ khỏi lớp.

Vũ thản nhiên khi biết mình bị đuổi học. Trước khi cấp cặp bước ra khỏi lớp, nó còn toét miệng, nhấp nháy đôi mắt khôi hài với bạn bè. Thầy Đàn nhìn nó thương hại. Con nhà Vũ chẳng cần ai thương hại. Nó cho rằng bênh vực thằng Vọng, đánh thằng Dương là «bỏn phận» của hiệp sĩ. Vũ đọc truyện «Đường kiếm họ Triệu, thấy Triệu Dương Hiệp thường rút kiếm đâm lòi ruột bọn vua quan bắt nạt người cô thế, nó khoái chí lắm. Nay

nó đánh thắng «súc sinh» Dương chảy máu mũi cũng là bệnh vực thằng Vọng, khác chi Triều Dương Hiệp. Nó lại nhận nó là Triều Dương Hiệp nữa thì nó còn sợ cái nỗi gì. Ôi dà, đuổi học càng thích, tha hồ chạy nhảy. Sắp hè rồi, không cần.

Về nhà, nó nói cười âm ỹ, coi chuyện bị đuổi học là trò chơi. Suốt ngày nó thối kèn hay luyện «võ hiệp» cho thằng Khoa. Dì nó lắc đầu, thở dài. Cơ sự này phải đợi ba nó chứ trách nó sợ nó giận nó bỏ nhà thì rắc rối to. Thành thử, Vũ thả cửa chơi nghịch, dì nó không mắng mỗ. Vũ càng tưởng bị đuổi học là trò chơi. Nó chắc mẩm con Thúy đã phục nó cừ hết chỗ nói. Vũ dám «tấn» thằng Dương chảy máu mũi. Vũ thật đáng tay giang hồ hảo hán. «Giang hồ phải cừ chứ», Vũ luôn nuôi cái mộng cừ ấy nên nó bất chấp phải trái, nó «moa phú» lão phó cảm. Bốc máu là nó choảng hết. Choảng xong, bị đuổi học, con nhà Vũ không thêm hối hận. Nó vẫn cười hô hô và ba hoa chích chòe cả ngày.

Trong khi ấy, thằng Côn buồn rầu vô hạn. Ông Đốc bảo sang năm chưa chắc con nhà Vũ đã được học trường công. Vũ không được học trường công nghĩa là nó phải xa thằng Côn, thằng Vọng, xa đội bóng từng đè bẹp tụi An Tập 3-0 của lớp nhì một. Vũ xa nó thì lấy ai làm chánh đảng, ai bày mưu tính kế sang sông ăn cắp vải, ăn

cấp ối ? Nhất là mấy hôm nữa bãi trường, ai sẽ thổi ác mô ni ca để nó hát bài «Trường cũ». Côn thương thằng Vũ bao nhiêu, nó lại ghét con Thúy bấy nhiêu. Tại con bà cô này chứ không làm sao thằng Dương thù thằng Vũ, vu khống thằng Vọng khiến thằng Vũ nổi giận đánh nó chảy máu mũi. Côn ức con gái thậm tệ. Ưc con gái chán, nó đâm ra ức thằng Vũ.

Côn véo vào tay bạn một cái thật mạnh. Vũ kêu ối ới :

- Gì thế mày ? Gì mà mày véo đau thế ?

Côn trách móc :

- Sao mày đại thế hở Vũ ?

Vũ gắt :

- Mày cứ luôn miệng hỏi câu ấy.

- Đánh con ông phó cảm mà không đại à ?

- Đại gì, mày nói tao xem nào ?

- Thầy bệnh mày mà mày còn bướng ?

Vũ sực nhớ buổi chiều trước hôm bị đuổi. Thầy Đan gọi riêng Vũ ra hành lang. Thầy ân cần dặn :

- Ông Đốc và thầy thương con lắm. Lát nữa ông phó

cắm tời, con đừng nói gì, mặc thầy lo liệu. Con xin lỗi ông ta nhé Vũ nhé !

Vũ vâng lời thầy. Khi ông phó cắm tời, ông ta xồng xộc vào lớp. Học trò đứng lên. Ông ta không thềm vẫy. Ông ta hàm hàm, dữ tợn. Con nhà Dương theo gót bố, mặt vênh vang như chó con vừa được chủ vuốt ve. Vũ ức quá quên mất lời thầy dặn. Ông phó cắm hỏi Vũ :

- Mày ăn cắp tiền của con tao hả ?

Vũ nắm chặt tay, bóp hai ngón cái kêu răng rắc. Nó uốn ngực rất kiêu hãnh.

- Vâng.

Thằng Dương nói leo :

- Không phải nó, thằng Vọng cơ ba ạ !

Vũ cãi :

- Đồ «súc sinh», tao đây !

Thầy Đàn lắc đầu thương hại thằng học trò ngoan nhưng bướng bỉnh. Ông phó cắm quát :

- Im mồm, thằng ôn con !

Dương mách bố :

- Hôm nọ nó gọi ba là Đình hỏi ba ạ !

Vũ sừng cồ :

- Ai bảo mày hát ba hùng buôn cút ?

Ông phó cầm hạch sách :

- Tại sao mày đánh con tao ?

- Tại nó bắt nạt bạn cháu.

- Nó bắt nạt mày cũng không được đánh nó !

- Đứa nào bắt nạt bạn cháu, cháu cũng đánh, cháu không sợ.

Thầy Đàn kiểm lời can ông phó cầm bút giận tha tội Vũ vì nó còn nhỏ. Thầy bắt Vũ khoanh tay xin lỗi ông phó cầm. Ông phó cầm bắt Vũ khoanh tay xin lỗi thằng Dương. Vũ ngược lên, nó thấy ông phó cầm chẳng khác gì ông ba bị dọa trẻ con và thằng Dương lơ lảo như thằng đánh côn trong đám múa sư tử. Vũ nhìn thầy ngán ngại. Thầy Đàn dục nó :

- Xin lỗi đi con, xin lỗi ông phó cầm không thì con bị ông Đốc đuổi học.

Vũ đứng im. Chân nó chôn chặt một chỗ. Nó bị xử ức quá. Nước mắt nó dàn dụa. Mãi nó mới mở miệng, thồn thức :

- Thừa thầy, con không xin lỗi ạ !

Ông phó cảm tát nó hai cái, chỉ tay vào mặt Vũ xỉ vả một lúc. Đoạn ông bước khỏi lớp. Thầy Đàn không trách Vũ, thầy rút mùi xoa thấm nước mắt cho Vũ. Thầy vỗ nhẹ lên vai Vũ, giọng thầy trầm trầm :

- Thầy hài lòng lắm, nhưng con sẽ bị đuổi Vũ ơi !

Và Vũ bị đuổi. Nhớ lời thầy nói, Vũ ngồi ngay người vung tay :

- Tao «đét» cần học.

- Thế cần gì ?

- «Đét» cần gì !

Côn mĩa mai :

- Bệnh cái con bà cô Thúy ở cầu Bo có lợi lắm hờ mày ?

Vũ câm miệng, nó ngượng nghịu không dám nói cho thẳng Côn hiệu tại sao chiều hôm ấy nó bệnh con Thúy

chửi thằng Dương thậm tệ vậy. Côn ngỗ Vũ bí, rĩa rói thêm :

- Con Thúy thì ra cái «thớ» gì ?

Ra cái «thớ» gì. Vũ không cần biết. Vũ chỉ cần biết lần nào gặp con Thúy vui vẻ Vũ thấy tâm hồn mình lâng lâng, mát rượi. Hễ lần nào con Thúy cau nó, dù vui mấy, Vũ cũng cảm thấy buồn bã vu vơ. Vậy con Thúy ra cái «thớ» gì ? Có lẽ thằng Côn không biết cái «thớ» của con Thúy mà chỉ có Vũ mới biết cái «thớ» đó ra gì thôi. Côn hoành hợc :

- Ủ, nó ra cái «thớ» gì hở mày ?

Vũ xua tay :

- Thôi đừng nhắc chuyện ấy nữa.

- Thế nhắc chuyện gì ?

- Chuyện gì thì chuyện !

- Mày bị đuổi học rồi, còn chuyện gì nữa ?

Côn ngồi im lặng nhớ những kỷ niệm nghịch ngợm hơn hai năm trời bên cạnh Vũ. Nó ngỗ rằng những kỷ niệm đó sẽ theo thằng Vũ đi mất chẳng bao giờ trở lại. Ôi ! Những chiều «chơi kiếm hiệp» ở bãi tha ma, những

chiều vầy vùng ở hồ Phúc Khánh, những trận cười vỡ bụng ở cổng Kỳ Bá, những lần hả hê sau mỗi lần đá bóng thắng tại trường đạo. Thế là hết, thằng Vũ đi khỏi cái trường này là hết cả. Nó sẽ mang tới trường khác cho tụi nhãi khác hưởng. Còn thằng Côn, thằng Vọng và đội bóng lớp nhì một buồn thiu vì mất «chúa đẳng» Vũ rồi. Côn rầu rầu hỏi bạn :

- Ông Đốc dọa sang năm không cho mày học thì mày học ở đâu hở Vũ ?

Vũ tặc lưỡi :

- Cần «đét» gì, học ở đâu chả được.

- Mày định học ở đâu ?

- Tao học trường bà xơ.

- Nhỡ lão phó cấm bắt bà xơ đuổi mày thì sao ?

- Thì tao học trường Kỳ Bá.

- Kỳ Bá làm «đếch» gì có lớp nhì hai !

- Ủ nhỉ, tao thôi học vậy.

- Thôi học mày làm gì ?

- Tao ở nhà.

- Ở nhà ba mày đánh mày chết.

- Đánh thì tao trốn đi.

- Mày lại giang hồ nữa à ?

- Ủ, lần này tao đi xa lắm.

- Mày đi đâu ?

Vũ bèn đọc một câu vọng cổ mà nghe mãi nó đã thuộc lòng :

- «Muôn dặm trùng dương, lấy trăng gió làm nhà, nước mây làm bạn...»

Côn ngó ngẩn hỏi :

- Rồi mày ăn cơm ở đâu ?

Vũ trả lời bừa :

- Tao ăn cơm hàng.

- Tiền đâu mà ăn cơm hàng ?

Vũ bị dồn vào nước bí nó câu :

- Tiền cái củ «thùi biu», giang hồ cần «đét» gì tiền. Hễ được tụi súc sinh bầu làm «đại ca» là có cơm ăn. Tao ở Công Đậu đã từng ăn chim sẻ ran của bọn tổ sư

ăn cắp.

Vũ cười :

- Hà hà, giang hồ có ai mang tiền. Mà xem truyện kiếm hiệp có thằng hiệp sĩ nào mang tiền đâu.

Côn bỗng lấy cái thú giang hồ của Vũ, nỗi buồn của nó chui đầu mất. Nó đập vai Vũ :

- Thật hử ?

- Ừ !

- Mai mà có đến đây nữa không ?

- Không.

- Sao thế ?

- Phải lần mặt ông Đốc, tao «đét» thích.

Côn ngẫm nghĩ một lát, rồi bàn :

- Hay là hai đứa mình giang hồ tối nay đi !

Vũ lắc đầu :

- Đợi ba tao về xem ba tao có đánh tao không đã.

Vũ nói cho sướng miệng chứ đời nào nó chịu đi giang

hồ. Bây giờ con Thúy với nó thân thiết đến độ hai đứa rủ nhau hóng mát cầu Bo thì đại gì Vũ trốn nhà đi giang hồ. Côn cụt hứng lảng sang chuyện khác :

- Mà y có được thổi kèn hôm bãi trường không hở Vũ ?

Vũ chìa khuỷu tay :

- Thổi cái này này !

- Nhỡ ông Đốc cho mà y thổi kèn mà y có thổi không ?

- Không.

- Không có mà y tao «đếch» hát nữa.

- Mà y «đét» hát ông Đốc đuổi bỏ mẹ !

- Đuổi thì đuổi.

Vũ dỗ Côn :

- Hát đi mà y, bảo con nhà Ngân thổi kèn thay tao. Chúng mà y hát chắc được «bravo» ghê lắm.

Côn thè lưỡi liếm môi :

- Cần «đếch» gì «bravo» !

- Thế mà cần gì ?

Côn nắm chặt tay Vũ :

- Tao cần mày cơ...

Hai đứa bé nhìn nhau. Thương mến. Tiếng ve sầu rền rĩ nhiều hơn. Không bảo nhau, hai đứa cùng đứng lên, bá vai nhau sóng bước. Thoắt cái, chúng nó đã nhảy ra khỏi công.

- Chương 22 -

Mấy hôm liền, Vũ bị cảm. Nó nằm lì ở nhà. Vũ mong mỗi con Thúy đến thăm nó, sờ tay lên trán nó và hỏi nó nằm mơ thấy gì. Vũ sẽ kể cho Thúy nghe những giấc mơ đẹp tuyệt vời của nó. Khốn nỗi, con Thúy không đến. Vũ cho rằng con Thúy cũng bị ốm. Nếu vậy Vũ phải đi thăm Thúy. Vũ đã khỏi rồi, khỏe như vâm.

Vũ để đầu trần, mò mẫm tới nhà Thúy. Nó ngạc nhiên hết chỗ nói. Con Thúy vừa gặp nó đã bấu môi lườm nguýt. Vũ cứ tưởng nó đánh chảy máu mũi thằng Dương bên con Thúy và bị ông Đốc đuổi học thì con Thúy phải phục nó sát đất chứ. Tại sao con bé nữ tặc, nữ khiêu khích Vũ. Vũ chắc con Thúy giận mình. Tự nhiên tai nó nóng bừng như mọi bận. Vũ thỉnh thích sự hờn mát của Thúy.

Nó làm lành :

- Thúy giận Vũ cái gì thế ?

Thúy trả lời sảng :

- Không biết.

Vũ cố tìm cách giảng hòa :

- Chim khuyên của Thúy hót hay chưa ?

Thúy vênh mặt rất đáng ghét :

- Chim khuyên hở ?

Giọng Vũ thân thiết :

- Ừ... ừ... ừ...

Thúy hình hình mũi :

- Tưởng đan cái lồng, ai ngờ ăn cắp cả chim lẫn lồng bấy !

Mặt Vũ tái mét. Nó ức phát run. Chết rồi, con Thúy đã biết chuyện nó «cóp» cái lồng bấy chim của thằng Hội. Vũ chửi thề «Tiên sư đưa nào hót lẻo, ông sẽ đánh bỏ mẹ mày». Liếc con Thúy, nó vẫn cong cớn đôi môi, Vũ lắp liếm :

- Ai nói Vũ ăn cắp lồng chim, Vũ cho nó nhừ đòn. Của người ta đan mấy ngày mà nó dám nói người ta ăn cắp.

Thúy ngấm nghĩa Vũ bằng đôi mắt «mụ phù thủy Phi Châu». Nó thấy thằng Vũ hết cừ rồi. Hôm kia hay hôm

kìa, nhà nó mở bát họ, mẹ nó làm chủ cái, bà Đốc đến mua họ. Bà Đốc dẫn thằng nhãi Hội theo. Nghe tiếng chim khuyên hót, Hội tò mò đi xem. Nó gặp con Thúy đang kết hoa đâm bụt đầy lồng. Hội thích chim lắm. Nó sà tới xem qua cái lồng và nhận là lồng của nó. Thúy bảo của Vũ. Hội đồ riết Vũ tội ăn cắp. Nó chỉ chữ H khắc ở cột khung cho Thúy trông rõ. Thúy lè lưỡi, lắc đầu. Vũ đã đánh lừa Thúy, ăn cắp của thằng Hội mà dám nói mình đàn.

Thúy tức Vũ không thể tả được. Nó sẽ không thèm chơi với thằng Vũ cho thằng Vũ biết tay. Thúy trả Hội cái lồng bấy. Hội hứa sẽ cho Thúy cái lồng nhỏ và hai chú chim khuyên. Nó, còn gạ con Thúy lại nhà nó xem nó đánh bấy chim nữa.

Thằng Hội cừ hơn thằng Vũ nhiều. Con Thúy được dịp trút nỗi bực tức, nó nói toạc móng heo :

- Thằng Hội nói Vũ ăn cắp cái lồng chim của nó !

Vũ nghiêng răng ken két :

- Thằng Hội hử ?

- Ừ !

- Vũ sẽ đánh bỏ bố nó.

Thúy láu lỉnh :

- Vũ đánh ông Đốc à ?

Tiếng nói của con Thúy gai gai khó chịu quá. Vũ không thể nhường nhịn con bé đánh đá cá cầy này :

- Sợ «đét» gì ông Đốc !

Thúy há hốc mồm :

- Không sợ ông Đốc đuổi hử ?

Vũ cãi chày :

- Bị đuổi rồi cần chó gì ông Đốc !

Thúy tròn xoe mắt. «Hiệp sĩ» Vũ, tay giang hồ mã thượng hôm nay ăn nói nhảm ghê. Thúy nhăn mặt. Nó nói :

- Lòng của thằng Hội khắc chữ H hắc hoi. Vũ ăn cắp đứt đuôi rồi. Vũ hay ăn cắp quá. Thằng Hội mới cừ. Thúy không chơi với Vũ nữa đâu. Thúy chơi với thằng Hội.

Vũ đau điếng người. Bị con Thúy chê là ăn cắp, không cừ bằng thằng Hội. Vũ mở miệng không nổi. Mồ hôi nó toát ra. Vũ cố hình dung cái buổi chiều con Thúy bị

thằng Dương bắt nạt đứng nép mình bên nó như nhờ sự che chở của nó. Vũ vót một câu kể công, hy vọng con Thúy nhớ chút ân huệ sẽ xử hòa với nó :

- Thúy quên chuyện thằng Dương chửi Thúy ở cầu Bò rồi à ?

Thúy lơ đãng :

- Hờ ?

- Vũ bị đuổi học vì đánh thằng Dương đẩy Thúy ạ !

Thúy độc địa :

- Ai bảo ăn cắp tiền của nó còn đánh nó chảy máu mũi, đồ ác !

Vũ nghệt thờ. Nó cúi tiết với cái cốc quất mạnh xuống nền gạch rồi lùi thủi bước ra ngoài. Con Thúy cười rúc rích. Tiếng cười chạy theo chế nhạo Vũ. Nó nhặt viên đá ném bốp vào thân cây bàng. Chưa hả giận, Vũ đá con chó tha thẩn ở vỉa hè một cú móc. Con chó kêu ăng ẳng. Tạt qua nhà ông Đốc, nhìn trước nhìn sau, nó đáp một hòn gạch trúng cánh cổng sắt đánh rầm một cái. Rồi nó co giò «chẩu».

Vũ về nhà ngay. Nó nằm thẳng cẳng trên tấm phản gỗ. Nó nguyên rửa con Thúy là đồ vô ơn. Nguyên rửa chán nó đâm ra xấu hổ, lo ngại. Tay nó bủn rủn. Đầu óc nó rối loạn. Nó hết chỗ bấu víu rồi. Nó sợ ba nó. Nó sợ sang năm không được học. Bị đuổi học chẳng phải là chuyện đùa. Quan trọng lắm. Côn nói đúng. Chỉ thẳng Côn thương Vũ thôi. Còn con Thúy, cái con mù phù thủy rừng rậm Phi Châu ấy «đều» thật, «đều» ngang thẳng Dương.

Vốn sẵn mơ mộng, Vũ nghĩ lan man. Vũ phác ra cảnh một đứa con trai ghét một đứa con gái, bỏ gia đình êm ấm tìm tới chốn sơn lâm cùng cốc y hệt mấy tay kiếm sĩ Tàu chán ngán cảnh phồn hoa giả dối, tìm thầy học võ. Nó sẽ trở tài đạo chích, cướp của nhà giàu, chắm mút tí tình cho no bụng, còn bao nhiêu chia cho kẻ nghèo như mấy thằng hiệp sĩ chính cống. Phải, nếu ba nó đánh nó, nó sẽ bỏ đi. Bạn bè nó sẽ tưởng nó giang hồ vạ nẻo. Mọi người sẽ khóc sụt nước và con Thúy đánh đá, vô ơn sẽ hối hận trọn đời. Cùng lắm, Vũ sẽ gọt đầu đi tu. Nhưng đi tu ăn tương thối, rau muống luộc già cá dơi, chán chết. Giang hồ vẫn thanh thoi và thỉnh thoảng được chén thịt chó nấu rựa mặn thú hơn.

Vũ lẳng mạn «bá chê». Dù trường hợp nào nó cũng cố nặn ra những cảnh ngộ theo trí tưởng tượng của nó. Nó thí dụ giang hồ mà đói rách quá, nó sẽ lê gót xuống núi, làm đầy tớ cho một gia đình. Gia đình ấy có đứa con gái trạc tuổi nó, đẹp gấp trăm con Thúy, học kém nó. Con bé này mới đầu làm bộ, khinh nó. Nó phớt tỉnh. Chiều chiều nó thổi ác-mô-ni-ca bài «Căn nhà êm ấm», hát vài lần và kể sự tích «Căn nhà êm ấm» cho con gái ông chủ nghe bằng giọng nói đầy cảm động. Con bé nhất định sẽ khen nó cừ. Lớn lên, nó cưới con bé làm vợ, dẫn về tỉnh cho con Thúy biết tay. Bây giờ con Thúy già nua, mặt rỗ, mắt toét, hôi nách, thổi tai đầu trọc, lấy thằng chồng bán lạc rang khổ sở lắm.

Nhưng đây là cảnh ngộ theo trí tưởng tượng. Vũ bỗng giật mình nhớ tới ông bác thân mến nhai thịt mỡ nhồm nhoàm và bày con nham nhở của ông ta ở Cống Đậu. Giang hồ kiểu đó là giang hồ Cống Đậu. Mà làm đầy tớ còn nhục ngàn lần. Rửa bát, nấu cám lợn, thổi com, giặt quần áo, than ôi, chán mớ đời ! Quần quật tới ngày, thổi ác-mô-ni-ca vào lúc nào ? Vũ bèn đổi ý. Không nên giang hồ... bếp. Giang hồ là đại đột. Bắt chước mấy thằng hiệp sĩ thì chết đói nhe răng. Thà cứ nằm nhà chịu đòn để ba nó tính chuyện học hành sau. Cách ngôn của Vũ là «Ta đừng nghe tụi viết truyện kiếm hiệp bỏ nhà đi giang hồ.»

Bây giờ Vũ mới biết nó đại. Chơi với con Thúy không ăn cái giải gì còn bị nó hất hủi. Thằng Côn nói đúng. Con Thúy thì ra cái «thớ» gì ? Ừ, cái tụi con gái ra cái «thớ» gì ? Chúng nó chỉ có cái «thớ»... vô ơn.

Vũ lầm nhảm trong miệng. Nó đang mơ ước con Thúy hóa kiếp thành con nhặng. Từng cơn gió mát lùa nhẹ như muốn ru ngủ thằng Vũ. Lát sau, nó đã khép mắt, ngáy khò khò, quên tất cả mọi chuyện.

Khuôn mặt Vũ lúc ấy trông buồn cười lắm.

20-9-1963

(viết tại Phú-Nhuận Gia-Định)